COLECTIA ROMANTIC

Lilian Peake

NOAPTEA IUBIRII ÎMPLINITE

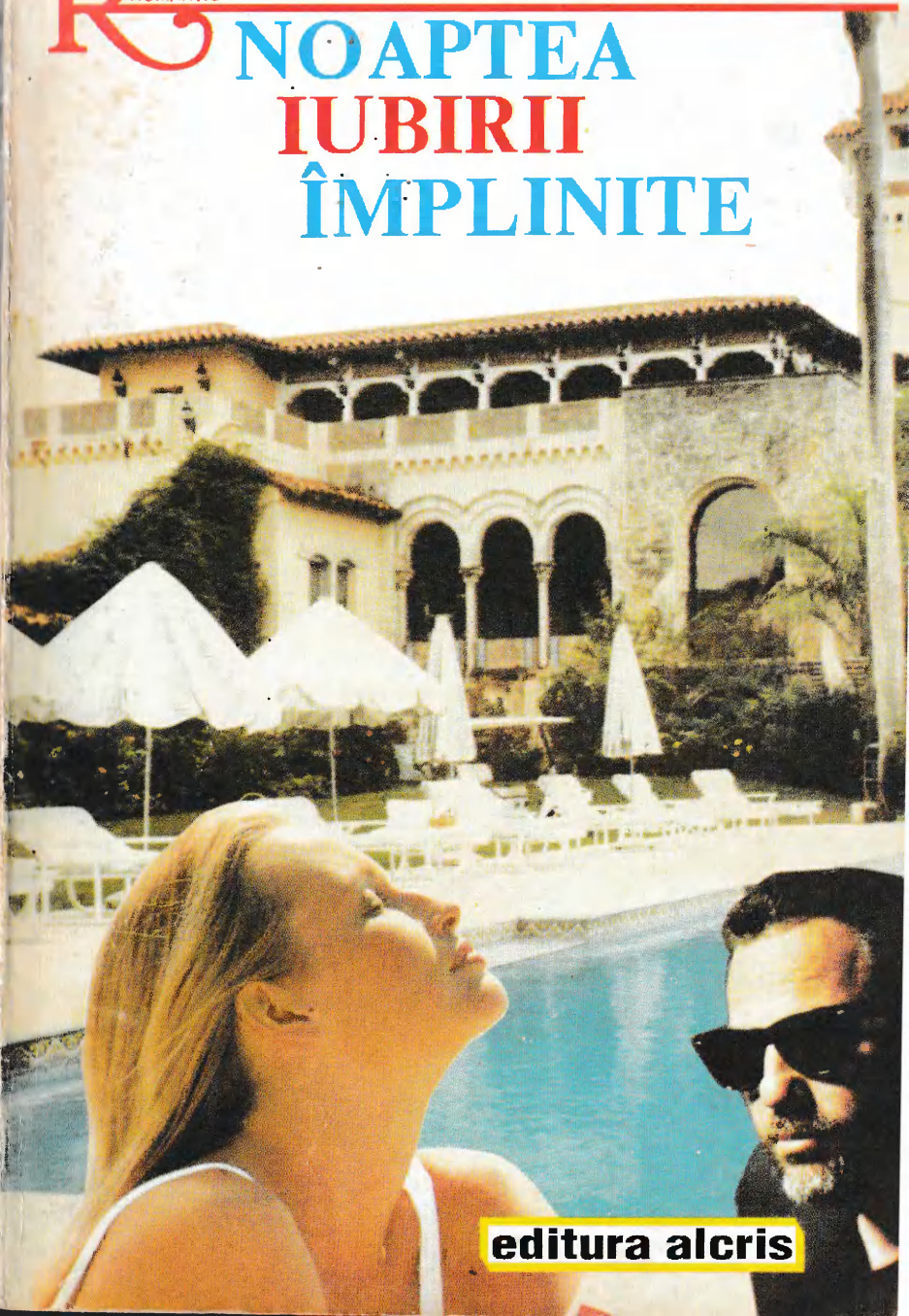

editura alcris

Aventurile amoroase de vacanță nu duc, cel mai adesea, la un deznodământ fericit. Întâlnirea Lizei cu Zander, petrecută în insulele Canare, nu părea a fi nici măcar o astfel de "aventură", deci Liza avea și mai puține motive să se aștepte la o dragoste curată. Întoarsă acasă la Londra, ea descoperi că Zander are o logodnică de care nu se poate despărți. Atunci, de ce oare o făcuse să se îndrăgostească nebunește de el?

În clipa în care îi cuprinse cu palma sânul aplecându-și capul ca să-i sărute acel loc palpitând de viață, Liza își lăsă capul pe spate, pierdută de fericire.

Neglijeul îi fu de asemenea scos cu mișcări încete, căzând grămadă pe covor, lângă halat. Zander o mai văzuse goală, dar abia acum o atingea pentru prima dată.

THE BEST

I.S.B.N.– 973–9169–17–1

Lei 2100

LILIAN PEAKE

NOAPTEA IUBIRII ÎMPLINITE

Traducere din limba engleză de
CEZAR NICULESCU

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREŞTI, 1994

CAPITOLUL I

Chiar în clipa în care Liza își căuta cu privirea prietenii, în holul hotelului, își dădu seama că era la rândul ei urmărită. Deși privirea de-a dreptul magnetică a necunoscutului îi trezise curiozitatea de a-l vedea, ea continuă să se prefacă nepăsătoare, uitându-se după prietenii ei. Nu se aflau acolo. Totuși, aceștia îi spuseseră să-i aștepte la bar, spre a avea un punct fix de întâlnire.

Ea își întoarse capul. Instinctul îi biruise rațiunea, silind-o să identifice acea prezență stăruitoare din apropierea sa. Era un bărbat înalt, care se uita fix la ea. Întreaga atmosferă a barului, cu luminile sale violente și privirile pofticioase ale bărbaților din jur, o ameți.

Prima impresie în ceea ce privește persoana a cărei privire insistentă acționase atât de puternic asupra ei a fost că era vorba despre un bărbat zvelt, bărbos, cu părul mai lung decât tunsoarea obișnuită.

Existase o anume vrajă în privirile pe care acesta i le aruncase și care-i provocase o puternică tulburare în suflet. Inima începu să-i bată cu putere.

Rochia pe care o purta era din mătase crem și avea o linie comodă. Gulerul rochiei îi încadra

faţa ovală, în timp ce mânecile scurte îi descopereau braţele rotunde şi frumoase, ce nu avuseseră încă timpul să se bronzeze, spre deosebire de necunoscutul care părea foarte bronzat.

Liza îi aruncă o privire furioasă care spera să-i îngheţe orice entuziasm. Drept răspuns, bărbatul schiţă un surâs după care mai luă o înghiţitură din paharul aflat lângă el pe tejgheaua barului la care stătea puţin pieziş, privind-o pe ea.

În timp ce se îndepărta din acel loc şi-şi aranja cu mişcări mecanice rochia, ea îşi luă privirea de la el, uitându-se spre intrarea în bar cu un început de disperare. Ce se întâmpla oare cu Myra şi Phil ? De ce nu apăreau odată ? Se întoarse în holul hotelului, părăsind intrarea ce dădea în bar.

Ea privi înspre liftul aflat la capătul casei scărilor unde se aflau câteva persoane, dar prietenii ei încă nu se zăreau.

Întrucât se înţeleseseră să se întâlnească la bar, Liza se înapoie, cu gândul de-a se întoarce în hol dacă acel străin sâcâitor se mai afla acolo.

Într-adevăr, străinul era la bar, în acelaşi loc. Liza avu un moment stupid de panică, pe care încercă să-l biruie prin căutarea unei mese libere.

Văzu o masă de trei persoane situată lângă uriaşa fereastră ce acoperea practic întregul perete exterior al barului. Liza se îndreptă într-acolo cu mişcări unduitoare dar cu gâtul încă strâns de panica mută care o cuprinsese.

După ce luă loc, ea încercă să-şi consume timpul până la sosirea prietenilor privind culmile îndepărtate ale munţilor, chiar dacă în realitate nu reuşea să vadă prea multe din pricina încordării.

Avea ce pierde, deoarece dincolo de zidurile clădirii se găsea o lume fascinantă şi totodată stranie, care ar fi meritat să fie privită şi admirată.

În apropierea hotelului putea fi zărită salba de vilişoare cochete de culoare albă, alături de care se ridicau câteva construcţii cu două etaje ce cuprindeau fără îndoială apartamente destinate turiştilor.

Un zgomot produs înapoia sa o făcu să se întoarcă cu un zâmbet fericit destinat celor pe care îi aştepta nerăbdătoare. Dar privirile sale nu întâlniră chipul nici unui prieten. Dimpotrivă, în faţa ei, dincolo de masă, o privea calm necunoscutul care izbutise adineauri s-o tulbure atât de intens.

Cu capul dat pe spate într-o atitudine mândră, el o privea scrutător, în timp ce-şi ţinea mâinile încrucişate la piept peste o cămaşă albă, destul de neglijent ajustată.

Jeanşii pe care îi purta se mulau strâns pe şoldurile musculoase. Părea evident că bărbatul încerca, cu destulă greutate, să ascundă adevăratele gânduri şi sentimente pe care i le treziseră formele aţâţătoare ale fetei, pe care, totuşi, continua s-o privească cu intensitate.

Liza îşi spuse sieşi că, în fond, necunoscutul avea toate drepturile să se găsească în acel loc. Nu exista nici o lege care să-i interzică acestuia s-o urmărească cu privirea — cu excepţia regulilor nescrise ale bunelor maniere. Ea se gândi furioasă că, totuşi, a te holba la o persoană pe care n-o cunoşti reprezintă atât o bădărănie, cât mai ales o adevărată agresiune împotriva dreptului la intimitate — adică împotriva propriei tale intimităţi.

Pentru a-i da de înţeles că-l ignoră, luă de pe masă o revistă bogat ilustrată, pe care o frunzări nervoasă încercând să-i admire fotografiile. Întrucât era vorba despre o revistă tipărită în limba spaniolă pe care practic Liza nu o cunoştea, în curând ea trebui să renunţe, punând la loc revista, nu înainte de a mai arunca o uitătură mânioasă necunoscutului care, fără a se sinchisi de furia ei, continua s-o examineze netulburat.

Liza alese atunci o altă revistă, din fericire de data aceasta una englezească şi încercă să se adâncească în lectură.

După ce încercă o vreme să urmărească conţinutul unui articol despre moda de sezon, Liza îşi dădu seama că, în ciuda tuturor eforturilor sale, nu era în stare să se concentreze. Cu toate acestea, ca continuă să se prefacă că citeşte, dar, în realitate, începu să-l urmărească pe necunoscut cu priviri ascunse în spatele revistei.

Încercările sale de a-l spiona erau uşurate de faptul că, între timp, el se adâncise în citirea revistei spaniole, la care Liza renunţase, şi pe care se părea că o lecturează cu mare uşurinţă.

În ciuda acestei ultime constatări, Liza era aproape sigură că în memoria sa trebuia să se găsească ceva legat de necunoscut. Oare nu era englez ? Când şi unde îl mai văzuse ? Barba deasă de culoare neagră nu-i îngăduia însă să-şi dea seama de acest lucru. Liza era sigură că ochii bărbatului puteau reprezenta cheia acestor mistere. Ochi atât de plini de vrajă ! Ce mistere ? Ce fel de cheie ?

Deodată, privirile ei întâlniră o pereche de ochi căprui scrutători, care o făcură să-şi coboare ochii, nemaiputându-le îndura tăria, nu înainte de a-i remarca surâsul zeflemitor.

În cele din urmă, reuşi să se întoarcă la conţinutul revistei. Ea tresări speriată atunci când prietenii o strigară :

— Hei, Liza, coboară din înalt şi alătură-te nouă. Ea se mută mai încolo pentru a le face loc şi lor pe canapea, punând la loc revista pe care o citise până atunci. Nu putu să nu observe că şi necunoscutul făcuse acelaşi lucru.

Privirile acestuia se mutaseră la iscodirea atentă a noilor veniţi.

Myra şi Phil se ţineau de mână. După ce luară loc, Phil o cuprinse pe Myra cu braţul pe după umeri. Deşi erau căsătoriţi de cinci săptămâni, era evident după felul în care Myra se juca cu verigheta sa că se simţea încă o mireasă proaspătă.

Cu cinci luni în urmă, Liza împreună cu prietenul său aranjaseră să-şi petreacă concediul cu Myra şi Phil. După ce Liza se certase cu prietenul ei Don, acesta îşi anulase proiectele de concediu. „Concediul în trei nu reprezintă o soluţie", se gândise în acele clipe Liza, intenţionând să-şi anuleze rezervarea.

În schimb Myra, care lucra împreună cu Liza la aceeaşi companie de construcţii, îi spusese : „Dacă renunţi, atunci să ştii că Phil şi cu mine vom renunţa de asemenea. Cred că nu ai de gând să ne strici concediul ?"

Parcă pentru a complica şi mai mult lucrurile, cei doi hotărâseră pe neaşteptate să se căsătorească-

că. Întrucât, oricum, toți trei își plătiseră deja sejurul, Liza fu în cele din urmă convinsă să vină cu ei.

Ba Phil o mai și liniști pe Liza : „Când vom ajunge acolo, noi vom fi deja niște persoane respectabile, de multă vreme căsătorite. Prezența ta ne va alunga montonia traiului în doi", încheiase el cu un zâmbet șăgalnic. Privindu-le fețele radiind de fericire, Liza își dădu seama că cele cinci sătpămâni deja scurse îi făcuseră pe cei doi și mai apropiați.

Aplecându-se ușor înainte, Phil îi spuse arătând către soția sa, aflată lângă el :

— Ne pare rău, Liza, că am întârziat, dar după atâta ședere în apă, a trebuit să ne schimbăm. Tu știi doar cum este cu fetele, când este vorba să se hotărască ce rochie să-și pună.

— Cum poți spune una ca asta ? protestă Myra. De fapt, tu m-ai făcut să întârzii !

— Știi tu cum e, adăugă Phil către Liza, dând din umeri și râzând.

— Încerc să ghicesc, spuse Liza zâmbind. Apoi întorcându-se către prietena sa, continuă... Arăți foarte bine, Myra. Nu ai fost cu mine când ți-ai cumpărat rochia asta ? În timpul unei pauze de prânz, de la un magazin de pe Oxford Street.

Myra aprobă cu o înclinare a capului, puțin absentă. Urmărindu-i privirea, Liza văzu cum Myra deveni brusc roșie de mânie când descoperi că necunoscutul din hotel continua s-o privească pe Liza cu insolență, chiar și după sosirea prietenilor.

Myra îi aruncă prietenei sale o privire uimită, și aceasta făcu o strâmbătură spre a-și convinge

prietena cât de supărată este de această neruşinare. Myra se aplecă spre ea şi-i şopti la ureche :

— N-ai vrea să plecăm de aici ?

Liza tocmai era pe punctul de-a spune da, când bărbatul de vizavi se ridică, înclinându-se spre ele şi o porni agale spre ieşire. Liza se pomeni că atrasă de un magnet de el şi îl urmări cu privirea în timp ce se îndepărta.

— Ce înseamnă toate astea ? întrebă Myra, uitându-se la rândul ei după necunoscutul care se depărta. Ţi-ai găsit un nou prieten ?

— Dar n-am schimbat nici măcar o vorbă cu acest bărbat, exclamă Liza. Tot ceea ce a făcut de când m-am aşezat aici ca să vă aştept a fost să se holbeze la mine ca la o pictură atârnată pe perete, lucru care m-a deranjat extrem de mult, credeţi-mă.

— Eşti convinsă ? întrebă Phil, zâmbind uşor. Dacă n-aş fi căsătorit de atâta vreme, şi eu m-aş simţi atras de tine.

După această declaraţie îndrăzneaţă, Myra îşi aranjă părul cu nervozitate.

Îndreptându-se spre restaurant pentru a cina, Liza se trezi pândind venirea liftului. Îşi spuse că acest simţământ care o electrizase pe neaşteptate era o simplă reacţie de apărare în faţa ameninţării pe care o resimţise faţă de acel bărbat. Dar gândul nu era urmat de legitima întrebare : ce fel de ameninţare ?

Foaierul prin care tocmai treceau era împodobit cu plante exotice. Decoraţia hotelului fusese în întregime proiectată pentru a crea imaginea aşteptată de la un hotel de lux, ceea ce şi era de fapt. Myra se îndreptă spre masa lor obişnuită, aşeza-

tă lângă fereastra ale cărei perdele se umflau în bătaia brizei de seară.

Liza ascultă doar pe jumătate atentă sporovăiala veselă a prietenilor, sperând că aceştia nu vor observa privirile scrutătoare pe care le arunca fiecărui nou venit în imensa sală de mese, acum atât de aglomerată.

Bărbatul pe care-l aştepta cu înfrigurare intră în cele din urmă, dar de data aceasta nu mai era singur.

Asemeni celorlalţi trei bărbaţi care-l însoţeau, îmbrăcămintea lui era mai distinsă.

Costumul de pânză de culoarea untului, pe care-l purta, contrasta cu cămaşa de culoare maro închis descheiată la gât. Liza se trezi iscodind cu încăpăţânare, în dorinţa de-a descoperi de ce bărbatul pătimaş care o sâcâise cu atâta obrăznicie nu o mai băga în seamă acum.

O simplă privire aruncată prin restaurant părea să-i ofere bărbatului tot ceea ce dorea să ştie. Ochii lui se plimbară şi peste chipul Lizei, ca şi cum aceasta ar fi fost doar un copac în mijlocul unei păduri. Această privire atât de neutră ce urma intensei scrutări autoritare şi îi trezea amintiri atât de supărătoare, o irită pe Lisa la maximum. Drept urmare, ea se mustră pentru importanţa pe care o acordase întregii poveşti.

Concluzia fetei era că de fapt greşise. Întrucât necunoscutul părea a fi conducătorul micului grup de bărbaţi cu care cina, toţi având mai degrabă aerul unor oameni de afaceri neinteresaţi în deliciile vacanţei turistice, ba mai mult, deranjaţi chiar de forfota din jurul lor, Liza concluse în ceea ce-l privea pe supărătorul necunoscut că acesta nu

era deloc un petrecăreţ aflat în concediu, aşa cum îi păruse a fi la început.

Alungându-i chipul din minte, Liza se reîntoarse la discuţia prietenilor săi. Judecând după atenţia pe care şi-o acordau unul altuia, Liza deduse că oricum aceştia nu-i duseseră lipsa.

La un moment dat conversaţia lor încetă. Liza profită imediat de pauză pentru a întreba dacă aşteptau desertul.

— Tocmai ne sfătuiam ce să comandăm, răspunse Myra. Aş vrea să citesc după masă în holul hotelului.

— Iar eu aş vrea să mergem să dansăm, adăugă Phil. Vino cu mine să dansăm, continuă el adresându-i un zâmbet cuceritor. Poţi citi altă dată.

— Asta înseamnă să-ţi fac din nou pe voie, răspunse Myra înbufnată, aranjându-şi nervoasă părul castaniu. Bine, fie, dar numai de această dată. Apoi, întorcându-se spre Liza, îi spuse :

— Mergem la dans cu toţii. Dar trebuie să mă duc să mă schimb.

Phil mormăi :

— Oh, nu !

— Dar, pentru Dumnezeu, de ce crezi că am cărat cu mine toate toaletele astea ? Vreau să le port când trebuie.

— Bine, du-te, am învăţat să ştiu să pierd, răspunse Phil, şi împinse mai încolo farfurioara cu prăjitură.

— Dar, dragule, nu vreau decât să fiu cât mai frumoasă pentru tine, spuse Myra, ciufulindu-i părul.

Zâmbind, Phil i se adresă Myrei :

— Doar tu știi când ești cea mai frumoasă, nu-i așa ?

— Phil ! exclamă Myra, prefăcându-se a fi îngrozită de cele auzite.

Myra râse cu poftă, părul său castaniu unduindu-se odată cu mișcarea amplă a capului. Ochii îi sclipiră jucăuși, în timp ce răspundea în glumă :

— Nu, Phil, nu știu. Spune-mi tu !

Phil îi întoarse privirea, puțin jenat, apoi ca s-o dreagă, îi zâmbi cu căldură :

— Vino odată, Myra ! Fetelor, văd că amândouă mă vreți sub papuc. Liza, ne vedem în sala de dans. Apoi, după o nouă privire adresată soției sale, adăugă :

— Sper să ne vedem peste două ore !

— Nu-l crede, Liza, ne vedem într-o jumătate de oră, îi promise Myra. Dacă dansul nu va fi deja început, vom bea ceva. Dacă vii înaintea noastră, rezervă o masă bună, undeva într-un colț.

Liza își părăsi prietenii și luă liftul până la etajul al doilea, unde se găsea camera sa. Camera pe care o ocupa dădea spre un balcon având vederea spre mare.

Ea avea la dispoziție o jumătate de oră pentru a-și schimba rochia și se gândi să-și arunce privirile spre strania lume ce i se deschidea în față : piesajul era alcătuit din stânci năpădite de plante ciudate ce formau adevărate covoare de flori, despărțite, din loc în loc, de numeroși cactuși, ici și colo, câte un palmier se unduia în bătaia brizei care răcorea aerul supraîncălzit de peste zi.

Rochia pe care o purta avea mai multe culori și cobora până la jumătatea pulpei, iar bretelele erau îndeajuns de înguste pentru a îngădui umeri-

lor ei frumoși cele mai bune șanse de expunere la soare, de care Liza profitase deja pe plaja privată de lângă hotel.

Gulerul alb ce-i înconjura gâtul se asorta cu sandalele și cu poșeta pe care le purta. Părul îi era periat cu grijă în bucle mari.

Adâncită în propriile-i gânduri, ea se întreba mirată de ce oare era atât de preocupată de aspectul ei exterior.

Mă frământ degeaba, se gândea ea, dacă nu cu autocompătimire, măcar cu un soi de regret, la grijile pe care le provoca prietenilor ei. În ciuda repetatelor lor negări, Liza știa deja că trebuie să fie pentru ei o adevărată povară.

Apoi, ea se uită la ceas pentru a vedea dacă trecuse jumătatea de oră estimată de Myra ca fiind necesară schimbării toaletei. Dar speranța că îi va găsi la masă nu i se împlini nici de data asta. Ca întotdeauna, ea era prima oriunde se întâmpla să fie locul de întâlnire.

În timpul celor câteva zile care se scurseseră, se obișnuise deja cu așteptările însingurate. Dar în această seară, pentru un anume motiv, pe care nu-l putea înțelege acum, gândul că va trebui să-i aștepte câteva minute o umplea de teamă.

Ea rămase în fața intrării ce dădea în sala de dans și își lăsă ochii să alunece peste mese în căutarea uneia libere. Spre ușurarea sa, văzu că mai era una liberă într-un colț mai întunecos. În timp ce se îndrepta într-acolo, privirea i-a fost atrasă de un grup de bărbați aflați la barul de lângă ringul de dans. Aceștia erau în număr de patru, dintre care unul se distingea de restul grupului prin statura sa foarte înaltă și prin costumul său de

pânză de culoarea untului, dar înainte de toate, prin barba sa de culoare neagră.

Ea se așeză la masă și încercă să-și omoare timpul în direcția barului.

își aranjă gulerul rochiei, iar în cele din urmă își netezi părul.

După câteva minute ea își ridică privirea și se uită în direcția barului.

Speranța că bărbatul plecase i se spulberă. Toți patru erau prezenți în același loc, dar numai unul o privea cu intensitate. Jenată, își întoarse capul, rugându-se tăcută ca prietenii ei să apară și s-o elibereze de acest sentiment cumplit de izolare în mijlocul unei mulțimi de necunoscuți.

Privirile i se întoarseră la grupul de la bar. De data aceasta toți patru o priveau. Bărbatul vorbea, iar tovarășii săi îl ascultau cu atenție. Liza îl văzu făcând cu mâna un gest de renunțare, în timp ce continua să vorbească, iar ceilalți îl ascultau cu capetele ușor plecate. Oare acesta o ironiza în prezența lor ? Să fi fost ea cauza zâmbetelor lor ? Liza își simțea obrajii roșii de rușine. Poate că ei râdeau de ea pentru că era singură...

Când necunoscutul se îndreptă spre ea, Liza se ridică pe jumătate, gata de a părăsi sala. Își dădu seama însă că o astfel de comportare i-ar părea cu totul primitivă acestui bărbat cu privirea atotștiutoare și cu zâmbet cinic. De aceea, Liza se reașeză pe scaun, dar teama o făcu să-și frământe nervoasă mâinile. Privirile sale rătăciră pe fereastră în căutarea imaginii mării în fapul serii.

Scrâșnitul unui scaun mișcat o smulse din falsa contemplare a tabloului marin. El o privea cu sprâncenele ușor încruntate.

— Îmi pare rău, dar masa este deja reţinută, îi spuse ea bărbatului, pe un ton grăbit.

— Vă aşteptaţi prietenii ? Vocea îi era joasă, iar engleza sa foarte corectă.

Într-adevăr, se gândi ea, engleza era limba lui maternă. Dar ea mai avea câteva întrebări ce-şi aşteptau răspunsul : De ce se găseşte acolo, în aceste minunate Insule Canare ? Ţinutul numit Lanzarotte, aşa cum o spusese cineva, semăna cu o planetă pustie.

Mai există o altă întrebare, se gândi ea, la care nu va primi niciodată răspuns. De ce ceilalaţi trei bărbaţi se amestecaseră, ca la porunca necunoscutului, în această poveste ? Erau prieteni, ori se găseau acolo pentru afaceri ?

— Îmi aştept, într-adevăr, prietenii, răspunse ea, aşa că îmi pare rău, dar masa aceasta nu este liberă.

— Aveţi doi prieteni ? Deja el luase loc pe scaunul din partea opusă ei. Dar masa este pentru patru persoane.

— Doi prieteni. Mânia din timpul după-amiezii împotriva acestui bărbat îndrăzneţ şi obraznic reapăruse, astfel că i-a răspuns tăios : Dorim să rămânem în trei. Nu în patru, adăugă ea sec.

La aceste cuvinte el răspunse, în timp ce-şi mângâia barba, cu un surâs uşor :

— Acum sunteţi singură. Până sosesc prietenii dumneavoastră, nu v-ar deranja, nu-i aşa, dacă am să vă ţin eu companie ?

Cum ar fi putut să-l refuze, din moment ce era îndreptăţit să ia loc la acea masă ? Scuturându-şi capul, dar refuzându-şi posibilitatea unui răspuns

afirmativ, Liza privea disperată spre intrare. Oamenii intrau, doi câte doi, dar de fiecare dată alţii decât cei pe care îi aştepta ea.

— Pot să vă ofer ceva de băut ? Întrebarea îl readuse în mintea ei pe necunoscut.

— Nu, mulţumesc. Vocea nu-i mai era decât pe jumătate aspră, în plus ea şi-o mai îndulci adăugând : Aştept până sosesc prietenii mei. Vă rog să luaţi dumneavoastră ceva !

El se înclină ironic şi făcu semn cu mâna unui chelner aflat în apropiere. Străinul dădu comanda, spre surpriza Lizei, într-o spaniolă impecabilă. Oare să se fi înşelat ea asupra adevăratei lui naţionalităţi ?

— Vă simţiţi bine în această vacanţă ?

Întrebarea veni odată cu primele acorduri muzicale intonate de cei patru membri ai orchestrei, care-şi acordau instrumentele.

— Da, cred că da. Liza învârtea mica vază de flori de pe masă. Suntem aici numai de două zile. Uitându-se la el, observă că îi privea mâinile. Pe dată, se gândi că el se uita după verighetă.

El o privi atent direct în faţă.

— Am impresia că nu vă simţiţi bine ? Situaţia de-a fi al treilea este o adevărată pacoste.

Liza râse, bine dispusă de această ultimă remarcă. Privirea scrutătoare a bărbatului poposi din nou pe chipul ei.

De fapt, necunoscutul vorbise cât se poate de serios. Furnicăturile începeau să coboare de-a lungul spinării sale pe măsură ce Liza descoperea cât de atrăgător era necunoscutul din faţa sa. Aş putea într-adevăr să-i văd mai bine faţa dacă nu ar fi atât de ascunsă de barbă, se gândi ea. Poate, în-

tr-o zi o femeie va fi în stare ca, prin linguşeli, să-l determine să-şi radă barba.

Gândul acesta îi biciui cugetul, mai ales în ipostaza că ea ar putea fi acea femeie care...

Băutura îi fu aşezată în faţă, necunoscutul plătind-o pe loc, dar bacşişul dat chelnerului fusese îndeajuns de substanţial, căci acesta arboră un zâmbet mulţumit.

— Într-adevăr, vacanţa în trei este o pacoste, fu Liza de acord cu el, studiind în continuare florile. Dar eu sunt în stare să-mi văd de treburile mele.

— Trebuie să fie un motiv pentru aceasta, comentă el, luând o înghiţitură din paharul său.

— M-am certat cu prietenul meu, murmură ea, cu vădită neplăcere, iar el şi-a anulat rezervarea pentru acest sejur.

Bărbatul îşi îngustă ochii pentru o clipă, apoi remarcă zâmbind :

— În felul acesta aveţi singură o cameră cu două paturi.

Această declaraţie neaşteptată o enervă pe Liza, care-i răspunse pe dată :

— Nu aveţi deloc dreptate ! Domnule... Regret, dar nu cunosc care este numele dumneavoastră.

— Cameron, Zander Cameron. Înainte de-a mă întreba, precizez că Zander este forma scurtă de la Alexander. Sunteţi Liza, nu-i aşa ? I-am auzit pe prietenii dumneavoastră chemându-vă. Liza şi mai cum ?

— Maynard, răspunse ea imediat. Aşa deci, se gândi ea, el intenţiona să aibă o aventură de vacanţă şi văzând-o fără un însoţitor masculin în preajmă, o crezuse numai bună să fie agăţată !

— Soţia dumneavoastră vă însoţeşte în staţiune, domnule Cameron ?

Parcă ghicindu-i intenţiile, Cameron zâmbi, răspunzându-i :

— Răspunsul meu e negativ la această întrebare.

Între timp, Liza privi din nou înspre intrare. Phil se găsea acolo gesticulând. Zander Cameron îi urmări privirea deîndată.

— Scuză-mă, te rog. Ea se ridică şi-o porni printre dansatori.

— Îmi pare rău, Liza, spuse Phil. Nu ne putem întâlni în această seară. Obrajii îi erau puţin îmbujoraţi. Te deranjează acest lucru ?

Liza zâmbi înţelegătoare.

— Nu-i nici o problemă în ceea ce mă priveşte. Totul e în ordine. Am deja un partener de distracţie. Unul neinvitat, dar în situaţia actuală ar putea fi chiar un avantaj.

Phil privi cu stăruinţă înspre masa Lizei.

— Oare nu e ăsta tipul care mai adineauri nu-şi putea dezlipi ochii de la tine ? Văzând însă stingherealа Lizei, exclamă... Oricum, e bine pentru astă-seară, pari aranjată. Ţine-l la distanţă şi fii foarte precaută !

Liza râse.

— Sfaturi de la unchiul Phil. OK ! Ştiu să-mi port şi singură de grijă. Dar în sinea ei se gândea că de multe ori nu reuşise să-i pună la punct pe bărbaţii insistenţi, din cauza timidităţii excesive.

Întorcându-se să plece, Phil îi mai spuse din mers :

— Ne vedem la micul dejun.

Privindu-l cum pleacă, Liza se simţi pe dată extrem de vulnerabilă. Jur-împrejurul ei oamenii dansau, vorbeau, râdeau. Sunt din nou de prisos aici, se gândea ea. N-ar fi trebuit să vin. Mai bine aş urca şi eu în cameră. Aducându-şi aminte de poşeta sa, pe care o lăsase la masă, trebui să se întoarcă.

— Prietenii nu mai vin ? întrebă Cameron pe un ton leneş, jucându-se cu paharul din faţa sa.

— Nu. Privind în jurul ei, Liza adăugă... M-am întors doar ca să-mi iau poşeta. Apoi murmură... Sunt de prisos aici. Aş fi putut să jur că aşa va fi. Privindu-l pe străinul cu ochii căprui, ea spuse : Ai mai văzut pe cineva care să păţească aşa ca mine ?

În loc să-i răspundă la întrebare, el o întrebă, la rândul său :

— Îmi dai voie să iau eu locul prietenilor tăi ?

Acum, fu rândul ei să nu-i răspundă la întrebare.

— Trebuie să-mi găsesc poşeta. Te rog, vrei să mă ajuţi ? Fruntea îi era încreţită de mâhnire şi stinghereală, în timp ce ochii căutau un pretext ca să evite un răspuns tranşant.

El îi zâmbi, părând că se bucură de încurcătura în care se găsea Liza.

— Mai întâi răspunde-mi, te rog, la întrebare. Apoi voi răspunde şi eu la întrebarea ta.

— Oh, da, da ! Acum, te rog, ajută-mă să-mi găsesc poşeta.

— În primul şi în primul rând, răspunse el într-o manieră supărătoare, ai căzut de acord ca să-ţi fiu partener în această seară. Aşa este, sau nu ? Nerăbdătoare, Liza încuviinţă, clătinându-şi

capul. În al doilea rând, da, ţi-am văzut într-adevăr poşeta. Am văzut că a luat-o cineva.

— Cum, şi nu l-ai oprit ?

El se lăsă pe spate în scaun, cu picioarele încrucişate şi cu mâinile în buzunare, zâmbind cu blândeţe...

Dansatorii alunecau în ritmul discret al muzicii.

— Mâna pe care am văzut-o era chiar a mea, îi răspunse el, arătându-i-o.

Pe dată, Liza îşi dădu seama, luându-şi înapoi poşeta, de ceea ce se întâmplase.

— De ce mi-ai ascuns-o ? Trebuie că ţi-ai dat seama cât mi-a fost de frică pentru ea ! Apoi Liza se lăsă din nou pe scaun.

Cameron se aplecă înspre masă, cu palmele strânse, aşezate pe tăblie. Ochii i se încreţiseră la colţuri în semn de amuzament — ori dimpotrivă, se îngustaseră cu cinism ? Liza nu-şi mai dădea seama cum să-l categorisească pe acest bărbat greu de descifrat poate şi datorită bărbii sale atât de dese, care-i acoperea faţa.

— Ori eşti o actriţă terminată, remarcă el, ori amnezia ta temporară este pur şi simplu prefăcută.

— Ce tot vorbeşti ? spuse ea, tremurând de indignare. Singurul lui răspuns a fost un surâs discret.

— Doar nu vrei să insinuezi că m-am întors la masă folosind drept pretext pentru a rămâne alături de tine tocmai poşeta mea ?

— Aş opta, rânji el, pentru cea de-a doua explicaţie.

Liza îşi aranjă părul pe spate şi se ridică, în timp ce el îi apucă braţul împingând-o în scaun.

— Liza, doar mi-ai promis că în seara asta eşti partenera mea.

Ea se aşeză la loc. Sunetul numelui său rostit de el când îi atinsese braţul, atracţia exercitată asupra sa de vocea lui caldă, baritonală, farmecul lui masculin, într-un cuvânt totul, o avertiza să se păzească. La cei douăzeci şi trei de ani ai ei nu era atât de neştiutoare încât să nu-şi dea seama ce urmărea el de fapt.

Mai ales, nu trebuia să se lase amăgită cumva de pretenţia bărbatului că, ţinându-i companie în restul zilelor sale de vacanţă la Lanzarotte, îi era de vreun folos. Ea recunoscu totuşi, că el se referise numai la „această seară". Poate, se gândi ea, va reuşi să-şi petreacă singură restul vacanţei. Gândul acesta o făcu să zâmbească, acceptând în cele din urmă să nu-şi mai pună astfel de întrebări.

— În astă-seară, domnule Cameron, căzu ea de acord. Acesta rămăsese uşor aplecat spre tăblia mesei, cu palmele lipite. Zâmbind, el îi spuse :

— Este de preferat să petreci cu mine câteva ore, decât o seară în singurătate şi plictiseală.

Liza înclină din cap aprobator, acordându-i totodată un zâmbet. El rămase însă serios. Noua atitudine a lui Cameron îi dădu Lizei un simţământ curios. Omul acesta o intriga în mai mare măsură decât era ea gata să admită. Atâtea lucruri misterioase pluteau în jurul lui, inclusiv obrazul pe jumătate ascuns.

— Pot să-ţi ofer ceva de mâncare, sau de băut? întrebă el, ca şi cum îşi amintise de rolul său de gazdă.

— Nu, nimic, mulţumesc.

— N-ai vrea să-mi spui Zander ? Crezi că ai să poţi face asta ?

De data aceasta ea nu mai avu nici o îndoială. Ochii bărbatului o priveau cu veselie. Inima Lizei bătu mai repede în momentul în care îi zâmbi cu căldură.

— Cred că am să pot să-ţi spun aşa. Ia să încerc... Zander, ei, aşa e bine ? spuse ea un pic temătoare.

— Perfect, aşa te vreau.

Privirea îi sclipi din nou veselă, făcând-o să-şi dorească să afle cât mai multe despre el. O intriga mai ales timbrul special al vocii lui.

— Eşti englez ? riscă ea o întrebare.

— Englez, cu un nume ca al meu ? Sfinte Dumnezeule, femeie, sunt scoţian !

El o urmări cu privirea aşteptând să i se risipească ultimele îndoieli. Mâinile sale se întinseră către ea, apucând-o cu iuţeală.

— Nu mai fi aşa de îngrijorată. Sunt mândru de strămoşii mei, cel puţin tot atâta cât eşti tu de mândră de ai tăi !

— Dar amândoi suntem britanici, accentuă Liza, cu o înclinare a capului.

— Dar, într-adevăr, suntem britanici... Apoi, el îi vorbi suficient de rar spre a fi înţeles, în cel mai pur grai scoţian, ceea ce o făcu pe Liza să râdă cu poftă... Şi acum vino cu mine, fetiţo, să dansăm !

El îşi scoase haina şi-o aşeză cu grijă pe spătarul scaunului, apoi se ridică şi se apropie de ea.

După o astfel de invitaţie, ea îşi dădu seama că nici nu poate fi vorba de un refuz. Dealtfel, nici nu dorea aşa ceva. Amintirea atingerii de o clipă

a mâinilor lui o făcu să-şi dorească o nouă mângâiere dar mai îndelungată. Ridicându-şi poşeta, ea îi aruncă o privire iute surprinzându-i scânteierea ochilor. Era aceeaşi privire pe care o observase şi mai devreme, devoratoare şi senzuală. Degetele i se prinseră spasmodic de poşetă. Un simţământ al înfrângerii o copleşi brusc, făcând-o să se gândească la capitulare. Mai întâi Don, acum el. Acum îşi dădu ea seama pentru ce îi căutase Zander prietenia, urmărind de fapt cu totul altceva decât adevărata prietenie. Dar chiar toţi urmăreau aceleaşi lucruri, cu aceleaşi metode ?

— Îmi pare rău, dar nu vreau să dansez, se scuză ea.

Braţul lui o apucă pe după umeri, săltând-o de pe scaun.

— Îmi pare şi mie rău, dar eu vreau să dansez.

El văzu neastâmpărul degetelor Lizei, care frământau fără milă poşeta.

— Dă-mi-o ! El îi luă poşeta şi-o îndesă într-unul din buzunarele hainei aşezate pe spătarul scaunului.

— Aici e în siguranţă, nu-ţi fie teamă !

Era atât de bine în braţele lui Zander, chiar prea bine ! îşi spuse Liza cu bucurie.

El îi cuprinse spatele cu o mână, în timp ce cu cealaltă o luă de mână. Îi zâmbi, dar ea, încă nesigură, nu se simţi în stare să-i răspundă.

— Totul e în regulă, Liza, îi spuse el blând. Ai încredere în mine. În spatele acestei bărbi stufoase se află un bărbat curat şi cinstit.

Liza râse.

— Ai nimerit ţinta. Aşa acţionezi mereu când agăţi fete şi vrei să ai succes ?

El îi răspunse zâmbind :

— Dacă e o aluzie, se pare că la tine nu a avut prea mare succes !

Imediat chipul lui se întunecă de tristeţe, iar privirea rece a ochilor era absentă. I-au trebuit câteva secunde spre a-şi reveni în fire. Lizei, în schimb, i-au trebuit mai multe clipe pentru a se smulge din şocul surprizei provocate de revelaţia aceasta neaşteptată, a caracterului lui. El continuă cu zâmbetul lui obişnuit :

— Crede-mă, nu mi-am făcut o obişnuinţă din escapadele ieftine de vacanţă.

În acel moment, de pe margine se auzi o fluierătură slabă. Liza îşi întoarse capul, dar numai după ce Zander făcuse la fel. Unul din cei trei tovarăşi ai săi de la bar îi făcea semn cu degetul cel mare de la mână.

— Dar ce se întâmplă acolo ? strigă el, cu un accent neaoş scoţian.

Liza le zâmbi amândurora, apoi numai lui Zander.

— De ce se miră oare că te vede râzând ? Nu te-a mai văzut deloc vorbind ca acum ?

El o privi zâmbind pe jumătate şi-i spuse :

— Foarte puţini, într-adevăr, Liza, m-au văzut vorbind şi râzând astfel. Tu ai trezit ceva cu totul special în mine.

Capul Lizei se aplecă într-o parte.

— Ce vrei să spui ?

— O dorinţă de a face pe prostul, orice, numai să te fac să râzi.

Vorbele lui aveau un înţeles care ei îi scăpa. Chiar dacă s-ar fi străduit să-l descopere, îşi dădu seama că aceasta ar fi făcut-o să se teamă. Dorea

totuși să-l întrebe de ce este mereu trist. Dar nu reuși să spună decât :

— Îmi place să râd. Mă face să mă simt bine.

— Atunci trebuie să fac pe prostul mai des, nu-i așa ? El vorbise cu voce înceată, iar pentru o clipă, buzele lui atinseseră părul ei. Liza nu protestă, cu toate că așa s-ar fi cuvenit să facă. Îmi place, își spuse ea sfidându-și propria conștiință, îmi place Zander. Poate prea mult, dădu răspuns conștiința.

— Prietenii tăi sunt în luna de miere ? o întrebă el.

— Da și nu. Ei erau logodiți când am proiectat acest sejur. Într-o bună zi, Myra și Phil au hotărât pur și simplu să se căsătorească. Ieri s-au împlinit cinci săptămâni. Întrucât sejurul rezervat se apropia, ei și-au amânat puțin luna de miere.

— Nu te deranjează să fii în plus ?

— Tu ce crezi ? răspunse ea, fără să-și dea seama cât de întristată devenise expresia feței sale.

— Cred că arăți ca un mielușel rătăcit.

— Nu în această clipă. Nu acum când sunt... Răspunse ea veselă, realizând abia în ultima clipă ce fusese gata să spună...

— Las-o baltă ! spuse ea privind absent peste capetele dansatorilor... Muzica încetase între timp, dar el tot nu-i dădea drumul...

— Las-o baltă, ce ?

El o privi intens.

— Nu acum când ești cu mine.

— Ești un adevărat diavol ! spuse ea privindu-l intens.

— Recunosc că ai dreptate, murmură el.

— Ești un cavaler admirabil, îi spuse ea.

— Un răspuns tot atât de evaziv ca acela pe care l-am auzit de la o femeie care refuza să admită că-i plac bărbaţii, rosti el printre hohote puternice de râs.

— Îmi placi, chiar că-mi placi ! Dar nu crezi că e un pic ridicol ? Te-am văzut pentru prima oară în această după-amiază. Nu ştiu nimic despre tine. Tu ştii, în schimb, mai multe despre mine. Ştii cel puţin că mă aflu aici în vacanţă. În ce mă priveşte, eu pot doar să ghicesc despre tine ce *nu* eşti.

Liza fu surprinsă de încruntarea pe care întrebarea ei i-o provocase.

— Cine ţi-a spus ? Sau pur şi simplu ai ghicit ?

— Am ghicit pur şi simplu !

Ea îi zâmbi, în timp ce reîncepură să danseze. Veselia îi revenise.

— Am avut dreptate că eşti aici pentru afaceri, nu pentru distracţie ?

— Aşa este, sunt aici pentru afaceri, dar şi pentru distracţie. Vreau să mă relaxez în mijlocul acestui peisaj mirific care ne înconjoară în acest climat minunat.

— Te superi dacă te întreb cu ce te ocupi ?

— Inginer constructor. Clădiri, hoteluri, drumuri...

Ochii ei străluciră bucuroşi.

— Ştiu ce înseamnă toate astea. Lucrez, la rândul meu, pentru o cómpanie de construcţii. Ai auzit de Thistle International ?

— Da, am auzit, a fost răspunsul lui. Doar sunt de meserie. Sediul companiei voastre se găseşte la Londra.

— Chiar în centrul Londrei. Dar tu tot acolo lucrezi ? întrebă ea cu un ton fremătând de bucurie.

— Lumea este locul în care eu muncesc şi trăiesc, îi răspunse el surâzându-i.

Liza privi în jur, forţându-se să-şi ascundă dezamăgirea apărută pe chipul ei.

— Compania mea mai are de asemenea birouri şi în North Oxfordshire.

— Ai lucrat acolo ?

Ea dădu din cap în semn că nu.

— Preferi să lucrezi la Londra ?

— E mai avnatajos, deşi mi-ar plăcea mai degrabă să lucrez la ţară.

Se lăsă un moment de tăcere. Liza observă că el o strânsese mai tare în braţe. Experienţa era plăcută, prea plăcută, se gândi ea. Îşi simţi întreg trupul trezit la viaţă. O senzaţie stranie de plăcere i se răspândi în tot corpul.

Totuşi ea era îngrijorată că tocmai acest străin devenise izvorul teribilei sale veselii.

După această seară minunată petrecută împreună, ea se gândi că nu-l va mai vedea, poate, niciodată.

CAPITOLUL II

După ce dansul luă sfârșit, el o luă ușor de mână, apoi o împinse spre ușă, spunându-i :

— Ce-ai zice de o schimbare de decor ? M-am cam plictisit aici. Sper că nu te deranjează ?

— Am senzația, îi răspunse Liza, că, oricum nu ar conta prea mult dacă mă deranjează sau nu. Tu nu mi-ai lua în seamă obiecțiile.

Răspunsul ei păru să-l amuze pe Zander, care o întrebă :

— Ce te face să crezi asta ?

Între timp, ei ajunseseră în fața liftului, așteptându-l să apară.

— Nu știu ce se întâmplă, spuse Lisa, dar îmi trezești niște gânduri tare ciudate...

Sosirea liftului o întrerupse pentru un moment, timp în care ei urcară în cabină, după care ea continuă :

— Am impresia, și nu obișnuiesc să mă înșel în astfel de lucruri, că te-am mai văzut undeva.

— Ești sigură ? întrebă el. Și cum se face că eu nu-mi aduc aminte deloc de tine ? Nu cred să fii vreuna din femeile pe care, odinioară, le-am întâlnit. Altfel, poți să fii sigură că nu aș fi putut să te uit, continuă el, și o mângâie ușor pe obraz.

Dar Liza spuse, de parcă n-ar fi auzit nimic :

— Oh, acum îmi aduc parcă aminte. Fotografia ta era într-o revistă sau într-un ziar, nu-mi amintesc prea bine...

În acea clipă liftul se opri, iar el o luă de mână atent și amândoi ieșiră din cabină și o porniră agale înspre intrarea ce dădea în restaurantul aflat la ultimul etaj al hotelului.

— Oh, asta este. Acum sunt sigură. Bărbatul din fotografie nu purta barbă, în timp ce tu ai o barbă de toată frumusețea ! spuse Liza cu voce clară, uitându-se iscoditoare la el.

Replica lui Zander sună cu o voce calmă :

— Să fiu în locul tău, aș renunța la astfel de întrebări fără rost !

După aceste cuvinte, Zander iuți pasul, astfel încât Liza trebui aproape să alerge pentru a-l ajunge din urmă. În dreptul intrării în restaurant ei își dădură seama, cu tot semiîntunericul dinăuntru, că localul era destul de aglomerat. După un moment de ezitare, cei doi se îndreptară, prin întunericul care-i înconjura, spre un balcon acoperit situat la o oarecare depărtare de animația restaurantului.

Vântul sufla cu putere, tăindu-i aproape respirația Lizei, care tremură de frig, regretând că-și lăsase jacheta în cameră. Zander însă nu observă nimic din toate acestea. Cu ochii ațintiți în zare, el scruta depărtările, dar în realitate gândurile îi zburaseră dincolo de colinele întunecate, acoperite cu cenușă vulcanică, ce alcătuiau niște forme curioase de relief, asemănătoare unor dinți de ferăstrău.

Liniștea aproape ireală din jurul lor fu întreruptă brusc de niște zgomote puternice, ce păreau

că vin de sub ei și care contrastau cu formele încremenite ale colinelor din depărtare.

Liza tresări, buimacă, la auzul acestor semnale ce-i aminteau parcă de faptul că și acolo, în acest peisaj straniu, civilizația umană își făcea simțită prezența.

În cele din urmă, Zander se întoarse spre ea și-o întrebă :

— Spune-mi, te rog, cam ce ai putut vedea până acum din această insulă ?

— Atâta cât poate fi văzut la lumina zilei din balconul camerei mele, răspunse ea cu o ușoară undă de regret, după care continuă... În restul timpului, am stat pe plajă, întinsă la soare să prind puțin bronz.

— Asta numești tu bronz ? o apostrofă el neîncrezător, după ce se uită la pielea ei aproape albă. Înafară decât să stai la soare, nu te-ar mai interesa, oare, și altceva, în acest sejur ?

— Dar ce-aș putea face ? Nu sunt singură, ci cu prietenii mei, replică Liza. Chiar dacă am propriile mele planuri, până la urmă trebuie să renunț la ele și să fac ca ceilalți. Cât despre Myra și Phil, nu cred să fi remarcat altceva decât propriile lor persoane. Iar în actualele împrejurări, continuă ea încercând să-și apere cumva prietenii ei sunt mai mult decât drăguți că mă suportă.

— Și chiar îți place să-ți pierzi toată ziua pe plajă, alături de ei ?

— Păi... Pe dată, ea simți nevoia imperioasă de a-i mărturisi adevărul. Nu, cum să-mi placă așa ceva ! Dar nici nu m-aș simți cu adevărat bine în mijlocul unor necunoscuți, oricât ar fi de amabili cu mine. Știi cum vine asta, nu-i așa ?

El nu-i dădu imediat răspuns, rămânând nemişcat, cu spatele lipit de perete. Apoi îi zise :

— Nu s-ar spune că-ţi priește prea mult vacanţa asta ! De ce nu ţi-ai anulat rezervarea ? Doar ştiai cam ce se va întâmpla.

— Oh, dar asta am şi dorit... Ei însă au insistat atâta, încât, până la urmă am spus da, şi iată-mă aici. Argumentul cu care m-au convins a fost că, după cinci săptămâni de căsătorie, ei vor fi deja un cuplu respectabil cu experienţă şi că prezenţa mea va fi mai mult decât binevenită. Acum îmi dau seama că ei trăiesc doar unul pentru celălalt.

Mărturisirea Lizei produse o mare destindere pe chipul lui, imediat observată de ea.

După o vreme, Zander îi spuse :

— Cred că nu-ţi stă în fire să faci astfel de declaraţii unor necunoscuţi ! Probabil că acum şi tu eşti surprinsă de cele ce mi-ai spus, nu-i aşa ? Îţi mărturisesc că şi eu sunt surprins de tine. Cum se face că o fată atât de atrăgătoare nu are un prieten ? Am înţeles că ai avut unul, dar v-aţi certat.

Obrajii Lizei se învăpăiară pe dată, asemeni unui soare dogoritor, în timp ce-i răspundea înciudată :

— Da, a existat un bărbat în viaţa mea, dar pentru scurtă vreme. Niciodată, însă, nu mi-a fost cu adevărat iubit. Deşi nu mă crezi, află te rog, că acesta este purul adevăr.

În timp ce o asculta, Zander începuse să-i aranjeze părul învolburat de vânt. Liza îi răspunse printr-un surâs sfios. Apoi, el îi cuprinse obrajii în

căuşul palmelor şi, aplecându-şi capul către ea. îşi apropie buzele de gura ei.

Liza închise ochii în timp ce era sărutată şi se gândi că acesta era exact genul de sărut invitaţie, prin care el încerca s-o supună pe deplin poftelor sale. Cu toate acestea ea trăi cu bucurie clipele acelea. Îşi simţi sufletul înfierbântat de emoţii adânci, pe care nici rafalele puternice de vânt ce-i foşneau prin faldurile rochiei nu le mai puteau răcori.

Când sărutul se sfârşi, el îi declară în şoaptă, cu inimitabilul său accent scoţian :

— A fost cu adevărat minunat !

La rândul ei, Lisa îi răspunse cu un surâs amar :

— Oare pe câte femei nu le-ai vrăjit astfel, în peregrinările tale prin lume ?

În sinea ei, ea ar fi dorit, totuşi, ca adevărul să fie altul. Deşi, se gândea ea, cu astfel de ochi ca ai lui, mai rar femeie care să-i poată rezista ! Într-un cuvânt, domnul Zander Cameron era un străin teribil de periculos, dar şi nemaipomenit de atrăgător !

Ea remarcă totuşi că întrebarea sa nu-i prea picase bine lui, dovadă încruntarea frunţii şi rictusul buzelor care-i aspriră trăsăturile feţei. Tot atât de repede însă, figura lui îşi recăpătă fizionomia veselă şi el îi răspunse Lizei pe un ton glumeţ :

— Oh, da, au fost sute, dacă nu chiar mii de femei frumoase pe care le-am cucerit peste tot pe unde m-au purtat paşii.

După aceste cuvinte, când el o strângea la pieptul său, îi simţi rigiditatea trupului, urmată apoi

de un tremur uşor. Zander se gândi că poate fata tremură din cauza vântului, neîndrăznind să creadă că el era cauza. Şi totuşi, Liza ştia că niciodată, nimeni nu fusese capabil s-o tulbure într-atâta, numai la o simplă atingere. Deşi gândurile celor doi erau atât de deosebite, îmbrăţişarea care a urmat a fost pentru fiecare un gest aşteptat. Pentru Zander un mod de a o proteja de vânt, iar pentru Liza o nouă mângâiere a mâinilor lui.

— Am glumit, îi spuse el pe un ton straniu. Ea înclină uşor din cap cu un surâs cald.

— Nu-mi stă în obicei să străbat lumea doar ca să agăţ femei, spre a mă bucura de ele şi a le părăsi apoi, continuă el pe un ton grav.

Căutându-i privirea, Liza simţi cum o undă rece îi străbătu întreg corpul, asemeni rafalelor de vânt care-i răvăşeau părul.

— Dar cu mine vei face, nu-i aşa, o excepţie de la regulile tale ? încercă ea să braveze.

Drept răspuns, Zander o întrebă direct :

— Vrei să fii a mea ?

— Desigur că ştii deja răspunsul la această întrebare ! replică ea.

— Încurajările pe care mi le-ai dat în această seară mi-au trezit nădejdea că răspunsul tău va fi da.

Tremurând toată de furie, Liza se depărtă de el, astfel că Zander nu mai putu s-o cuprindă în braţe. Ea rosti pe un ton indignat :

— Regret dacă ţi-am dat această impresie.

Liza privi apoi în gol. Spre nemulţumirea ei, vocea îi sunase prea înăbuşită la ultima replică.

Din nou izbutea să-i țină piept. Ce nenorocire ! După care, ea continuă :

— Nu înțeleg de ce o femeie nu-i poate arăta unui bărbat că-l place, fără ca acesta să interpreteze acest sentiment ca pe un semnal că este gata să facă dragoste.

El o privi îndelung.

— Deci, mă placi ? Oricum, și ăsta este un început. Brațul său o cuprinse pe după umeri iar îmbrățișarea aceasta o electriză de plăcere pe Liza... Să mergem. Te conduc în camera ta.

Zander se îndreptă către lift, iar Liza îl urmă, fără a se putea abține să-l întrebe :

— Ce vrei să spui cu asta ?

Abia după ce amândoi intrară în lift, el îi răspunse zâmbind :

— Un început al unei prietenii pe care, se pare, o prețuiești foarte mult.

Pașii dansatorilor se suprapuneau sunetelor orchestrei, ce păreau să fi sporit în intensitate.

— Vino, îi spuse Zander cu un ton autoritar, prinzând-o de mână. Trebuie să-mi iau haina.

Ea îl urmă fără un cuvânt. În drumul lor spre masa Lizei, ei trecură pe lângă cei trei bărbați cu care cinase Zander. Unul dintre ei tocmai se întorcea de pe ringul de dans, ținând pe după umeri o fată foarte atrăgătoare.

Când îl văzu pe Zander, îi făcu semn cu mâna și-l strigă :

— Ei, șefu' !

Liza îl privi, apoi își întoarse capul spre însoțitorul ei. Cum era chiar în spatele lui, Liza putu să observe că Zander nici măcar nu întoarse capul

în direcția acelui bărbat, pentru a-i răspunde. După ce ajunseră la masa ei, Liza îl întrebă :

— De ce nu i-ai răspuns prietenului tău care te-a strigat ?

Zander replică pe un ton neutru :

— Nu am remarcat să mă fi strigat cineva, după care scoase poșeta Lizei din buzunarul hainei sale și i-o înapoie.

După aceea, Zander o conduse spre ieșire, într-un pas alert, ceea ce o obligă pe Liza la un oarecare efort de care nu prea avea chef. Poate și din acest motiv, ea îl întrebă :

— De ce ți-a spus „șefu'" ?

El însă nu-i răspunse imediat, ci doar după ce se urcară în lift și asta pe un ton sec, în timp ce se prefăcea că studiază instrucțiunile de utilizare a cabinei :

— Cineva trebuie să se ocupe și de coordonarea operațiunilor de construcții de pe această insulă.

— Vrei să spui că tu ești șeful peste toate aceste construcții ? exclamă Liza, adoptând, fără să-și dea seama, tonul ușor temător al unui funcționar aflat în fața unui superior.

Surprinzător, acest amănunt păru mai degrabă să-l irite pe Zander, care-i spuse pe un ton autoritar :

— Deși pe casca mea de constructor nu scrie nimic în acest sens, totuși, colegii mei de lucru mă consideră așa ceva. Să înțeleg oare că acest mic amănunt te deranjează ?

— Da, răspunse ea, într-un fel mă deranjează.

— De ce?

— Bărbaţii din vârful ierarhiei au de-a face, de regulă cu femei de aceeaşi condiţie socială. Deci, după ce această seară va lua sfârşit, ce-aş mai putea spera eu ? Eu sunt doar o simplă secretară pe care o vei uita imediat şi îţi vei căuta o femeie din lumea ta.

În acel moment, ei ieşiră din lift. Liza se uită atentă în jurul ei, după care continuă, pe un ton uşor batjocoritor :

— Se pare că nu ai noroc. Nici măcar în timpurile noastre nu există un număr prea mare de femei în funcţii de conducere.

Ea descuie uşa, deschizând-o larg, după care păşi în cameră aprinzând lumina. El o urmă cuprinzând-o pe după umeri şi-i spuse :

— Te rog să nu adopţi tonul ăsta cu mine, mai ales că nu ştii ce fel de femei îmi plac mie... Luçirea puternică din ochi dovedea că era într-o stare de spirit deosebită... Bărbaţii din vârful piramidei sociale caută, de obicei, compania unor femei atrăgătoare, fără să se sinchisească ce profesie au. Mai ales când este vorba de o aventură în afara căsniciei. Aşa că lasă fandoselile şi hai să ne bucurăm de clipa de faţă !

Zander îşi încheie cuvintele cu o îmbrăţişare înfocată. Ea încercă să se smulgă din strânsoarea braţelor lui puternice, dar totul a fost în zadar.

El se lăsă în voia dorinţei sale puternice, drept care ea strigă cu vocea gâtuită :

— Te rog, nu ! Eu nu sunt din alea.

Buzele lui o împiedicară însă să protesteze. Până la urmă, el o birui şi-i culese dulceaţa gurii. Înfricoşată şi mânioasă, ea îi ceru să înceteze. Cu atât mai mare îi fu mirarea când îşi ridică privirea

spre el şi zări mânie în ochii lui. Acest lucru o tulbură cel mai mult. Oare nu ea era cea care fusese agresată, nu ea trebuia să fie furioasă ? Totuşi pulsul îi era accelerat, dar nu de furie, ci de plăcere, în urma celor întâmplate. Raţiunea îi spunea că braţele sale rămăseseră încolăcite în jurul gâtului lui. Le depărtă repede şi, căutându-şi geanta, o descoperi zăcând pe podeaua camerei. Braţele lui Zander erau în continuare petrecute în jurul ei, iar atunci când ea-şi ridică ochii spre el, descoperi că îşi recăpătase veselia lui puţin cinică.

— Bărbatul superior şi-a găsit o femeie cu adevărat rasată, îi declară el cu blândeţe. Şi care, pe deasupra, pare să nu aibă ambiţii administrative. Ei bine, Liza, continuă el, care ţi-e răspunsul, da sau nu ?

Aproape fără să se gândească, ea îi atinse cu degetul mustaţa, apoi barba.

— De ce toate astea ? întrebă Liza, fără a-l privi în ochi. Pe dată ea îl simţi înăsprindu-se, dar numai după câteva clipe figura lui se destinse din nou cu un zâmbet :

— De ce nu ? răspunse el, pe un ton care se dorea rezonabil.

— Da, de ce nu, spuse ea ca un ecou, apoi adăugă... Răspunsul la cealaltă întrebare este nu. Îmi pare rău.

El o lăsă din braţele sale, apoi se întoarse şi ieşi din cameră. În timp ce se îndepărta pe coridor nu-şi întoarse capul nici măcar o dată, spre mâhnirea ei.

*

Liza stătea singură la masă. În farfuria din faţa sa se găseau împrăştiate resturile micului dejun, pe care tocmai îl terminase. Cafetiera rămăsese golită pe tavă. De mult renunţase să se mai uite după prietenii săi, bănuind că aceştia îşi comandaseră micul dejun în cameră.

Privirea sa zăbovise îndelung în speranţa că va descoperi silueta înaltă a bărbatului ars de soare la care se gândea atât de des, deşi bunul simţ ar fi trebuit să-i poruncească să înceteze acest lucru, şi îşi spuse că după ce tot ea îl respinsese noaptea trecută, nu mai avea nici un rost să spere că-l va mai revedea.

Îşi lăsă privirea să alunece printre şirurile de turişti care luau liniştiţi masa, apoi spre holul ce dădea către intrarea principală a hotelului.

Prietenii ei tocmai soseau, ţinându-se de mână. Amândoi se grăbiră să-i prezinte un adevărat cor de scuze, pe care Liza se grăbi să le potolească cu un zâmbet ipocrit. Totul este în regulă, îşi spuse ea pentru a-şi potoli supărarea, ambii sunt încă într-o lună de miere prelungită. Dar, ce Dumnezeu ! Ştiau doar că m-au lăsat singură. Oare nu puteau să încerce, măcar din când în când, să mai stea şi cu mine, aşa cum au făcut în prima zi după sosirea noastră ?

— Tot singură ? o întrebă Phil privind în urma ei. Noi ne-am gândit că-ţi va face plăcere să rămâi cu el o vreme.

Încruntarea Lizei o făcu pe Myra să adauge precipitat, cu puţină teamă în glas :

- Știi, astăzi noi am dori să stabilești tu programul comun.

Liza încercă să ignore bătăile accelerate ale inimii sale.

– Dacă voi doriți să ieșiți de capul vostru, le sugeră ea, nu vă faceți griji pentru mine. Mă voi simți ca și până acum, cât se poate de bine, la piscină.

– Oricum asta și doream să facem, exclamă încurcată Myra.

Lizei nu-i scăpă tonul cu care rostise ultimele cuvinte Myra.

În realitate, ea nu intenționa câtuși de puțin să-și mai piardă încă o zi dintr-o vacanță pe cât de prețioasă, pe atât de scurtă, prăjindu-se la soare.

Peisajul din jur, din care abia zărise câteva frânturi, o atrăgea prin caracterul său misterios, deși încă își amintea ce-i mărturisise lui Cameron, despre cât de străină și nefericită se simțea în mijlocul atâtor necunoscuți aflați ca și ea în vacanță.

— Mă duc să-mi pun costumul de baie, îi spuse ea Myrei, apoi vin cu voi în hoinărelile voastre obișnuite.

În timp ce urca scările, Liza zări doi bărbați ale căror figuri îi părură vag cunoscute. Amândoi purtau halate de plajă de culoare albă și căști de baie. Privindu-i cu atenție, Liza își aminti de unde îi cunoștea : Erau doi dintre colegii cu care prânzise Zander Cameron.

Deodată, unul dintre ei, un tânăr cu părul blond, îi făcu semn cu ochiul. Liza tresări, surprinsă de faptul că fusese recunoscută. Deși în străfundul

ei acea clipire din ochi îi displăcu puţin, Liza îi zâmbi, făcându-i la rândul ei un semn prietenos cu mâna. Acţionase instinctiv, fără a acorda prea multă importanţă acestui gest.

După ce se schimbă o porni spre plajă şi după câteva minute descoperi lucrurile prietenilor săi aproape de stâncile vulcanice ce-şi ridicau vârfurile din spuma mării, formând astfel un mic recif. Se trânti pe nisipul cald şi-şi aruncă lângă ea sacoşa cu schimburi şi prosoape de plajă. Nu-i fusese deloc greu s-o descopere pe Myra după costumul ei de culoare stacojie, Phil fiind, după cum era de aşteptat, lângă soţia lui.

Myra a văzut-o la rândul ei şi i-a făcut semn cu mâna. Marea arăta provocator de albastră. Soarele dogorea cu putere, deşi adia o briză răcoroasă.

Prietenii o invitară să vină să înoate, dar ea nu intră în apă. După un timp, Liza descoperi că Phil şi Myra reveneau. Îi privi câteva clipe cum se hârjoneau, apoi îşi mută privirile spre largul mării, străbătut de numeroase iahturi, închiriate de oaspeţii hotelului. Alţi turişti practicau surfingul, zburând pe valurile înspumate, împinşi de palele puternice ale vântului ce bătea neîntrerupt. Liza se gândi că cel mai bun lucru era să-şi lase prietenii în voia lor. În consecinţă, ea se culcă pe nisip şi-şi lăsă ochii să se bucure de albastrul minunat al cerului. Ici-colo, în zare, câte un palmier se înălţa suficient de mult pentru a da contur orizontului visării sale. Apoi, se ridică şi intră în apă. Observă contrastul dintre culoarea maronie a stâncilor vulcanice din preajmă şi verdele strălucitor al arbuştilor plantaţi pe panta care urca dinspre plajă spre clădirea hotelului.

În cele din urmă, decise că-şi lăsase destul prietenii să-şi revină după efortul provocat de înot şi hârjoneală. Se apropie de locul unde se găseau aceştia şi-şi luă un prosop ca să se şteargă. Apoi, şi coborî privirea spre cei doi şi surâse la vederea imaginii lor fericiţi, unul în braţele celuilalt. Norocul vostru, gândi ea, că v-aţi cunoscut şi iubit. Nu sunt deloc invidioasă pe ei, îşi spuse în sinea ei. Aşa să fi fost oare ?

Trecuse deja de miezul zilei, şi Liza se mai prăjea încă la soare, lungită pe nisip lângă prietenii ei. Privea cu jind cum microbuzele cu oaspeţii hotelului se îndreptau spre înălţimile din depărtare. Inventar, aruncă în jurul său priviri curioase, în speranţa că-l va vedea pe Zander Cameron, deşi în aceeaşi clipă ea ştiu că era imposibil. În inima ei, se întreba de ce un bărbat atât de atrăgător s-ar mai încurca cu o fată care îl respinsese atât de hotărât, aşa cum o făcuse ea noaptea trecută.

Cu toate acestea, în timp ce Phil o ungea pe Myra pe spate cu ulei de plajă, Liza îşi rătăcea mai departe privirile în jur, sperând că, printre grupurile de turişti care-i înconjurau, s-ar putea găsi el, eventual vesel şi făcând plajă cu o altă femeie.

Myra şi Phil păreau că dorm, aşa că se ridică în linişte ca să nu-i tulbure, ştergându-şi părul încă ud după ultima baie. Apoi porni spre stâncile vulcanice din apropiere. Căţăratul pe stânci îi îngădui să le simtă asprimea. După ce reuşi să găsească un loc ceva mai confortabil unde să se poată aşeza, ea-şi lăsă picioarele să se bălăcească într-un ochi de apă format între stânci. Atât ră-

coarea apei cât şi fierbinţeala soarelui care-i încălzea spatele o făceau să se simtă bine. Deodată, un strigăt o făcu să-şi întoarcă ochii.

În apropierea ei se găsea un bărbat cu părul blond, ce purta un tricou alb de plajă şi chiloţi de baie. Acesta stătea cu picioarele goale vârâte în nisipul fierbinte şi îi zâmbea cu o expresie interesantă.

Potolindu-şi bătăile inimii, Liza îi răspunse cu un surâs cald, apoi îşi întoarse privirile de la el.

Dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, tipul îi displăcea profund, deşi nu-l cunoştea. De aceea, se gândi ea, dacă-l va ignora, acesta va pleca. Se vede treaba că raţionamentul ei era greşit, întrucât Liza auzi în spatele ei zgomotul provocat de paşii cuiva care se apropia.

— Singură ?... Bărbatul se aşeză lângă ea.

Liza se forţă să nu-şi arate indispoziţia şi rămase tăcută.

— Te bucuri de soare şi de apa mării ?

Liza dădu afirmativ din cap, considerând că necunoscutul era perseverent, dar, în schimb, nu prea se pricepe să intre în vorbă cu o femeie !

— Eşti norocoasă, continuă bărbatul, eu, în schimb, sunt aici la muncă.

Liza îşi dădu seama că ar trebui să-i răspundă totuşi ceva, dar privindu-l, se rezumă să exclame :

— Nu prea s-ar părea că te omori cu munca !

Bărbatul râmji, bucuros că în sfârşit îi smulsese câteva cuvinte.

— Cu toţii avem nevoie de-o pauză pentru distracţie, nu-i aşa ? Neprimind răspuns, el continuă.) Nu prea arăţi că te-ai distrat prea mult.

Apoi, atingându-i uşor braţul... Ne-am putea distra împreună, ce zici ?

Săracul, îşi dă toată silinţa, îşi spuse Liza, zâmbind în sinea ei. De fapt, tânărul încerca doar să descopere felul ei de a fi, fiind gata, la cel mai mic semn de încurajare din partea ei, să meargă mai departe. Cu mare grijă, Liza se lăsă să alunece în apă şi păşi dincolo de bariera de pietre spre plaja propriu-zisă.

— Ei, dar ce faci, pleci tocmai acum când începusem să ne cunoaştem mai bine ? strigă bărbatul.

— Îţi mulţumesc pentru bunele tale intenţii, dar mie îmi place să rămân singură, sau numai cu prietenii mei, îi răspunse ea fără să se întoarcă, în timp ce privea la vârtejurile pe care trecerea sa prin apă le provocase.

Bărbatul se apropie de ea şi apucând-o de mână, exclamă :

— Să ştii că nu-mi doresc o aventură întâmplătoare de vacanţă !

— Îmi pare rău, dar tot nu mă interesează, îi răspunse ea, zâmbind distant.

Uitându-se după Phil şi Myra, Liza observă că aceştia dispăruseră de pe plajă, desigur convinşi că, dacă o lasă singură, sunt plini de tact.

— Ei bine, se prefăcu bărbatul că suspină trist, dacă nu-ţi convine prezenţa mea, atunci plec. Făcându-i un semn de adio cu mâna, plecă de lângă ea. Liza se uită o vreme după el, apoi luă un prosop şi începu să-şi frece picioarele ude. Rotindu-şi involuntar capul, ea observă cum tânărul tocmai îi făcea semn cu mâna unui bărbat zvelt,

bronzat, a cărui barbă deasă şi neagră îi acoperea cea mai mare parte a feţei.

Cei doi discutau, în timp ce priveau spre ea. Zander Cameron, căci el era, încuviinţa cu uşoare înclinări ale capului cele spuse de tânărul blond. Liza fu pe dată cuprinsă de un val de furie. Cum adică, el îndrăznise să-i pună la încercare virtuţile folosindu-se de colegul lui ca de o momeală ?

Le întoarse spatele indignată şi-şi scoase panglica cu care-şi legase părul pe care începu apoi să şi-l şteargă cu furie, deşi i se uscase de mult. Simţea însă nevoia să se descarce într-un fel. Deodată, fu cuprinsă de o îmbrăţişare fierbinte. Atât forţa îmbrăţişării, cât, mai ales, senzaţia unică produsă de atingerea acelor braţe, aproape că-i tăie respiraţia. Totuşi pentru că furia încă n-o părăsise, ea răspunse acestei îmbrăţişări entuziaste printr-o încruntare a sprâncenelor. Cum, după toate cele petrecute între ei noaptea trecută, el mai avea nerușinarea s-o trateze de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat ? Drept care ea se întoarse şi-i declară pe un ton acru :

— Sper că în urma controlului efectuat, m-ai găsit corespunzătoare înaltelor tale standarde morale ! Aştept, deci, ca din nou, să-mi acorzi bunăvoinţa ta !

După ce-şi înfăşură nepăsătoare prosopul în jurul umerilor, încheie pe un ton uşor batjocoritor :

— Ei bine ! nu am nevoie de încântătoarea ta prezenţă. Mai bine dute şi ofer-o altora. Doar ai de unde alege.

Chipul lui căpătă pentru o clipă o expresie întunecată după care, imediat, îi întoarse spatele și o porni cu un mers lent și mândru spre clădirea hotelului.

Liza putu din nou să-i admire trupul zvelt și bronzat de soare. Șortul scurt de culoare cafenie lăsa să se vadă două picioare lungi, musculoase, acoperite cu un păr negru și des.

Ea fu cuprinsă de spaimă la gândul că, prin stupiditatea sa, acum îl pierduse poate pentru totdeauna. Undeva, în străfundurile conștiinței sale, o voce o avertiza asupra primejdiilor pe care le reprezenta acest bărbat care, într-un răstimp atât de scurt, devenise atât de important pentru ea. Însă nu-i mai păsa de nimic. Cu o voce slabă, ea îl imploră :

— Te rog, nu pleca... în timp ce în sinea ei se lamenta pentru că se arătase din nou atât de slabă în fața lui. Or, Zander, ea era atât de sigură de acest lucru, se va grăbi să folosească slăbiciunea ei ca pe un instrument în vederea împlinirii poftelor sale.

El se opri din drum și rămase ca o stană de piatră, fără să se întoarcă. Liza aștepta cu respirația gâtuită de emoție ca, în orice clipă, el să-și continue mersul. Se apropie totuși de ea la o oarecare distanță și exclamă :

— De ce ? Pentru că îți sunt folositor pe post de însoțitor, sau ca partener la o partidă de golf, sau, poate că ți-a trecut prin minte că, totuși, am putea fi un cuplu nostim !

Maniera distantă și sarcastică în care el i se adresase o împiedică pe Liza să-i răspundă. El în-

trebuințase deja arma pe care ea i-o oferise, atât de ușor. Încă puțin și ar fi pus stăpânire pe ea, așa cum și voia de fapt, se gândea Liza.

— Îmi placi, Zander, doar ți-am mai spus-o, și doresc prietenia ta.

În același timp, un glas lăuntric îi spunea că, de fapt, ea dorea mai mult decât prietenia acestuia. Oh, Doamne, cât de proastă pot să fiu să-l las să mă subjuge atât de repede ! Oare chiar n-am reușit să învăț nimic despre nestatornicia bărbaților, după felul în care s-a purtat Don cu mine ?

Dar își zise că, oricum, acest om nu-i seamănă deloc fostului ei prieten și că merită mai multă încredere.

Oricine rămânea în preajma lui, putea simți puterea pe care o iradia, asemeni căldurii înmagazinate și eliberate de stâncile din jur multă vreme după apusul soarelui.

Liza era sigură că-i simțea deja acea putere ascunsă, pe măsură ce el se apropia de ea. Această putere o învăluise irezistibil, deși Zander n-o atinsese măcar cu un deget. El îi zâmbi, dar ea rămăsese crispată.

Brațele lui se deschiseră, iar ea se grăbi să se arunce la pieptul lui de care-și lipi obrazul. Atingerea bărbii lui o făcu să tresară, drept care privindu-i fața, îi spuse râzând :

— Vezi, cum îmi stă în drum ! De ce nu ți-o razi ?

El privi o clipă înspre valurile mării, apoi întorcându-și ochii spre ea, răspunse :

— Nici nu mă gândesc !

— Dar aş vrea să-l văd pe bărbatul care se ascunde în spatele acestei bărbi.

— Poate că n-o să-ţi placă deloc acest bărbat, spuse el, mângâind-o pe faţă cu duioşie.

— Poate că-l voi iubi ! răspunse ea.

Pentru o clipă, faţa lui Zander a fost inundată de o neaşteptată bucurie, care însă se stinse repede.

— Cu siguranţă că nu va fi cazul, fetiţa mea. Apoi, el se aplecă spre ea şi îi atinse gura uşor cu buzele sale, după care îi murmură : Mai degrabă îl vei urî pe acest bărbat. Buzele i se uniră cu ale ei într-un nou sărut delicat. După aceea, el continuă... Trebuie să păstrez acest zâmbet al tău, bine păzit, pentru totdeauna, în sufletul meu.

— Pentru totdeauna ? îl întrebă ea.

— Da, pentru totdeauna ! răspunse el pe un ton grav.

Liza surâse puţin tulburată, după care îi spuse :

— Promiţi că nu-l vei uita niciodată, nici măcar după ce vacanţa aceasta se va sfârşi şi nu ne vom mai revedea niciodată ?... Ea continuă, în timp ce ochii lui o scrutau cu intensitate... Chiar şi după ce te vei întoarce la soţia şi la familia ta ?

Se lăsă un moment de tăcere. Ea se uita oarecum disperată şi neajutorată la barba lui asemeni unei păduri dese, ce nu-i îngăduia să-i vadă chipul. Gândurile ei rătăceau în acel moment, ca într-un adevărat labirint, în timp ce ea se gândea la un viitor ce i se arăta mai degrabă nesigur.

— Doar ţi-am spus deja. Sunt un rătăcitor care colindă lumea. Cum ar putea un om ca mine să aibă o soţie sau copii ? rupse el tăcerea.

La această declarație sufletul ei nu găsea încă nici un răspuns. Liza își închise cu încăpățânare ochii pentru a nu-i lăsa să arate durerea ce-o cuprinsese. El își slăbi puțin îmbrățișarea, astfel că ea putu să vadă cum prietenii ei, opriți în capătul scărilor ce duceau spre hotel, le urmăreau atenți toate mișcările.

Întrucât se părea că Myra și Phil intenționau din nou să se retragă plini de tact, Liza îi împiedică s-o facă, făcându-le un semn cu mâna și explicându-i în același timp lui Zander :

— Sunt prietenii mei, uite-i acolo sus.

— Lasă-i în pace. Au cu siguranță nevoie să fie lăsați în pace, pentru a se bucura doar de ei. Sunt probabil încântați că ți-ai găsit și tu un partener.

Tonul brutal al vocii lui o făcu să-și ridice privirile. El se uita pe întinsul mării iar apoi, mâinile sale începură deodată să-i mângâie pielea spatelui. Gândurile fetei îi spuneau că bărbatul de lângă ea suferă de pe urma temerilor ei, că el are nevoie de ea, sau de orice altă femeie, își reaminti ea iritată, pentru a-și ușura suferința.

Când Liza privi din nou înspre capătul scării. descoperi că prietenii săi dispăruseră. Ea trebui să recunoască faptul că plecarea lor o bucura într-adevăr, că era un lucru plin de discreție și tact.

Mâinile lui Zander îi mângâiau șoldurile într-un fel de masaj menit să potolească o durere recent apărută. Nu a ei, realiză ea intuitiv, ci a lui.

În cele din urmă, el păru că-și dă seama de ceea ce făcea. Presiunea palmelor sale asupra șoldurilor ei încetă, iar el rămase cu privirile pironite în

ochii ei. Sentimentul straniu pe care i-l provoca orice atingere a lui o făcu să simtă o nevoie imperioasă, la rândul ei, să-i aducă plăcere și alinare.

— Zander, spuse ea cu priviri doritoare. Unde ți-au zburat gândurile, de data aceasta ? Cu siguranță că nu te gândeai la mine. Poate la vreuna din fetele pe care le-ai cunoscut.

— Da, așa este, mă gândeam la una din fetele pe care le-am cunoscut, zâmbi el trist.

Liza dădu din cap aprobator, sperând că spusele ei îi dovediseră că ea înțelesese gândurile lui.

Pentru a-l ajuta să depășească momentul, Liza se așeză jos pe nisip și începu să cotrobăie prin geantă în căutarea unui pieptene. Așezându-se lângă ea, el își întinsse picioarele lungi și se sprijini pe spate, cu coatele îngropate în nisip. Liza își pieptăna părul încâlcit de vânt pentru a și-l pune în ordine.

Fără a-și întoarce capul spre el, îl întrebă :

— Ți-ai luat liber ?

El îi răspunse cu un zâmbet larg, în timp ce-și plimba alene degetele pe pielea ei, provocându i Lizei funicături care-o siliră să-și îndrepte spatele :

— Păi, din moment ce eu sunt șeful, nu trebuie să cer de la nimeni o zi liberă.

Liza tocmai desena pe nisip, când, auzind răspunsul lui Zander, avu brusc revelația distanței enorme care-o separa pe ea, o umilă secretară, de el, un conducător de calibrul șefilor de la compania unde lucra. Probabil că se schimbase la față, întrucât Zander o întrebă imediat :

— Ce ai, de ce eşti tristă, domnişoară Maynard ? Şi o cuprinse pe după umeri cu braţul, apăsând-o cu putere la pieptul său. Ea nu mai putea îndura, şi-i spuse :

— Te rog, dă-mi drumul !

Drept răspuns, el îşi trecu şi celălalt braţ pe după spatele ei, apoi rosti :

— Eşti plină de farmec, şi să ştii, nu trebuie să te temi de nimic din partea mea.

Ochii lui, asemeni cu două pumnale, îi provocaseră Lizei o nemaipomenită accelerare a pulsului. Totuşi, ea reuşi să răspundă :

— Cum să nu fiu tristă, când eu sunt atât de jos, iar tu aparţii unei lumi inaccesibile mie ?

Spre surprinderea ei, Zander nu-şi slăbi îmbrăţişarea, împotriva căreia Liza nu se putu opune, astfel că rămase lângă el, aproape fără suflare. Pulsaţiile inimii sale aproape o asurzeau în timp ce mâna îi rămăsese imobilizată sub spatele lui Zander. Mâna lui prinsese mâna ei, după care amândoi rămaseră în tăcere, ascultând atât zgomotul valurilor ce se spărgeau de ţărm, cât şi vocile în surdină ale celorlalţi turişti aflaţi pe plajă.

— Mi-e sete, îl anunţă ea, mai mult ca să se arate surprinsă de sărutul lui.

— Aşa e mai bine ? o întrebă el, apoi, fără a mai spune o vorbă, o sărută din nou, privind-o cu ochii doritori şi sorbindu-i buzele lacom.

— Da, da, răspunse ea cu voce clară, dar nu asta am vrut să spun, doar ţi-ai dat seama, nu-i aşa ?

El îi zâmbi leneş, lăsându-se pe spate, cu coatele înfipte în nisip. Pe când cotrobăia prin geantă, ea-l întrebă :

— Nu te deranjează barba, pe această caniculă ?

— Asta mă privește pe mine, răspunse el sec. Exista, fără nici o îndoială, o limită peste care nu putea trece, remarcă Liza în gând, încruntându-se... Sesizându-i șovăiala, el continuă, pe un ton mai îndulcit... Ți-am spus, nu ți-ar place ceea ce ai descoperi sub chestia asta !

Liza zâmbi ușurată, și-i spuse :

— De acord cu schimbarea subiectului. Făcu apoi o pauză, timp în care își duse sticla la gură, pentru a bea. Apoi, continuă pe un ton de scuză... N-am luat cu mine un pahar. Cred că nu ai nimic de obiectat dacă pentru câteva minute nu mă mai port ca o adevărată lady ?

— Știi ceva ? răspunse Zander puțin iritat. Mi-ar place să încetezi să te porți ca o lady pentru mai mult de câteva minute. Mai ales când nimeni nu se găsește prin preajmă, îi mărturisi el, întorcându-se spre ea.

Singurul ei răspuns a fost un zâmbet fugar urmat de o nouă înghițitură sorbită direct din sticlă. În timp ce golea sticla, simți cum apa minerală îi cursese pe bărbie. Preocupată de căutarea unui șervețel de hârtie, ea se trezi la un moment dat cum o mână mare, aspră îi șterse bărbia. După această operațiune, Zander se șterse pe șort.

— Mulțumesc, spuse ea. Mi-ar fă plăcut s-o fac chiar eu, dar nu doresc să trezesc suspiciunile pe care, fără îndoială, le ascunde meticulosul om de sub această barbă.

— Obrăznicătură ! Așezat în genunchi, îi apucase gâtul cu mâna. Își coborî privirea către ea,

apoi ochii li se întâlniră. Fiecare avea un sentiment diferit. Poate şi din cauza aerului fierbinte, dar mai ales a nervozităţii resimţite, buzele ei tremurau în aşteptarea unui nou sărut.

Numai că de data aceasta aşteptarea i-a fost zadarnică. Zander îşi reluase, fără să scoată o vorbă, vechea lui poziţie, cu picioarele întinse şi cu coatele în nisip. După câteva momente, ea îi dădu sticla. El o luă şi după ce bău cu lăcomie câteva înghiţituri, se şterse la gură cu mâna.

Liza puse dopul înapoi la sticlă şi o aşeză în sacoşa de plajă. După aceea, ea se aşeză cu genunchii strânşi la piept, uşor aplecată în faţă, cu mâinile încolăcite în jurul picioarelor, fără să scoată o vorbă. Privirea ei rătăcea departe, peste oglinda apelor mării tulburate de valurile înspumate ce se spărgeau de ţărm, în apropierea lor. În acest răstimp, auzea cum din străfunduri urca spre ea o voce care-i spunea : Învinge-te pe tine însăţi şi nu te mai lăsa copleşită de acest bărbat, pe care abia dacă-l cunoşti ! Ce ştii tu despre el ? Ce simte el pentru tine ? Liza crezu că ştie răspunsul la ultima întrebare. Ce-ar putea să simtă Zander pentru ea, dacă nu dorinţa de o clipă, la fel cum simţise pentru sutele de femei dinaintea ei ?

Această concluzie, departe de-a o linişti, o făcu pe Liza să-şi întoarcă faţa spre el. Zander o întâmpină cu un zâmbet calm, ce părea să dovedească opusul înfocării pe care i-o arătase cu câteva clipe mai înainte. Ea, în schimb, nu reuşise să uite dogoarea unor emoţii cu totul noi pe care le trăise alături de acest bărbat.

CAPITOLUL III

Liza rămăsese cu privirile îndreptate spre apa mării, fără însă a o zări cu adevărat, deşi se afla în dreptul ferestrei deschise ce dădea într-acolo şi prin care vântul pătrundea unduind perdeaua.

Gândurile ei rămăseseră încremenite în momentul despărţirii de Zander. Acesta o invitase, înainte de plecare, să ia masa împreună. Liza încercase să obiecteze că, de obicei, mănâncă în compania prietenilor ei, dar el insistase atât de categoric încât, până la urmă, cedase.

De fapt, Liza îşi dădea prea bine seama că toate pretinsele ei împotriviri în faţa pretenţiilor lui, nu erau altceva decât tertipurile unei femei îndrăgostite ce-şi prelungea rezistenţa doar pentru a face mai lungi clipele petrecute împreună.

Tuturor avertismentelor lăuntrice: „Aminteşte-ţi cum s-a terminat legătura ta cu Don, nu-ţi pierde capul aşa de repede, ţine-l la distanţă pentru încă o vreme", Liza le răspundea invariabil: „La urma urmelor, e viaţa mea şi pot să fac cu ea ce-mi place!"

La un moment dat, ea se întoarse şi ridică receptorul, sunându-şi prietenii.

Răspunse Myra, care răspunse la întrebarea Lizei că, în această seară, mai mult ca sigur, vor

lua masa numai ea şi cu Phil, în cameră. Vestea îi produse Lizei o uşurare neaşteptată, sporită de cele auzite apoi de la Myra :

— Liza, ascultă-mă pe mine, tipul e nebun după tine. V-am privit pe amândoi minute în şir, în această după-amiază, şi sunt sigură de asta, draga mea. Ai încredere în Mătuşa Myra, că ştie să recunoască, acolo unde este cazul, o dragoste la prima vedere.

Liza încercă să nege, dar Myra continuă să-i ureze noroc în dragoste, după care încheie :

— Şi, mai ales, bucură-te de timpul care v-a mai rămas să vi-l petreceţi împreună. Dacă-ţi place tipul cu adevărat, şi cred că-ţi place, mai bine nu-ţi fă iluzii că o să-l mai vezi vreodată după încheierea acestei vacanţe.

Cuvintele cu care Myra încheiase îi rămăseseră Lizei înregistrate în minte pe când privirea-i rătăcea pierdută în zare şi număra clipele care o mai despărţeau de momentul întâlnirii cu el. Deşi îşi dorea ca Zander să nu observe cât de dornică e să-l revadă, ea se trezi deodată că, parcă împinse de un resort, picioarele îi porniră spre uşa liftului. Oare de ce dorea ea să întârzie, măcar pentru câteva cclipe ? Pentru salvarea aparenţelor ?

Mai rămăseseră puţine clipe până la căderea înserării, aproape tot atât de puţine clipe de petrecut împreună... îşi spunea ea în timp ce se îndrepta spre lift.

Liza îşi mişca nervoasă picioarele, aşteptând liftul cu privirea aţintită în gol. Tocmai când îşi zicea că trebuie să se pregătească pentru o lungă

așteptare, ea îl văzu îndreptându-se spre ea. Niciodată nu va putea uita, se gândi ea, strălucirea unică a ochilor lui, alături de zâmbetul luminos care-i împodobea chipul, în timp ce se apropia de ea.

Liza hotărî că trebuie să renunțe să-și mai pună astfel de întrebări și-i întinse mâna. Zander i-o apucă scurt cu stânga sa, trăgând-o spre sine.

În timp ce-și plecase capul ușor pe spate, Liza îl întrebă :

— Ce crezi, oare nu sunt șanse pentru mine de a deveni o persoană stingheritoare la o masă de patru bărbați, în loc să facă același lucru la o masă de trei, însă cu prieteni ?

— S-ar putea, răspunse el zeflemitor, numai că în acest caz tu vei sta pe genunchii mei. Ai vreva împotrivă ?

Ea râse cu poftă de acest răspuns și-i legăna mâna în semn de bucurie. Liza aruncă o privire iscoditoare în jur și văzu că, într-adevăr, Myra și Phil încă nu apăruseră la masă.

— Unde-ți sunt colegii ? îl întrebă ea.

— În spatele tău, la bar, răspunse el, apoi o îndrumă către masa lor, aflată într-o zonă mai puțin luminată. Liza luă loc pe scaunul pe care chelnerul i-l trăgea cu un zâmbet discret. Ea îi mulțumi cu o înclinare ușoară a capului, după care acesta îi întinse lista cu meniul.

— Ăsta este barul în care ți-ai îngropa plictisul, dacă nu m-ai fi agățat pe mine pe post de iubire de vacanță ? îl hărțui ea cu o nouă întrebare. Își realiză că astfel îl provoca deliberat, totuși o făcu fără a-i mai păsa de eventualele consecințe.

În locul unui răspuns şfichiuitor, la care se aştepta, replica bărbatului o surprinse :

— Ai dreptate. Nu pot nega. Aici mi-aş fi petrecut clipele de repaos, dacă nu m-ai fi cucerit tu cu privirea înnebunitoare a ochilor tăi mari, albaştri, ca de fetiţă rătăcită şi speriată.

Liza replică pe un ton contrariat :

— Eu te-am agăţat pe tine ! Atunci ce să mai vorbim de privirile nerușinate pe care mi le-ai aruncat la început ?

Zander puse capăt, cu un surâs discret, acestui torent de indignare.

— Recunoaşte, totuşi, că îţi plăcea ! Feminitatea ta era mai mult decât încântată, ştiindu-te dorită de un bărbat. Mai ales în circumstanţele provocate, după cum ştim amândoi, de ruptura cu prietenul tău.

— Ce vrei să spui cu asta ? ripostă ea violent şi-l străpunse cu privirile.

El îi întoarse privirea şi-i răspunse calm, dar ferm :

— Se presupune că ruperea oricăror relaţii cu un bărbat reprezintă pentru orice femeie normală un eveniment zguduitor.

Liza se prefăcu din nou că citeşte meniul din faţa sa, fără a deslusi cu adevărat măcar un rând.

— Am mai auzit chestia asta. Ştiu şi eu câte ceva din proprie experienţă, dar poate ştii tu mai multe în acest sens ?

A urmat o pauză îndelungată, în răstimpul căreia Liza nu a îndrăznit să-şi ridice ochii. Întrebarea ei fusese prea lipsită de delicateţe, iar ea nu-l cunoştea încă atât de bine încât să poată şti ce fel de răspuns va primi.

Abia când vorbi, ea îndrăzni să-şi furişeze privirile spre el :

— Ar fi bine ca, pentru tot restul timpului pe care-l vom petrecce împreună, să nu ne mai hărţuim cu astfel de întrebări. Ce zici ?

— Fără trecut, fără viitor, deci numai prezentul imediat este cel care contează, comentă Liza pe un ton trist.

Gestul lui aprobator făcut cu capul o încurajă să continue :

— Nu mă deranjează, chiar nu mă deranjează deloc acest lucru, spuse ea cu o expresie întunecată ascunsă parţial de lista cu meniuri.

— Aşa e bine. Vocea lui suna în mod surprinzător de poruncitoare, ca venind de la un adevărat boss. Mai bine să vedem ce comandăm pentru masa noastră.

Liza încercă să priceapă înţelesul cuvintelor spaniole cuprinse în lista din mâna sa, dar neputând să le dea de capăt, o puse deoparte.

— Alege tu, mai bine ! Sunt sigură că ştii deja pe dinafară oricare fel de mâncare.

Chelnerul se apropie discret la chemarea lui Zander, notându-şi rapid comanda. Privirile Lizei rătăciră prin încăpere şi-i descopri surprinsă pe prietenii ei. Aceştia îşi dădură seama, într-un târziu, că ea îi privea şi-i făcură semn cu mâinile, la care Myra mai adăugă un zâmbet de încurajare. Zander urmărea cu surâsul pe buze, detaşat, acest schimb de gesturi. Apoi, cei doi se reîntoarseră la treburile lor, prefăcându-se că-i ignoră.

Zander îi spuse :

— Păreau încântați că au scăpat de tine.

La aceste cuvinte răutăcioase Liza simți cum o cuprinde un fior de gheață. Însă îi ripostă imediat :

— Oare din acest motiv îți petreci timpul cu mine ? Pentru a le da prilejul tinerilor căsătoriți să scape de prezența stânjenitoare a celei de a treia persoane din preajma lor ?

Vinul pe care Zander îl comandase tocmai fusese adus și depus pe măsuța de lângă ei. El o întrebă urmărind cu privirea cutele decolteului rochiei de culoare oranj aprins.

— De asta crezi tu că-ți ofer prietenia ?

— Prietenia ! repetă ea. Cuvântul îi rămăsese fixat dureros în minte, dovadă neplăcerea cu care ea îl repetase.

— Da, prietenia, răspunse el. Nu aceasta este relația pe care o prețuiești atât de mult între un bărbat și o femeie ?

Poate alții da, se gândi ea, dar tu cu siguranță nu.

— Cred că-mi oferi prietenia ta pentru că te-ai plictisit de cei trei colegi ai tăi și pentru că simțeai nevoia unei femei.

Pentru câteva clipe privirile bărbatului se întunecară, dar apoi, își recăpătară blândețea, în ciuda durității cuvintelor rostite :

— Inteligentă concluzie, Liza, n-am ce zice. Mă grăbesc să-ți reîntorc complimentul tău îndoielnic. Cred că-mi vei îngădui să umplu eu golul provocat de pierderea prietenului tău. Rămâne doar să stabilim pentru cât timp.

Deşi tonul, ca şi semnificaţia cuvintelor fuseseră clare, ea se prefăcu a nu-l lua în serios, spunându-i pe un ton liniştit :

— Dar nu am căzut noi oare, de acord, să nu mai pomenim nimic despre trecut sau despre viitor ?

— Da, dar fără şiretlicuri, completă el, dându-se uşor pe spate în momentul în care gustările comandate le erau servite, şi încheie... Adică cum vine asta, întâi mi-ai ars o lovitură sub centură cu acea remarcă grosolană, apoi, când şi eu ţi-am răspuns cu aceeaşi monedă, tu eşti aceea care te plângi şi acum îmi ceri să facem pace.

Liza îi zâmbi, în timp ce începuse deja să mănânce din deliciosul aperitiv ce-i fusese adus.

— Sunt o fată deşteaptă, nu-i aşa ? întrebă ea cu un lăudabil accent scoţian.

El râse zgomotos, apoi începu a gusta la rândul său din mâncare.

— Va trebui să mă ocup personal de îmbunătăţirea accentului tău scoţian, spuse el, apoi continuă să mănânce.

— Nu cred că va fi nevoie de un efort special. Câteva săptămâni îmi vor fi de ajuns, doar auzindu-te pe tine cum vorbeşti. Zâmbetul îi îngheţă imediat Lizei pe buze când realiză ce spusese de fapt. Lăsându-şi jos furculiţa, îi spuse : Uită, te rog, ce-am spus.

Zander îi răspunse pe un ton liniştit :

— Nu te mai consuma atâta. Oricum, capacităţile mele de memorizare au încetat să mai funcţioneze. Nu mai există ieri sau mâine. Doar ne-am înţeles ! Să bem pentru această clipă şi pentru

acest loc, continuă el, ridicându-şi paharul proaspăt umplut.

La rândul ei, Liza îşi ridică paharul şi ei ciocniră.

După ce le fuseseră servite cafelele, Zander o întrebă :

— Oare nu ţi-ar fi de folos un ghid supus, chiar dacă lipsit de experienţă, care să te plimbe pe această insulă ?

— Vrei să spui că ai face tu asta pentru mine ? replică ea cu ochii strălucind de emoţie.

— Doar o privire să-mi arunci, fetiţo, din aceşti ochi minunaţi şi eu voi fi gata să fac orice pentru tine, îi răspunse Zander pe un ton surprinzător de serios.

— Oh, Zander, mărturisi ea, în timp ce mâna sa o căuta pe cea a bărbatului, dacă-mi arăţi interiorul acestei insule, îţi jur că te voi iubi pe veci.

— Pe veci, zici, zâmbi el, prefăcându-se că vrea să se ridice. Să-i dăm atunci drumul. Nu-mi pot îngădui să cerşesc promisiunea unei iubiri de o viaţă, venită de la tine.

— Cred că ţi-ai dat seama că n-am vorbit serios, nu-i aşa ? răspunse Liza râzând.

Atenţia ei fu atrasă de un smoc de păr negru ivit prin cămaşa lui descheiată la gât, apoi, privindu-l în ochi, ea îi spuse :

— Iubirea pe viaţă s-a dus !

O încruntătură de o clipă îi întunecă privirea lui Zander, după care cu fizionomia revenită la normal, acesta exclamă, dând peste cap paharul până la fund.

— Aşa deci, s-a dus ! Dacă aşa spui tu !

În momentul în care părăseau restaurantul, Liza îi căută cu privirile pe Myra şi Phil. Aceştia însă nu mai erau acolo. Uitându-se apoi după prietenii lui Zander, Liza îl remarcă pe tânărul blond, care-i făcea din nou semn cu mâna. Supărată, îşi mută privirea de la el, nu fără a remarca faptul că şi Zander privise într-acolo.

Cu o expresie întunecată, Liza îi spuse :

— Aş dori tare mult ca prietenul ăsta al tău să mă lase în pace. Trebuie să aibă un motiv de mă tot pisează cu insistenţele lui. Ai făcut tu cumva pariu cu el, în ce mă priveşte, că încă înainte de sfârşitul acestei vacanţe voi fi fost deja a ta ?

Zander îi replică sec :

— Nu, dar mi-ai dat o idee excelentă.

În acel moment ei ajunseră în faţa hotelului. Liza îşi smulse furioasă mâna din strânsoarea mâinii lui şi o porni nervoasă spre scări, dar nu ajunse prea departe, fiind oprită de el cu o îmbrăţişare.

— Oare nu mai putem glumi şi noi puţin ? întrebă el cu inimitabilul său accent scoţian.

Pe dată, mânia Lizei se evaporă şi ea îi răspunse cu un zâmbet vesel. Bărbatul o strânse cu putere la piept, făcând-o pe Liza să-l simtă în toate fibrele fiinţei ei. La rândul ei, Liza îl cuprinse cu mişcări încete pe după gât, în timp ce Zander o ţinea mai departe cu braţele de mijloc. La auzul unor voci ce se apropiau, Liza se depărtă de el, puţin stânjenită de poziţia în care se găsea.

— Ce facem în seara asta ? îl întrebă ea. Mergem din nou la dans ?

Nedorind să-i lase impresia unei capitulări, Liza îl repezi :

— Nu, mulţumesc. Găseşte-ţi mai bine o altă parteneră.

— Dacă vrei tu, de ce nu, răspunse el.

— Nu trebuie să-ţi faci griji din pricina mea. Am acceptat, e drept, să luăm masa împreună, dar asta nu înseamnă că trebuie să şi dansăm. Dacă vrei tu să dansezi, sunt o mulţime de fete care abia aşteaptă să le fii partener. Doar ştii că destule fete, care au venit aici însoţite, sunt de fapt la fel de singure ca şi mine.

Zander îi replică cu un surâs cald :

— Dar mie îmi trebuie doar această fată singurică.

Liza îi răspunse, în continuare îmbufnată.

— Regret, dar această fată nu este disponibilă. După care o porni repede spre scări.

— Urc la mine în cameră, încheie ea, în aşteptarea unei replici din partea lui.

El o urmă în tăcere, fără a-i da măcar un semn asupra a ceea ce avea de gând să facă mai departe. Ajunsă pe platforma casei scării, Liza se opri puţin, aparent ca să-şi tragă sufletul, după ce urcase într-o asemenea grabă, în realitate fiind curioasă să vadă ce va face el mai departe. Tăcerea lui prelungită o făcu să vorbească, într-o încercare de a-şi repara greşeala :

— Îţi mulţumesc că m-ai condus. Mulţumesc totodată şi pentru că m-ai invitat la masă.

El zâmbi, ghicindu-i parcă intenţiile :

— O, dar nu face nimic. A fost plăcerea mea.

În timp ce se apropia de camera sa, Liza începu să scotocească prin geantă în căutarea cheii. Era totodată o manevră de a se preface că-l ignoră.

Zander se dovedi mai iute decât ea.

— Dă-mi voie, exclamă el luându-i cu rapiditate cheia din mână, apoi deschise uşa camerei.

Ea scoase cheia din broască puţin iritată de cele întâmplate şi rămase cu ea în mână. Întorcându-se, Liza rămase în cadrul uşii, fără să intre însă în cameră. Încercase să exprime pe un ton energic hotărârea sa de a rămâne singură. Din păcate, nu reuşise să-i dovedească lui Zander decât opusul acestei hotărâri şi dovada era chiar expresia răvăşită a privirilor sale în momentul în care rămăsese complet dezorientată în faţa uşii, cu cheia de la cameră în mână. Într-un târziu, Liza se întoarse spre uşă ca s-o închidă, dar descoperi că Zander o privea nemişcat, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor, uşor aplecat spre ea.

— Vrei cu adevărat să plec şi să te las singură ? întrebă el cu un glas uşor.

Liza răspunse cu încetineală, în timp ce-şi făcea de lucru cu o sticluţă de parfum :

— Poţi rămâne, dar te rog să nu consideri acest lucru ca pe o invitaţie din partea mea, în sensul în care chiar tu te-ai exprimat, că eu aş dori sau aş fi dispusă să te accept aici ca amant.

— Fii pe pace, nu doresc deloc acest lucru, răspunse Zander şi părăsi cadrul uşii de la intrarea în cameră, apoi merse prin încăpere direct spre balcon. Deşi el n-o atinse deloc, Liza era atât de subjugată de prezenţa lui în cameră, încât parcă se afla într-un contact direct şi permanent cu el.

Liza se afundă într-unul din şezlongurile aflate pe balcon, după ce, mai întâi, îl scuturase de nisi-

pul adus de vânt de pe plajă. Aruncă o privire pe furiș către Zander și își dădu seama că gândurile lui erau departe de ea și de acele locuri și că, de fapt, privirile lui erau incapabile să zărească superbul albastru al mării dinaintea căderii întunericului.

La un moment dat, el redeveni conștient de prezența ei în preajma sa, mai mult ca urmare a privirilor pe care Liza i le aruncase. Zâmbetul îi reveni pe chip, așa cum Liza se obișnuise deja să-l cunoască. Nu numai că se obișnuise cu el așa, dar chiar îl plăcea, se gândea ea cu o ușoară nemulțumire în timp ce-și lăsa privirea să rătăcească pe oglinda apelor mării stând lângă el pe balcon. Într-adevăr, ceea ce simțea pentru el nu era numai o profundă afecțiune, ci chiar o nevoie dureroasă de el, împotriva dorinței sale. Dumnezeule, o avertiza vocea din interiorul ei, este doar o cunoștință de vacanță și nimic altceva. Totuși, parcă nu se arăta a fi o simplă aventură de vacanță — cu săruturi, glume, veselie — încerca ea să se liniștească ; dar ce altceva ar putea fi ? Poate că nu era decât o plăcută cunoștință ?

— Liza... Sunetul vocii bărbatului o smulse din gândurile ei nerostite... Uite-i pe prietenii tăi, acolo jos.

Aplecându-se peste grilajul balconului ea privi în direcția arătată și-și văzu prietenii care urcau în acel moment stâncile vulcanice pe care ea însăși stătuse în acea dimineață în văpaia soarelui.

— Parcă ar fi niște copii, replică ea. Îmi vine chiar să-i invidiez.

Această nouă gafă o făcu să încerce să nege, cu mişcări energice ale capului, ceea ce deja spusese, pentru ca, în în final, să o dreagă astfel :

— Ei şi-au găsit, se pare, fericirea împreună. Mă bucur pentru ei şi sper numai să dureze. Zander îi replică flegmatic :

— Ceea ce nu a fost cazul tău ?

— Dacă te referi la fostul meu prieten, te asigur că între noi n-au existat niciodată astfel de sentimente.

— Aceasta s-a întâmplat probabil din pricină că el şi-a găsit o altă fată mai deşteaptă care i s-a nimerit prin preajmă ? spuse el.

— Spre deosebire de mine, presupun că vrei să insinuezi ! ripostă ea, în timp ce-l privea furioasă, apoi continuă... Nu mă pot prosti până într-atât, încât să par la fel ca toţi ceilalţi.

— Ba sunt sigur că poţi, rosti el pe un ton ironic.

— De unde ştii că pot ? spuse ea, surprinsă că furia ei părea să-i facă plăcere lui Zander. Dacă te interesează, fata care mi l-a luat era o îngâmfată. Dar lui părea că-i place acest lucru.

— Unora le plac astfel de femei. Mie, nu, replică el.

Spusele lui o făcură pe Liza să exclame :

— Adevărat ? Parcă nu-mi vine a crede că eşti sincer !

Zander se lăsă pe spate în scaun, cu picioarele încrucişate şi o privi în maniera care-i devenise Lizei deja atât de cunoscută. Apoi, îi declară :

— Te-aş putea face să-mi plăteşti aşa cum se cuvine pentru această ironie. Dar n-am s-o fac

încă, încheie el privind-o cu intensitate. Văpaia privirii sale o făcu pe Liza să se simtă în clipa aceea străbătută din nou de un puternic fior.

De pe plajă se auzi deodată un țipăt. Myra fusese gata să cadă de pe stânci, dar Phil intervenise tocmai la timp cu un braț salvator.

Liza renunță să mai privească acest tablou ce-i trezise deodată o dorință neașteptată de a fi, la rândul ei, la fel de iubită și protejată. Dar nu oricum, recunoștea ea, de fapt ea dorea să fie iubită numai de o anumită persoană.

— Unde locuiești ? o întrebă Zander.

— În suburbiile de vest ale Londrei, nu departe de locul în care lucrez, fu răspunsul ei.

— Singură ?

Deși ei își promiseseră să nu se mai iscodească asupra vieții lor particulare, de data asta întrebarea lui nu mai provocă nici un fel de protest din partea Lizei. Ba mai mult, ea îi răspunse pe un ton normal.

— Locuiam cu Myra într-un apartament de două camere. Acum că ea s-a măritat cu Phil, locuim toți trei. Apoi, ea își întoarse capul înspre el și rămase așa, cu fața în bătaia vântului. Întrebarea ei sună :

— Dar tu, Zander, unde locuiești ? Liza încerca și de această dată să-și închipuie expresia ochilor lui la auzul întrebării sale, întrucât, între timp, tocmai se lăsase întunericul înserării peste ei.

Zander îi răspunse pe un ton ușor iritat :

— Ți-am spus doar că rătăcesc încontinuu prin întreaga lume, fără a avea un domiciliu fix.

Liza era însă hotărâtă să afle mai multe despre el.

— Dar trebuie să existe undeva un loc numai al tău ! Un acoperiș deasupra capului !

El păru că înțelege mai greu întrebarea, dar, într-un târziu, îi răspunse :

— La fel de bine aș putea locui și sub acoperișul altuia.

După acest răspuns el își întoarse privirile către ea, cu o intensitate care o făcu din nou pe Liza să se simtă străbătută de o profundă tulburare.

Zander părea că-și dă seama de aceasta, după tonul cu care o apostrofă :

— Pentru o cunoștință trecătoare, îmi pui cam prea multe întrebări. Apoi, el își mută scaunul, se așează în fața ei și continuă... Ar fi bine, domnișoară Maynard, să nu uiți că eu sunt cel care hotărăsc pe ce pernă îmi pun ostenitul meu cap !

Oare el era conștient cât o jigniseră vorbele sale ? Cu obrajii roșii, Liza îi replică :

— Dar, tu însuți mi-ai pus același fel de întrebări, iar eu ți-am răspuns la ele fără să mă supăr, civilizat și fără furie.

El se ridică de pe scaun, încetișor, se apropie de ea, îi luă mâna într-a sa, în timp ce cu cealaltă mână o apucă de bărbie și-i spuse :

— Te rog să mă ierți ! Acum, merit oare un zâmbet ?

Ochii lui căprui o priveau atât de comic încât ea încetă pe dată să mai fie supărată.

Zander își plecă buzele spre gura ei zâmbitoare, ca și cum dorea să-i culeagă zâmbetul de pe buze. Pe un ton șăgalnic, el spuse :

— Un alt zâmbet adăugat la colecția mea.

— Ce vei face cu atâtea zâmbete ? îl întrebă ea, pe un ton supărat. Le păstrezi într-un album ca pe timbre ?

Afară se lăsase întunericul de-a binelea și, în ciuda luminilor din apropiere, Liza nu putea să observe fizionomia lui Zander.

— Se pare, răspunse el, că amândoi prețuim umorul.

Liza se prefăcu că-i ignoră această declarație provocatoare și continuă pe un ton neutru :

— După ce noi ne vom despărți pentru totdeauna, tu le vei scoate, unul câte unul, din album și le vei înlocui cu alte zâmbete mult mai prețioase, cum ar fi cele ce aparțin femeii pe care o vei iubi suficient de mult încât să te căsătorești cu ea.

Degetele lui Zander o strânseră atât de puternic de bărbie, încât Liza trebui să se abțină să nu țipe.

— Dragostea este un sentiment pe care nu-l punem acum în discuție, declară el sentențios. Apoi o împinse înapoi în cameră, închise ușa de la balcon în spatele lor și o sărută cu atâta lăcomie, încât Liza trebui să se agațe cu mâinile de mânecile hainei lui.

Mâna lui Zander se strecură pe sub decolteul ei și ajunsă acolo îi apucă sânul în căușul palmei și începu să-l mângâie. Liza simți cum mâna lui rece era ușor dezmierdătoare, în timp ce aceasta ajunsese deja pe umărul ei, unde rămase nemișcată, ca și cum se aștepta la o dojană. Cum aceasta nu se produse, degetele lui Zander își continuară expediția de căutare, de data aceasta în direcția opusă.

Toate aceste detalii nu reușiseră încă să pătrundă mintea înceţoşată a Lizei aflată încă sub formidabila emoţie a acelui ultim sărut.

Mai mult, în clipa în care Zander îi descoperi sânul, Liza începu să respire din ce în ce mai greu. Ea încercă să se elibereze de această apăsare, iar el nu o împiedică. Liza privi în ochii lui căprui iluminaţi de pasiune şi putu doar să-i şoptească numele pe un ton gâtuit :

— Oh, Zander !

Singurul lui răspuns a fost o nouă îmbrăţişare lacomă în căutarea unui nou sărut. În timp ce mâna lui îi cuprindea sânii, o senzaţie de încântare punea treptat stăpânire pe Liza, tulburând-o. Ea nu se mai gândea că nu ştie nimic despre el, că identitatea lui părea învăluită într-un mister pe care ea nu fusese în stare să-l înlăture. Tot ceea ce ştia se rezuma la faptul că nici măcar pentru Don nu simţise vreodată ceea ce începuse să simtă pentru acest străin ciudat. Atingerea lui o tulbura de parcă Zander crease un cerc magic, ce îi separase complet de restul lumii.

După ce-i eliberă gura, Zander îşi retrase mâna de pe delicata comoară pe care tocmai o luase în stăpânire, dar o ţinu în continuare lipită de pieptul său.

— Ştii, pentru mine eşti o fiinţă irezistibilă ! îi declară el cu o voce spartă de emoţie.

Liza îi răspunse pe un ton care s-ar fi dorit calm :

— Nu ştiu dacă ar trebui să-mi spui asta, din moment ce abia ieri ne-am văzut pentru prima oară...

Zander continuă la fel de emoţionat :

— Din prima clipă în care te-am văzut, nu mi-am mai putut desprinde ochii de pe chipul tău. Cred că asta se poate numi atracţie la prima vedere.

Reacţia Lizei la această declaraţie a fost o uşoară privire visătoare aruncată în zare.

Încurajat de tăcerea ei, Zander continuă :

— Da, într-adevăr, ieri ne-am văzut pentru prima dată şi totuşi mi se pare că a trecut atâta timp de atunci !

Deodată, Liza se smulse din îmbrăţişarea lui şi îi mărturisi cu o voce gravă :

— Cu nici un chip nu trebuie să lăsăm aceste simţăminte să ne cuprindă. Nu cred că ar trebui să ne mai vedem, de acum încolo.

El îi răspunse, în timp ce o cuprindea din nou :

— De ce să fugim unul de celălalt ? La urma-urmelor, nu este vorba decât de câteva zile. Suntem atraşi unul de celălalt. Şi tu simţi acelaşi lucru... Învinge-ţi teama, Liza, şi cufundă-te în acest ocean de plăceri.

Liza îi replică pe un ton neaşteptat de violent :

— Tocmai mi-am revenit după o cumplită încercare. Don a fost drăguţ, plăcut, dar, acum îmi dau seama că nu era omul potrivit pentru mine. Încă o nouă încercare de acest fel m-ar doborî. Nu mai vreau să sufăr încă o dată, încheie ea, ridicându-şi privirea către chipul lui ars de soare.

Gravitatea pe care o căpătase faţa lui o mânie într-un fel.

Zander îi spuse :

— Vrei ca eu să înţeleg că despărţirea de mine, după două zile de la prima noastră întâlnire, te-ar face să suferi ?

Liza îl privea fără glas. Dacă i-ar fi răspuns „da", asta ar fi însemnat să-i mărturisească un lucru despre care nimeni nu știa încă nimic. Dacă l-ar fi răspuns „nu", ar fi însemnat doar o minciună. De aceea, ea rămase tăcută.

La rândul lui, Zander rămase tăcut, în timp ce intensitatea privirilor sale îi părea a fi Lizei, în încordarea maximă în care se găsea, o retragere în sine. Din nou, el rătăcea departe de ea cu gândurile sale. Degetele Lizei începură a strânge cu mișcări apăsate cămașa bărbatului, după care ea își lipi fața de pieptul lui.

Zander se trezi la un moment dat că-i mângâia încet șoldurile, spatele, pieptul, așa cum o făcuse mai devreme, pe când amândoi se găseau pe plajă. Ea îi simți tulburarea și, acționând mai degrabă instinctiv, îi luă mâinile și i le așeză pe pieptul ei, apoi rămase nemișcată, ca pentru a nu-l tulbura.

Cu multă delicatețe, Zander o îndepărtă de lângă el și îi spuse, după ce o sărută din nou :

— Noapte bună, Liza.

Ea trăi un moment de intensă frustrare sufletească, în timp ce el se îndrepta spre ușă. Abia putu articula :

— Spune-mi, te rog, mâine ne mai vedem ?

— Poate. Privește cu atenție în jurul tău. Voi fi în preajmă, îi răspunse el cu un surâs ușor.

*

Liza se trezi a doua zi dimineață devreme, după care-și alese o pereche de pantaloni de vară de culoare albă, o bluză de culoarea caisei, fără guler și o vestă albă cu mâneci scurte.

În timp ce-şi peria părul castaniu, ea descoperi câteva fire de nisip. Vântul le adusese acolo probabil, îşi spuse ea, când stătuse la soare pe plajă.

Spre marea ei surpriză, Myra şi Phil o aşteptau în holul hotelului.

— Sper să nu fi greşit prin purtarea noastră de ieri, de la masă, îi spuse Myra.

— Arătaţi atât de nostimi împreună, adăugă Phil, că mi s-a părut nepotrivit să venim să vă deranjăm.

— Oh, dar nu trebuie să vă faceţi griji. Totul e în ordine, le răspunse Liza zâmbind. Ba chiar mă bucur, continuă ea luând loc pe scaun, că aţi stat deoparte. Ca să fiu sinceră, noi... adică, vreau să spun, mie îmi place.

În sinea ei, însă, gândurile nu-i dădeau pace. Dar, oare, şi el simţea acelaşi lucru ? Într-adevăr, el îi mărturisise o mulţime de lucruri plăcute la adresa ei, dar nu fac oare toţi bărbaţii la fel când doresc o femeie ?

— Te vezi cu el astăzi ?

Întrebarea părea să dovedească interesul Myrei în această privinţă.

După o scurtă pauză, Phil îi vorbi şi el :

— Vreau să spun că nu ai prea mult timp la dispoziţie pentru a-l cunoaşte mai bine. Ştii doar cam ce se spune, dragostea de vacanţă nu ţine niciodată prea multă vreme.

Liza râse veselă pentru ca apoi brusc, să înceteze la vederea unui grup de patru bărbaţi care tocmai îşi făcuseră apariţia. Aflat printre ei, Zander părea să nu-i acorde nici o atenţie.

Cu privirea îndreptată spre farfuria goală aflată în faţa ei, ea-şi informă prietenii :

— Da, mă văd cu el astăzi. În clipa asta, chiar, îl văd cufundat într-o discuţie aprinsă cu colegii lui.

— Colegii lui ai spus ? rosti Phil puţin surprins. Vrei să spui că el se află aici pentru a lucra?

— Aşa este. Este inginer constructor. Şi în plus, lovarăşii lui îl strigă „şefule". Eu i-am auzit spunându-i aşa.

— Ce fel de şef ? întrebă Myra. De unde este de fel ?

— L-am întrebat, dar a refuzat să-mi spună, sub pretextul că e un rătăcitor prin lume, răspunse Liza şi dădu din umeri nepăsătoare.

— Ar putea fi un antreprenor din domeniul construcţiilor, care-şi oferă serviciile pretutindeni unde este nevoie. E plină lumea de ei.

— A auzit de „Thistle International", compania la care lucrăm noi ? întrebă Myra curioasă.

Liza aprobă cu o uşoară înclinare a capului. Apoi, se hotărî să mute conversaţia spre subiecte mai liniştite. Din anumite motive, nu mai dorea să discute cu ei despre Zander Cameron. Prietenia pentru acest bărbat era pentru ea un lucru mult prea preţios pentru a fi amestecat în bârfe cu alţii, chiar dacă acei alţii erau chiar prietenii ei.

— Mă duc să-mi comand micul dejun. Voi ce faceţi, nu veniţi ?

Pentru a ajunge la locul unde se găseau felurile de mâncare pentru micul dejun, ei trebuiau să treacă pe lângă cei patru bărbaţi. Aceştia păreau total absorbiţi de discuţia lor, lucru care o dezamăgi într-un fel pe Liza. Cu micul dejun ales. Liza o porni înapoi spre masa ei, fără să scoată o vorbă. Şi de această dată, ea se aştepta să fie ig-

norată. Spre surprinderea ei, tânărul blond întoarse pe neașteptate capul spre ea și-i făcu cu ochiul.

Acțiunea nu a trecut neobservată de bărbatul pe care restul grupului îl striga „șefule". Privirile reci ale ochilor săi căprui s-au oprit asupra ei, fără ca ea să poată observa nici cel mai mic semn că ar cunoaște-o. Parcă aș fi o străină pentru el, se lamentă în sinea ei Liza, iritată de acest comportament bizar.

Acum doar mă cunoaște, ce naiba ! se necăji ea. La urma-urmei, și eu pot să-l ignor, își mărturisi ea hotărâtă, apoi luă loc la masă alături de prietenii săi. Când însă cei patru bărbați părăsiră încăperea împreună cu Zander Cameron, fără să-i arunce măcar o privire, toată prefăcătoria ei se prăbuși întocmai ca un castel de cărți de joc. Nu i-ar fi păsat prea mult că Myra și Phil îi observaseră neputința de a se preface în continuare că se bucură de compania lor, dar ei păreau să se fi înșelat asupra motivelor pentru care căzuse ea pe gânduri.

*

Liza își petrecu întreaga dimineață cutreierând împreună cu prietenii săi magazinele din interiorul hotelului. Apoi, toți trei rătăciră prin capitală, orașul Arrecife, prilej cu care au putut admira clădirile sale joase cu pereții lor albi și cu balcoanele micuțe, în timp ce traversau străzile aglomerate printre automobile și camioane.

Căldura aprinsă a soarelui le-a ars trupurile, iar vântul le-a răvășit părul și hainele. În drumu-

rile lor au ajuns și în fața bisericii Sfântului Gines, ale cărei ziduri albe erau aidoma majorității clădirilor vechi din oraș, apoi s-au lăsat furați de imaginea mulțimii vaselor de pescuit care, așa cum fuseseră asigurați de către un angajat al hotelului, erau cea mai importantă flotă de pescuit din întreg Arhipelagul Insulelor Canare.

Imediat după reîntoarcerea la hotel, Myra și Phil s-au îndreptat spre camera lor, crezând că Liza îi urma îndeaproape.

Myra întoarse capul spre a descoperi că Liza rămăsese jos în holul hotelului și-i făcea semn cu mâna să-și vadă de drum.

— Ne vedem la prânz, își mișcă Myra buzele, iar Liza înclină din cap în semn de acord.

Liza își spunea că simte nevoia unei scurte pauze, înainte de-a urca în cameră. Apoi, se lăsă să cadă într-unul din confortabilele fotolii tapițate de culoare roșie existente în hol.

Trebui să admită în cele din urmă că, în realitate, nevoia de odihnă nu reprezenta motivul real al rămânerii sale acolo.

Cu priviri atente, Liza scruta holul, în căutarea unui bărbat înalt cu chipul acoperit de o barbă deasă și neagră.

Primele încercări nu-i aduseră succesul scontat, dar a doua oară descoperi ținta căutată.

Zander se afla la bar, cu corpul puțin aplecat înspre tejghea și cu paharul în mână, în timp ce se uita în direcția ei cu o privire calmă, specifică, de evaluare a feminității Lizei, ca și cum ar fi văzut-o ocum pentru prima oară. Chiar și atunci când ducea paharul la gură pentru a bea, ochii lui Zander continuau s-o observe pe Liza cu atenție.

Cameron se găsea suficient de aproape, observă Liza furioasă, pentru a putea vedea cum aceasta se înroşise deja toată de încordare şi emoţie.

Iritată, ea îşi înşfăcă geanta ca pe o modalitate de-a se preface că el nici nu există măcar în momentul acela pentru ea, apoi îi întoarse în mod deliberat o privire cu o căutătură identică, sau care se voia la fel de iscoditoare. Liza se îndreptă, apoi, cu o ţinută rigidă spre lift, într-un pas sacadat, ce voia să însemne pentru el un soi de „m-ai pierdut" semnalizat cu fiecare sunet al paşilor ei.

Încă furioasă, deşi el nu se mai găsea în preajma ei pentru a o putea observa, ea intră vijelioasă în cameră şi trânti uşa cu zgomot în urma ei. După aceea, intră în cabina duşului, se dezbrăcă şi se lăsă în voia plăcerii provocate de şuvoaiele de apă, când rece, când caldă, care o loveau cu putere. După ce termină, ea luă un prosop pe care-l înfăşură în jurul corpului.

Deodată, un zgomot în spatele ei o făcu să se întoarcă spre uşa cabinei duşului. Liza tresări la vederea lui Cameron, ce rămăsese în picioare, uşor aplecat în faţă şi cu mâinile atârnând pe lângă corp. Oare de când se afla acolo ? se întrebă ea

— Aş fi crezut că asta este camera mea ! îi spuse Liza în timp ce-şi ştergea cu dosul palmei ultimele picături de apă de pe faţă. Ieşi afară, te rog !

— Dacă n-ai fi dorit să fiu aici, ai fi putut încuia uşa, răspunse el pe un ton rece.

— Cum aşa ? Dar am încuiat-o, sunt sigură ! încercă ea să se disculpe, după care însă îşi dădu seama că, în ciuda forţei puse în acest răspuns,

spre surprinderea ei, nu-şi mai putea aminti dacă, într-adevăr, încuiase uşa.

— M-aş putea găsi înăuntru dacă tu ai fi încuiat într-adevăr această uşă ? continuă el calm.

Deşi era o întrebare profund normală, tocmai caracterul rezonabil al întrebării o scotea din fire.

— Aşa e, ai dreptate, iar eu am greşit. De aceea te găseşti aici dar acum, te rog întoarce-te şi vezi-ţi de drumul tău, spuse ea şi-şi fixă mai bine prosopul, după care îl împinse uşor din calea ei, ca o probă a dorinţei sale de a-l vedea plecat.

El rămase însă nemişcat, în ciuda eforturilor ei, astfel că Liza se gândi că ar fi putut la fel de bine, în aceste condiţii, încerca să împingă un elefant.

La rândul său, Zander îi răspunse puţin zeflemitor.

— Dar tocmai ăsta este drumul meu şi eu am ajuns la destinaţie. Adică aici, în dormitorul tău. Aş mai putea doar adăuga la aceste priviri furioase pe care mi le-ai aruncat adineauri, pe când urcai înspre camera ta, că pentru mine mesajul lor a fost cât se poate de limpede : „te rog urmează-mă, oriunde voi merge". Asta am făcut, te-am urmat.

— Dumnezeule, ce greşeală ai comis, răspunse ea cu obrajii în flăcări, întrucât, dimpotrivă, privirea mea însemna de fapt : „ia-o din loc" şi nicidecum o invitaţie înăuntru. Cu toată asprimea tonului, Liza rămăsese în continuare lipită de pieptul lui.

Întrucât Zander rămăsese nemişcat ca un perete, Liza începuse să simtă un soi de panică.

Brusc, Zander îi cuprinse faţa cu palmele şi-i strivi buzele moi cu degetele. Apoi, el îşi coborî

privirea spre ea şi-i zâmbi, fără a mai încerca să-i fure un nou sărut. O întrebă însă prietenos :

— De ce-ţi tremură buzele, în aşteptarea plăcerii, sau de frică ?

Liza simţi că i-ar fi imposibil să-i răspundă pentru că o încercau în acelaşi timp şi plăcerea şi teama... Îşi ţinu mai strâns prosopul în jurul trupului, la gândul că pierderea lui ar fi însemnat dispariţia ultimei bariere dintre ei.

— Ţi-e frică, cumva ? sună vocea lui vibrând adânc în urechile ei, pentru a continua după o scurtă pauză : De mine ?

— Da, oh da, Zander ! Te rog, pleacă, sună de data asta răspunsul ei.

Răspunsul lui la această ultimă rugăminte a fost o îmbrăţişare pătimaşă şi un prelungit sărut, de parcă ar fi dorit să-i soarbă sufletul. Ea simţi cum braţele lui o cuprinseră pe după gât, iar supunerea cu care-i acceptase ultimul sărut însemnase parcă o deplină acceptare a înstăpânirii sale asupra trupului şi sufletului ei, pe care simţea că i le dăruise, deja, pe veci.

După ce sărutul se încheie, el privi în ochii ei ce străluceau de emoţie. Părea că el citise deja în lumina lor un mesaj, despre care încă nu era sigură dacă i-l comunicase vreodată. Zander făcu câţiva paşi prin cameră, dar fără să-şi dezlipească privirea de la ea. Deodată Liza îşi dădu brusc seama că el îi îndepărta cu mişcări lente prosopul din jurul trupului. Hipnotizată parcă de magnetismul ochilor lui, ea nu se împotrivi. Din acel moment, era cu totul în puterea lui.

Zander însă se mărgini doar s-o privească. Forţa privirilor sale o făcea să tresară ca şi cum ar fi

fost cuprinsă de o senzaţie de frig. Ochii lui se plimbau pofticioşi de-a lungul curbelor ademenitoare ale sânilor ei, apoi mai jos de-a lungul şolduri-lor, adâncindu-se în intimitatea feminităţii sale, asemeni unui artist care-şi desăvârşeşte capodopera.

— Oh, Doamne, eşti cu mult mai frumoasă decât mi te-am imaginat, murmură el cu o voce blândă, pentru ca apoi să-i petreacă la loc prosopul în jurul ei. Apoi se îndepărtă de ea şi-i spuse din dreptul uşii :

— Coboară la masă, apoi aşteaptă-mă, te rog, în hol. Te invit să facem o plimbare.

*

Zander se afla deja în hol aşteptând-o, când Liza coborî scara ce dădea într-acolo. Primirea pe care i-o rezervă, de data aceasta, era mai reţinută, în timp ce-i examina rochia de plajă de culoare albbleu şi strălucirea pe care o căpătase părul castaniu în lumina soarelui ce pătrundea în hol prin uşile de sticlă de la intrare.

Oprindu-se în faţa lui, ea-i zâmbi :

— Ţi-am ascultat porunca, îi spuse Liza, şi iată-mă aici, gata de drum.

Zander o trase uşor lângă el şi-i răspunse, uşor maliţios :

— Dar, oare, nu şi dornică de plăceri ?

Zâmbetul Lizei îngheţă imediat şi ea răspunse încruntată :

— Nu.

— Femeie, ce inimă neînduplecată ai, vorbi el din nou în scoțiană, spre a o face să râdă. Ceea ce și reuși.

— Sincer, ești foarte drăguț uneori, spuse ea și dădu afirmativ din cap ca o subliniere.

Privirile lui o îmbrățișară din nou cu interes, apoi el își ridică din nou capul și vorbi :

— Ți-aș putea dovedi asta în cuvinte simple.

— Ai putea, i-o întoarse Liza, dar refuz să-ți îndeplinesc chiar toate ordinele. Poți fi șef peste colegii tăi, acolo unde lucrați, dar, domnule Cameron, îți reamintesc că nu ești încă și șeful meu.

Pentru o clipă, privirile bărbatului se învăpăiară, redevenind apoi reci.

— Să mergem afară și încetează cu pălăvrăgeala, cum ar spune scoțienii.

Liza îl urmă veselă și-l prinse de mână, dar în același timp îl privi atentă pentru a-i putea cântări reacția. El nu se împotrivi, de unde Liza deduse că, dacă gestul ei i-ar fi displăcut, el ar fi avut posibilitatea să-și retragă pur și simplu mâna.

Ajunși în fața mașinii, cei doi o porniră la drum. După puțin timp, ei părăsiră perimetrul orașului, spre a ajunge într-o zonă cu totul nouă pentru Liza, reprezentată de mirificele peisaje ale insulei ce-i apăreau în fața ochilor, vrăjind-o.

— N-am mai văzut nimic asemănător până acum ! exclamă ea cu ochii măriți de uimire, la care se adăuga o puternică dorință de a nu pierde nimic din minunata priveliște ce i se deschidea în față, tezaur de neprețuit pentru târzii și nostalgice amintiri.

— Pretutindeni încotro-ți îndrepți ochii, continuă ea, întorcându-și capul în toate direcțiile,

pământul este negru până hăt-departe, și totul arată atât de pustiu.

— Un pustiu pe care colegii mei, împreună cu mine, avem de gând să-l umplem, comentă Zander, în timp ce conducea ca și cum cunoștea deja terenul pe dinafară.

— Vai, ce păcat ! De ce nu lăsați lucrurile așa cum sunt și tulburați grandoarea secretă a munților din preajmă cu aceste construcții ?

— Și atunci, unde, mă rog, ai locui tu sau ceilalți turiști de aici ? o întrebă Zander, pe un ton sec. V-ar place să dormiți în corturi și să fiți năpădiți de praful ăsta negru care ne înconjoară ? Dacă nu am fi fost noi, probabil că nici tu nu te-ai fi găsit acum în aceste locuri.

În timp ce manevra automobilul pentru a depăși un autocar cu turiști, el o informă ironic :

— Printre altele, găsesc cu totul hazliu, să-ți spun că ești ultima persoană care ai fi îndreptățită să te împotrivești acestor proiecte. Nu știai, oare, că Thistle International, compania pentru care lucrezi, este implicată și ea în aceste proiecte ?

Lăsându-se pe spate, Liza înregistra în continuare cu privirile frumusețea sălbatică a locurilor.

— Da, știam de la Myra, însă, întrucât ea lucrează pentru unul din conducătorii firmei, în timp ce eu lucrez la serviciul Personal. Am de a face cu oameni, nu cu proiecte. Dealtfel, ea mi-a sugerat că ar trebui să venim în aceste locuri, să ne petrecem concediul, după ce fusese informată despre ele de către șeful său.

— Aşa că mai întâi gândeşte-te înainte de a mă critica ! concluzionă Zander.

Liza îi răspunse cu un uşor suspin.

— Da, îmi dau seama că logica ta este infailibilă, totuşi nu mă pot opri să nu critic plăcerea oamenilor de-a pângări nişte locuri atât de frumoase ca acesta, cu rămăşiţele nemeritat de vizibile ale prezenţei lor.

— Punct lovit, domnişoară Maynard ! Ăsta şi este motivul pentru care compania care te-a angajat nu te utilizează într-un sector direct productiv.

Surprinsă de aceste cuvinte, Liza se întoarse spre el, cu gândul de a-l certa puţin, dar văzu că Zander îi zâmbea cu toată faţa. Ea îşi reluă atunci poziţia confortabilă de dinainte, pentru a se putea bucura pe mai departe de priveliştea aproape nepământeană din faţa ei, oferită de munţii şi văile pe jumătate ascunse deasupra cărora trona un cer albastru aproape lipsit de nori în timp ce, în depărtare, se zărea oglinda mării.

— Sunt atât de fascinante toate aceste locuri, exclamă ea încântată. Parcă nici n-am fi pe pământ. Oare cum s-au putut ivi astfel de frumuseţi ?

— Acţiunea vulcanilor, îi răspunse pe un ton doct Zander. Nu plouă aproape deloc şi totuşi locuitorii insulei reuşesc să cultive struguri. Ei mai cultivă smochini şi portocali. Ba, mai mult, porumbul, ceapa şi roşiile au reuşit să învingă acest sol într-un mod incredibil. Locuitorii au învăţat, până la perfecţiune, să utilizeze roua nocturnă pentru plantele lor.

— Trebuie că aceşti oameni trudesc din greu, spuse Liza, mai mult pentru ea.

— Trebuie să trudească pentru a putea supravieţui. După 1730, timp de 6 ani, s-au petrecut mai multe erupţii vulcanice devastatoare. Numărul lor a sporit în cursul secolului trecut. Lava aceasta neagră, pe care o poţi vedea pretutindeni în jurul tău, provine tocmai de la acele erupţii. Ea a acoperit aproape în întregime suprafeţele fertile.

— Dar oamenii au continuat să lupte ?

— Cu tot ce le-a stat la îndemână.

Din loc în loc, puteau fi văzute sate compuse din căsuţe albe cu acoperişul plat, al căror pitoresc era accentuat de monotonia peisajelor vulcanice din jurul lor. Între locuinţe putea fi văzut câte un palmier singuratic ale cărui frunze mari fremătau fără încetare în bătaia vântului.

În grădinile acestor case se găseau flori de culoare roşie sau cactuşi exotici, tufişuri de mici dimensiuni, alături de legume mult apreciate, pentru consumul proprietarilor.

Fertilitatea micilor grădini contrasta izbitor cu aspectul întinderilor negre ce înconjurau satele.

— Cenuşa vulcanică conţine şi unele substanţe minerale folositoare, comentă în continuare Zander, smulgând-o pe Liza din visarea de care fusese cuprinsă. Acesta este, de fapt, motivul pentru care ea este presărată peste aceste câmpuri. Cenuşa vulcanică sporeşte fertilitatea solului şi-l ajută totodată să-şi păstreze umiditatea.

Liza încuviinţă din cap, vrăjită de tot ceea ce întâlnea în calea ochilor. Marea se zărea destul

de aproape când ei ajunseră la o amenajare destinată turiștilor.

— O nouă extindere a construcțiilor turistice, o luă în zeflemea Zander, în timp ce încetinea mașina, pentru a opri. Cu care tu nu ești de acord, firește !

Ea privi la acele construcții destinate turiștilor pentru a se bucura de vacanțele lor și nu putu decât să zâmbească, în timp ce-i spunea :

— Arată drăguț. Peste tot bazine de înot, un loc de joacă pe plajă pentru copii, nisipul pare de calitate. Apoi, după ce-și ridică ochii în sus, Liza încheie ea oftând. Pare un adevărat rai pentru cei care locuiesc într-un climat ca al nostru.

— Și în jurul meu este un adevărat rai. Numai că el este produs de tine, îi spuse Zander.

Declarația lui, atât de plină de înțelesuri, dar totuși atât de firesc exprimată, o tulbură. Din nou, ea își dădea seama cât de precar era echilibrul său sufletesc. Oare ce voise el să spună ? Era cu adevărat sincer ? Oare nu urmărea să obțină ceva de la ea ? Astfel de întrebări îi sâcâiau mintea Lizei, iar ea nu se simțea în stare să-și dea răspunsuri pe măsură.

Dezorientată asupra a ceea ce urmărea el de la ea, Liza încercă să-i răspundă în glumă.

— Ești un mare meșter în complimente, domnule !

— Aș, de unde, declară el serios, nu este nici un compliment. Este purul adevăr !

CAPITOLUL IV

La auzul acestei declarații atât de clare, Liza își întoarse privirile spre el. Ceea ce descoperi o ului mai mult chiar decât cuvintele. Chipul lui Zander căpătase o expresie cu adevărat gravă, pe măsura a ceea ce tocmai îi spusese. O, Doamne, se gândea ea, tulburată, oare voi fi vreodată în stare să-l înțeleg pe acest om ?

După aceste gânduri grave, Liza încercă să dea o turnură firească lucrurilor printr-o întrebare neutră :

— Acum, ce urmează ? Ne întoarcem ?

Timpul, până atunci destul de mohorât, fusese înlocuit pe neașteptate cu o vreme însorită, tocmai bună pentru plimbare. Tăcerea lui Zander o făcu pe Liza să-l întrebe din nou, după ce ambii coborâră din mașină și se apropriau de intrarea hotelului :

— Spune-mi, te rog, de la tine din cameră se poate vedea marea ?

El înclină ușor din cap afirmativ, apoi îi deschise ușa și-i făcu loc să intre.

— Oricum, este o cameră destul de drăguță, nu-i așa ?

— Da, într-adevăr, este destul de drăguță.

În aceași clipă, Zander se așeză în fața ei și-i spuse :

— Speri cumva să te invit înăuntru ?

Liza îi răspunse prin câteva scuturări furioase din cap, în timp ce obrajii i se înroşiseră. Cum de nu-şi dăduse seama că întrebarea pe care tocmai i-o pusese trebuie că-i sunase lui Zander ca o astfel de invitaţie, căreia el îi dăduse pe loc un răspuns negativ.

Cu obrajii încă injectaţi de furie, Liza se întoarse din faţa uşii şi-i spuse :

— Te rog să mă ierţi. Îţi mulţumesc pentru plimbarea oferită şi pentru bunăvoinţa cu care mi-ai acceptat prezenţa în această după-amiază.

La rândul său, bărbatul îi spuse, apucând-o de braţ :

— Coboară de pe piedestal, femeie. Dacă te-am supărat, îmi pare rău, dar trebuie că-ţi dai seama cum ar reacţiona un bărbat — oricare bărbat — la o astfel de întrebare.

— Data viitoare voi şti, răspunse ea cu o voce sacadată, dacă va mai fi o dată viitoare.

În timp ce cobora scările, el o ajunse din urmă şi o întrebă :

— Iei masa cu mine în această seară, nu-i aşa ?

— Indiferent dacă este un ordin sau o invitaţie, răspunsul meu este unul singur — nu, mulţumesc !

Zander rămase nemişcat în capul scărilor uitându-se după ea cum coboară, apoi dădu din umeri şi-şi văzu de drum înapoi spre camera lui. Ajunsă în camera ei, Liza se aruncă furioasă într-un fotoliu, tremurând încă de indignare.

Mulţumescu-Ţi, Ţie, Doamne, că Myra şi Phil sunt încă aici şi am cu cine lua masa, se gândi ea. În închipuirea ei, vedea deja cum îi va întoarce

spatele lui Zander atunci când acesta îşi va face intrarea în restaurant însoţit de prietenii săi, şi se va întreţine cu prietenii ei, fără a-i mai păsa de alte persoane.

În felul acesta, era sigură că va fi în stare să-şi ascundă profunda tulburare provocată de răceala cu care reacţionase el după refuzul invitaţiei de-a lua masa împreună.

Lucrurile s-au desfăşurat după gândul ei. În momentul în care Zander îşi făcea intrarea în restaurant, Liza împinse cu zgomot scaunul liber de lângă ea, intuind că acest lucru va atrage atenţia bărbatului.

Întoarsă cu spatele la el, se prefăcea că savurează glumele lui Phil, râzând chiar mai tare decât Myra, spre a da aparenţa unei petreceri foarte reuşite, fapt pentru care se şi felicita.

Masa era aproape pe sfârşite, cei trei continuându-şi sporovăiala în faţa ceştilor de cafea, moment în care, în sfârşit, Phil reuşi s-o convingă pe Myra să danseze. Myra îi propuse, atunci, Lizei :

— Ştii ceva, vino mai bine cu noi, iar în ceea ce-l priveşte pe prietenul tău bărbosul, fii sigură că va fi şi el acolo ca să te admire. Chiar în această clipă, îl văd cum se holbează la spatele tău, de parcă ar dori să te strângă de gât. Ce naiba s-a întâmplat, voi v-aţi certat, sau ce ?

— Ah, nimic deosebit ! M-a invitat să iau masa cu el, iar eu l-am refuzat. Asta-i tot !

— Pentru Dumnezeu, asta e tot ce poţi spune ? exclamă Phil. Nu mă mai mir de ce-ţi aruncă priviri atât de întunecate. Fără îndoială că i-ai rănit orgoliul.

Liza nici măcar n-a încercat să le explice că adevărul era tocmai altul, anume că el îi rănise mândria, astfel că preferă să le comunice, pentru a abate discuția :

— Nu, mulțumesc, dar nu am chef de nici un dans. Mergeți voi doi mai bine și distrați-vă.

— Ești sigură ? o întrebă Myra, în timp ce-și lua rămas bun de la ea.

Liza încuviință energic din cap, apoi cei doi se depărtară, ținându-se de mână. Liza nu mai apucă însă să scrie ilustratele, așa cum plănuise.

Simțindu-se prea agitată, ea preferă să se ducă pe balcon pentru a admira turiștii care se bucurau, pe plajă, de deliciile acelor clipe de început ale înserării. Intenționa să li se alăture, cât mai curând, dar nu pentru a înota ci doar pentru o plimbare prin nisipul plajei. Dar, până când își digera cina, ea hotărî că era mai bine să citească ceva.

Dar își dădu repede seama că era mult mai ușor să-ți faci planuri decât să le duci la îndeplinire. Deși cartea aleasă era cu adevărat interesantă, Liza nu se putea concentra asupra lecturii. Părăsind fotoliul pentru a se întinde pe pat, încercă să răsfoiască o revistă. Pentru un timp, reuși chiar să parcurgă câteva articole și unul din cele două romane foileton, publicate în revistă.

În scurtă vreme, simți din nou cum o cuprinde o puternică agitație, asemeni unui curent submarin care răzbate la suprafață după ce a înfrânt presiunea apei. O voce interioară îi poruncea : „părăsește această cameră și du-te oriunde te vor

purta paşii, doar îţi vei putea găsi o ocupaţie". Întrucât nu se mai putea împotrivi acestui sim-ţământ dominator, Liza îi dădu ascultare şi se ridică din pat.

Chiar în momentul în care sărise din pat, auzi cum sună telefonul. Cu o voce gâtuită de emoţie, ea ridică receptorul întrebând :

— Alo, cine-i acolo ?

— Vrei să dansăm ? sună răspunsul lui Zander.

Vocea acestuia sunase plină de siguranţă, ca şi cum ea s-ar fi găsit deja în faţa ringului, aşteptând să apară cineva care s-o invite la dans. Vocea lui joasă, calmă îi readusese în minte atracţia pe care o resimţea faţă de el, de parcă el s-ar fi găsit în acel moment lângă ea în cameră.

Răspunsul Lizei fu scurt :

— Nu, mulţumesc. Găseşte-ţi mai bine o altă parteneră de dans. Apoi puse receptorul în furcă, după care îşi aşeză încet palmele pe genunchi în aşteptarea unui nou apel telefonic. Liniştea nu a mai fost însă tulburată de nici un alt apel telefonic. Mânia îi inundă sufletul la această nouă nereuşită, a doua în acea zi, ce o convingea, încă o dată, că trebuie să-şi modifice planurile.

Mă duc mai bine să înot, îşi zise ea, numai să-mi pun pe mine costumul de baie. Câteva minute mai târziu, ea se trezi verificând pe propria-i piele cât de rece este apa mării în orele înserării, când soarele nu mai împrăştia căldura sa binefăcătoare.

Puţin îmi pasă, îşi spuse ea gâfâind, în timp ce se scufunda complet în apă. Rămase câteva clipe

sub apă, apoi ieşi la suprafaţă pentru a putea respira şi se porni să taie valurile cu mişcări experte.

Înotând voinicește, Liza se îndreptă spre stâncile pe jumătate acoperite de valuri pe care stătuse la soare atunci când unul dintre colegii lui Zander „o verificase" pentru folosul şefului său.

Simpla rememorare a acelei întâmplări îi provocă din nou furia, fapt ce-i spori energia cu care lovea valurile înotând în apa rece şi ca'mă.

— Hei, atenţie la stânci ! Vocea amplificată prin căuşul palmelor ajunse până la urechile ei. Ea recunoscu posesorul vocii, dar îi ignoră avertismentul. Nu avea nevoie să fie avertizată, întrucât îşi reamintea perfect dispunerea lor, asprimea unora, muchiile lor tăioase dar şi aspectul moale şi catifelat al altora, inerent originii lor vulcanice.

Cu toate acestea, în întunericul care începuse să se lase, în timp ce se căţăra pe stânci, Liza se zgârie destul de dureros la un picior. Cercetându-şi rana în semiîntunericul care o învăluia, nu-l putu zări pe înotătorul care se apropiase, de asemenea, de stânci.

Liza i-a simţit prezenţa. Zander se aşeză lângă ea, fapt care-i provocă un nou acces de m'n'e. Lăsându-şi piciorul jos, după ce observase că zgârietura nu sângera, Liza îl apostrofă :

— De ce te-ai mai deranjat să vii după mine până aici ? Oare n-ai putut zări nici o femeie disponibilă să-ţi fie parteneră la dans ?

— Dar cine-ţi spune că mă ţin după tine ? Poate şi eu, exact ca şi tine, spre exemplu, nu urmăream decât să înot.

— Atunci de ce te-ai așezat chiar aici, lângă mine ?

— Tocmai tu, cu această înfățișare de Venus adolescentină, îndrăznești să-mi pui o astfel de întrebare ? îi dădu el răspuns privind-o jucăuș.

Obrajii Lizei se înroșiră din nou de emoție, în timp ce chibzuia ce replică să-i dea, care să-l pună în încurcătură. El îi întâmpină cu îngăduință privirile furioase. Au trebuit să treacă doar câteva clipe pentru ca Liza să poată descoperi că, în locul dorinței de răzbunare, sentimentul care îl împărtășea era mai degrabă acela de plăcere, pe măsură ce-i privea și admira trupul zvelt și musculos emanând atâta forță.

Profitând de tăcerea Lizei, Zander continuă pe același ton glumeț :

— Te asiguri de calitățile mele de bărbat ? În ceea ce mă privește, nu mai e nevoie să-ți verific feminitatea. Orice bărbat este impresionat de ea, mai ales când ești îmbrăcată ca acum.

Drept răspuns, Liza plonjă în apă de pe stâncă, de data aceasta cu mai mare grijă să nu se zgârie, și înotă spre mal, unde odată ajunsă, rămase nemișcată în picioare. Zander o urmă imediat. Luându-și prosopul, Liza începu să se șteargă. Zander făcu la fel cu propriul său prosop mai mic, apoi îl aruncă și-i smulse Lizei din mâini prosopul.

— Zander, te rog, nu face asta, mi-e frig ! protestă ea încercând să-și acopere goliciunea trupului cu mâinile. Lasă-mă să mă usuc. Întunericul nu-i îngăduia Lizei să-l vadă prea clar ce făcea. Plaja era în acel moment pustie. În depărtare, luminile hotelului pâlpâiau slab, fără a putea împrăștia întunericul înserării.

Bărbatul nici măcar nu se deranjă să-i răspundă, frecând-o în schimb cu prosopul pe spate.

— De acum totul e în ordine ! exclamă ea, dorind ca el să înceteze.

Senzaţia pe care i-o trezea atingerea mâinilor lui, chiar prin ţesătura groasă a prosopului, îi deveni la un moment dat de nesuportat, astfel că-i spuse :

— Mulţumesc, acum aş vrea să-mi usuc părul.

După ce, în cele din urmă, prosopul îi fu înapoiat, Liza începu să-şi şteargă şuviţele părului ei lung pe care, oricum, vântul i le usca pe gratis. Tresări însă electrizată în clipa în care Zander îi atinse spatele gol, dorindu-şi să nu-i fi cerut înapoi prosopul. Senzaţia atingerii lui devenise imposibil de suportat.

Prosopul era întins pe nisip. Zander o trase jos în aşa fel, încât amândoi erau pe jumătate aşezaţi pe el. Braţele lui alunecară unul sub capul ei, celălalt sub spate. Întorcându-se spre ea, Zander o aşeză aproape cu totul sub el, apoi îi cuprinse buzele cu o gură lacomă, silind-o în cele din urmă pe Liza să cedeze şi să-i răspundă la sărut.

Acum, realiza că nu-i mai poate respinge înflăcărarea, odată ce şi ea simţea acelaşi lucru. Mâinile sale, până atunci încolăcite pe după umerii lui, începură să-i mângâie părul ud. Ea se trezi, deodată, lipindu-şi trupul de el, după care amândoi se rostogoliră pe nisip. Atingerea neaşteptată a părului lui de pe piept o făcu pe Liza să descopere că Zander îi scosese costumul de baie de pe ea.

Ei însă nu-i mai păsa de nimic. Mâinile lui puternice îi frământau trupul în întregime, întârziind mai ales în dreptul sânilor şi coapselor ei. El o împinse pe spate, mângâindu-i grumazul după care o sărută cu patimă, ca şi cum ar fi dorit s-o soarbă în întregime.

— O, Dumnezeule, cât de mult te doresc ! În clipa asta chiar, vreau să fii a mea.

Cuvintele îi vibrară Lizei în suflet. Apa mării se spărgea în valuri mici lângă ei. De departe se vedea apropiindu-se coama înspumată a unui val mare dar imaginea nu mai era înregistrată de mintea ei ameţită.

Sus în tăriile cerului răsărise secera argintie a lunii, iar în jurul ei stelele clipeau tremurânde. Vântul încreţea oglinda mării. Era clar că, în scurt timp, ei urmau să fie înghiţiţi de valurile înspumate. Totuşi, amândoi rămaseră nemişcaţi. Doar într-un târziu, ea exclamă :

— Oh, Doamne, Zander, valul, uite-l cum se apropie !

La rândul său, nici Zander nu părea complet întors la realitate, exclamând cu gura lipită de pieptul ei :

— Lasă-l să vină, să ne ia cu el să ne poarte aşa cum suntem, pe veci înlănţuiţi !

Liza continuă, de data asta cu un ton precipitat :

— Zander, o să ne ude toate lucrurile, iar mie mi-e frig.

O pală de vânt o făcu să tremure, zgribulită în braţele lui, aducându-l pe el înapoi la realitate.

Ridicându-se imediat în picioare, el o trase după el. Liza îşi înşfăcă prosopul înainte ca va-

lurile să-l atingă, se șterse pe picioare și-și încălță sandalele. Zâmbindu-i tăcută, îl rugă să-i pună la loc sutienul, ceea ce el făcu, dar fără nici o tragere de inimă.

Reveniți acum la normal, pasiunea părea să-l fi părăsit pe Zander. În schimb, în ceea ce-o privea pe Liza, freamătul buzelor și căldura care-i inundaseră trupul o ardeau asemenea unor tăciuni dogoritori. Nu putea uita nimic din ceea ce avusese loc între ei, doar cu câteva clipe în urmă. Îmbrăcându-și rochia, Liza o porni spre hotelul aflat în vârful pantei.

Punându-și la rândul lui cămașa în jeanși, Zander o urmă. Amândoi au urcat în lift păstrând tăcerea. Ochii lui o scrutau neîncetat, dar Liza se întreba dacă el o vedea cu adevărat în acele clipe.

În apropierea camerei sale, Liza îi spuse, întorcându-se spre el :

— Mulțumesc că ai rămas cu mine atât de mult. Noapte bună.

El îi luă cheia din mână și deschise ușa de la cameră împingând-o înăuntru.

Liza întinse către el mâna, solicitându-i cheia. Zander o urmase în cameră, fără a se grăbi să-i înapoieze cheia. Puțin iritată, ea-i spuse :

— Lasă-mi-o, te rog !

El îi cuprinse degetele în podul palmei și-i declară :

— Ți-o voi înapoia numai după ce voi fi primit ce doresc de la tine.

Plecându-și ochii, Liza încercă să-și ascundă emoția ce-o cuprinsese la auzul acestor cuvinte.

Era foarte important să nu-i îngăduie să înţeleagă cât de mult ar fi dorit să se lase în voia acestei dorinţe a lui. Totul în ea — minte, sentimente, pasiune — tânjea după el.

Înspăimântată de această stare, ea-şi ridică din nou privirea spre el. Oare îşi dăduse el seama, deja, ce-şi dorea ea atât de naiv şi prosteşte ? El o privea, la rândul lui aparent netulburat. Liza îi fu recunoscătoare pentru neputinţa lui de-a descoperi că indiferent dacă o dorea sau nu, el intrase deja în stăpânirea inimii ei. O voce lăuntrică îi adăugă : Dar el te iubeşte oare cu adevărat ?

Braţele lui o cuprinseră strâns la piept.

— N-ai scos o vorbă, totuşi, pot jura că mii de gânduri ţi-au zburat aici înăuntru, spuse el, atingâdu-i uşor creştetul.

— Doar pentru că mă străduiesc să găsesc cel mai bun mod de a-ţi spune : Regret, dar nu pot s-o fac.

Slăbindu-şi un pic strânsoarea braţelor, Zander îi replică, părând amuzat :

— Să nu faci ce ?

Întreaga lui atitudine o dezorienta.

— Adică să-ţi dăruiesc ceea ce, ca orice bărbat, ţi-ai dori de la mine.

El îi răspunse printr-un râs puternic. Ea, în schimb, se întunecă la chip, surprinsă de felul în care se poate amuza un bărbat atunci când o femeie i-a dat pe faţă intenţiile.

Mângâindu-i uşor faţa cu degetele, el continuă :

— Nici chiar atunci, când tot ceea ce doreşte de la tine este un zâmbet ?

Liza zâmbi la rândul ei, deşi sentimentul de eliberare provocat de ultimele lui cuvinte nu-i putea birui o senzaţie de dezamăgire.

— O, dar ce faci, râzi ? Râsul se confiscă. Gura i se deschise ca şi cum ar fi urmărit să-i înghită buzele surâzânde, pentru ca, în final, totul să se transforme într-un sărut lung, în timp ce braţele lui îi cuprindeau trupul zvelt şi-o protejau parcă de ameninţarea unei furtuni de care numai el o putea apăra.

Braţele ei se arcuiră în jurul gâtului lui. În momentul în care el o strânse la piept, ea se lăsă în voia plăcerii pe care i-o provoca contactul cu picioarele lui musculoase care-i apăsau puternic coapsele. Cu respiraţia gâtuită de emoţie, Liza îşi ridică privirile spre ochii lui căprui. Ea surâse la vederea sentimentului de plăcere pe care-l descoperi în ei, dublat însă de o nevoie neîmplinită încă.

— Oare ce vei face cu râsul meu ? glumi ea. Intenţionezi să-i rezervi o pagină întreagă în albumul tău cu sărutări „conservate" ?

Privind-o cu ochii îngânduraţi, Zander răspunse :

— Am să fac mai mult. Îl voi înregistra pe o casetă pe care s-o ascult în clipele mele de adâncă singurătate.

— Singurătate, ai spus ? Sincer, nu eşti căsătorit ?

Pentru o clipă, el deveni puţin distant, ca şi cum nu s-ar mai fi găsit în acel loc. Seriozitatea săpată pe chipul lui o făcu să-l privească îngrijorată, dar imediat, el se reîntoarse la ea cu un zâmbet care-i îndepărtă îngrijorarea :

— Nu, nu sunt căsătorit. Apoi, se îndreptă spre uşă şi încheie, după o scurtă pauză — noapte bună !

Liza fugi spre el. Era hotărâtă, chiar împotriva convenţiilor unui comportament decent, să-l întrebe :

— Presupun că mâine lucrezi ?

Ciupind-o uşor de obraz, el răspunse :

— Simţind nevoia unei schimbări, nu voi lucra. Dimpotrivă, intenţionez să fac turul insulei. în compania unei femei.

Deşi Lizei îi venea să ţipe din cauza dezamăgirii, stăpânindu-se, se mărgini să-i spună cu glas uşor :

— Bine !

El o întoarse însă către el, spunându-i :

— Bine pe naiba ! Tu vei fi acea femeie !

Plăcerea pe care o resimţi la aceste ultime cuvinte era atât de vizibilă încât Zander ar fi trebuit să fie orb pentru ca să n-o vadă, dar ei nu-i mai păsa de convenienţe.

— La ce oră trebuie să fiu gata ?

— Nu foarte de dimineaţă. Te caut eu în holul hotelului, ce zici ?

Înclinând din cap, ea adăugă :

— E-n regulă, deci în hol.

Aplecându-se, Zander îi dădu un nou sărut, după care murmură parcă numai pentru urechile ei :

— Nu te mai arăta atât de încântată. Prin tradiţie, bărbatul este vânător, iar femeia vânat. Attâta timp cât te voi vâna, tu vei fugi... dar spre mine !

Liza îi atinse barba ușor cu mâna, Zander îi pălmui mâna în glumă, apoi i-o duse la buze. Ea îl urmări apoi cum se depărta.

În timpul micului dejun, Liza le explică Myrei și lui Phil că-și va petrece ziua împreună cu Zander.

— Deci, în sfârșit, l-ai descoperit pe omul cu totul deosebit după care tânjeai ! comentă zâmbitoare Myra privindu-și soțul, care tocmai o luase de mână. Era o atitudine extrem de posesivă, al cărei înțeles „nu uita că ești a mea" o impresionă pe dată.

Cu o mișcare înceată, ea împinse deoparte ceașca goală de cafea, apoi vorbi :

— Poate, nu zic nu. Dar asta nu are nici o importanță. Vreau să spun că, oricum, odată încheiat sejurul nostru aici, nu-l voi mai vedea niciodată. Este un om căruia îi place să cutreiere de colo-colo, chiar el mi-a spus-o.

Phil aruncă o privire rapidă în spatele Lizei. O siluetă nouă apăruse, fapt ce-l determinase, pe deplin conștient de ceea ce face, să dea drumul mâinii Myrei.

Zander stătea în picioare lângă Liza, zâmbind relaxat. De data aceasta, purta o cămașă de culoarea untului, deschisă la gât, și pantaloni maro închis, încinși cu o curea, care-i veneau perfect.

Cu obrajii aprinși de emoție, Liza își simți bătăile inimii accelerându-se. Oare el auzise cele spuse de ea ? Înclinându-și ușor capul, ea murmură câteva cuvinte de scuză adresate prietenilor săi, ca și cum toți reprezentau același lucru pentru ea, niște egali. Totuși, în străfundul su-

fletului ei, Liza știa instinctiv că Zander Cameron nu era nici pe departe egalul lor, nici ca poziție în societate, nici ca educație.

— Ți-ai terminat micul dejun ? o chestionă el.

Liza aprobă din cap.

— Vii ?

Liza înclină din nou din cap, ridicându-se. În timp ce încuviința atât de supusă, se gândea puțin amuzată că, de fapt, întotdeauna făcuse exact ce dorise el. Își dădea oare el seama cât de mare îi era puterea cu care o subjugase ?

— A mâncat atât de puțin, încât nici măcar un șoricel nu s-ar fi putut sătura, exclamă Phil ironic.

— Cred că tânjește după ceva, adăugă Myra răutăcioasă. Liza îi răspunse cu o privire întunecată, care o sili pe Myra să-și întoarcă ochii.

Zander râdea, părând foarte amuzat de iritarea ei. În timp ce părăseau restaurantul, el o luă de mână, spunându-i :

— Așa deci, eu sunt „omul special" pe care-l cauți de atâta vreme ? Bine că știu acest lucru.

Liza încuviință, vrând să pară atotștiutoare :

— Fără îndoială că orgoliul tău este satisfăcut acum că știi asta.

În acel moment, tocmai ieșiseră din clădirea hotelului și se apropiau de locul unde-și parcase el mașina.

Cu vocea joasă, Zander îi mărturisi :

— Dacă nu ar fi atâta lume împrejur, te-aș plesni pentru cele spuse. Totuși, în timp ce se așeza în scaunul din dreapta șoferului, ea continuă :

— Nu-mi spune că mândria ta nu este flatată ! Cum ar putea fi altfel ? Doar, așa cum ne-am înțeles, pentru noi nu există ieri sau mâine, ci numai astăzi.

Înscriindu-se în șoseaua care dădea în afara orașului, Zander o atenționă :

— Bucură-te cât poți de mult de acest astăzi. În curând va fi mâine.

Strălucirea soarelui o făcu pe Liza să-și închidă ochii, împiedicând-o astfel să admire splendidul peisaj în mijlocul căruia se deplasau.

Dar cum ar fi putut ea oare să se mai bucure de fascinantele curiozități ale insulei, acum, când omul de lângă ea îi reamintea, mereu, cât de scurt va fi timpul pe care-l vor petrece împreună.

— O, Doamne, dar am uitat să-mi iau aparatul de fotografiat ! exclamă ea cu imensii săi ochi albaștri plini de tristețe nereținută. Ce mă fac ?

— Nu-ți mai face griji, l-am luat eu pe al meu, răspunse Zander cât se poate de degajat, iată-l acolo pe bancheta din spate.

— Spune-mi numai ce instantanee vrei să imortalizezi și-ți stau la dispoziție. Zâmbetul său ușor contrasta cu expresia ei îmbufnată. Dă-mi adresa ta și-ți voi trimite fotografiile.

În timp ce încuviința din cap, inima îi bătea nebunește în piept la gândul că astfel legătura cu el nu va fi cu totul întreruptă. Dar, imediat, își dădu seama că așa ceva era imposibil. După acest scurt interludiu, viețile lor nu se vor mai intersecta niciodată. Hotărî atunci, în sinea ei, „să uite" să-i dea adresa. Oricum, despărțirea lor va trebui să fie cât se poate de clară. La ce bun să mai prelungească agonia ?

— Unde mergem ? întrebă ea, simțind un soi de mulțumire față de hotărârea la care tocmai ajunsese.

— Oriunde hotărăște mașina să ne ducă !

Liza îi privea brațele bronzate, împodobite cu un păr des de culoare neagră, în timp ce Zander conducea mașina cu siguranță.

Întreaga sa personalitate releva o imensă tenacitate, despre care era acum convinsă că el hotărâse să n-o utilizeze, pe toată durata relației lor.

Privind atentă plajele pe lângă care treceau, Liza nu putea să nu observe cât de pustii erau și ce ciudate păreau, unele acoperite cu o cenușă vulcanică de culoare neagră, în timp ce nisipul altora părea aurit.

— În acest moment părăsim linia coastei, o informă Zander, și o pornim spre zona interioară a insulei.

— Oriunde privesc, totul arată din ce în ce mai fascinant, comentă Liza. Este atâta negreală peset tot, față de noroiul terenurilor de acasă.

— Cenușa pe care o vezi a fost presărată chiar de către țărani, îi explică Zander. Ei o împrăștie pe suprafața solului în care își însămânțează culturile.

— Vrei să spui că asta ajută culturile să crească ?

— Întâi de toate, le apără de vânturi. Apoi, reține orice fel de umezeală ar putea proveni din atmosferă. Poți și singură să-ți dai seama cât de important este acest lucru, continuă Zander, într-un teritoriu în care, așa cum ți-am spus-o deja,

nu există practic surse subterane de apă, iar ploile sunt foarte rare.

Uitându-se la el cu o expresie admirativă, ea îl întrebă :

— Cum ai aflat toate astea ?

Aruncându-i o privire rapidă, el îi răspunse râzând :

— Graţie muncii mele, care m-a obligat să ştiu astfel de lucruri. Dar oricare ghid local ar putea să-ţi explice toate acestea la fel de bine.

— Deci, în ceea ce mă priveşte, am propriul meu ghid turistic, spuse Liza cu un zâmbet provocator.

— Pentru turiştii obraznici taxele vor fi însă mai mari, îi replică el şăgalnic, după care ambii râseră veseli.

Din loc în loc, negrul terenului din jurul lor era întrerupt de mici petice verzi. Ele se găseau pe vârful dealurilor. Liza exclamă mirată la vederea lor.

— Sunt viile de pe insulă, îi replică pe dată Zander. Da, ştiu că este greu de crezut, că viile pot fi cultivate în aceste locuri, dar lucrul a fost posibil graţie hărniciei locuitorilor insulei. Lava şi nisipurile acestea negre au fost săpate, formându-se mici cavităţi, apărate de ziduri semicirculare joase, construite din bucăţi de piatră, destinate protejării fiecărei tulpini de viţă. Cavităţile, continuă Zander, menţin umezeala nocturnă şi reţin orice cantitate de apă de ploaie. Totul este colectat în aceste scobituri de cenuşă, iar plantele prosperă.

Zander intră într-o astfel de vie, apropiindu-se de locuinţa viticultorului. Clădirea era, ca şi cele-

lalte văzute până atunci, complet zugrăvită în alb și cu ferestrele acoperite de obloane. În fața casei, din pământul cel negru se înălțau, din loc în loc, cactuși de talie mare și câțiva arbori.

Liza îl urmă pe Zander, ce o apucase pe o pantă abruptă plină cu pietriș, ce dădea într-o clădire mare, întunecoasă, unde îi întâmpinară prietenos o mulțime de oameni. Zander îi spuse cu o privire șugubeață :

— Poți cere câte pahare de vin vrei, dar ai grijă să nu mă pui în situația de a te căra în spate, dacă te îmbeți.

— Este un vin foarte dulce, îi spuse Liza după ce gustase din paharul ei, ce se urcă rapid, direct la cap. Îl poți simți deja.

El își goli paharul, apoi i-l luă din mână pe al ei.

— Ajunge, altfel parcă văd că nu te mai poți ține pe picioare de ameteală, completă el ironic.

În continuare, trecură cu mașina pe lângă niște exploatări de sare ce utilizau pompe de vânt în vederea împingerii apei de mare în adâncuri excavate special pentru acest lucru. Zander reluă explicațiile :

— După ce apa mării se evaporă, depozitele de sare sunt colectate în piramide de mari dimensiuni. Există, de asemenea, și o uzină de desalinizare a apei de mare. Acum, cu turismul în plină expansiune, acest lucru a devenit o necesitate absolută, adăugă el.

În jurul lor, peisajul se schimbă iar. De data aceasta era zona vulcanică, îi explică Zander.

Liza observă uimită cum munții își schimbaseră culoarea de la negru la niște amestecuri de tonuri roz, roșu și verde, ce se întindeau până departe.

— În curând, îi explică el, vom fi în zona Munților pe Foc, în spaniolă, Montanas del Fuego.

Pe drum, puturâ vedea, de departe, două caravane de cămile șerpuind cu un pas lent pe cărările abrupte de munte. Turiștii ședeau comod în scaune fixate două câte două pe cocoașa fiecărei cămile, în timp ce ghizii îi însoțeau pe jos.

Mașina urcă până la baza unei pante. Zander o invită să-l urmeze mai departe pe jos și să înfrunte vântul ce-i izbea din față. Ea reuși acest lucru doar după ce-și înclină capul în fața puternicelor rafale. Prânziră apoi în restaurantul circular special construit pentru turiști. Mâncarea era gustoasă, asemeni vinului și apei minerale deja pregătite pentru ei.

Îndeajuns de bucuroasă că se găsea în preajma lui, Liza trăia deplin, până la epuizare, orice clipă petrecută cu el. Trecutul îi era încă viu în memorie, în timp ce viitorul îi părea o pată albă nesfârșită. Tot ceea ce poseda acum era reprezentat de acest prezent, în care trăia și respira împreună cu el, până ce sfârșitul sejurului îi va despărți.

Ajunși din nou afară, Zander a fotografiat tot ce l-a rugat ea. Dealtfel, el reușise câteva instantanee și în restaurant, utilizând teleobiectivul. Cadrele alese se întindeau de la tufișurile uscate din apropiere până la stâncile de lavă neagră ce se terminau cu plaja acoperită cu cenușă vulcanică.

În depărtare se zărea marea cu albastrul ei intens tivit cu o spumă albă.

Liza privea toate acestea cu un amestec de bucurie și venerație. Era, de fapt, o imagine complet străină de tot ceea ce văzuse ea până acum și totuși atât de frumoasă în unicitatea ei.

Vântul sufla fără încetare antrenând particule de praf ce loveau cu destulă putere picioarele Lizei. Zander se aplecă pentru a-i masa picioarele ca să-i alunge durerea provocată de aceste lovituri repetate. Deși mâinile lui erau atât de reci, atingerea lor o făcea pe Liza să ardă de pasiune. Mâinile lui urcară apoi spre partea interioară a coapselor ei, făcând-o să tremure de excitare. Ridicând privirea către ea, el îi zâmbi cu toată gura. Într-adevăr, știa ce să-i facă !

În momentul în care el își îndreptă ținuta, din depărtare se auzi zgomotul altor vehicule, care se apropiau.

Două autocare se opriră, pasagerii lor răspândindu-se care încotro.

Vecinătatea lor devenea supărătoare pentru solemnitatea în care se afundase Liza cu câteva clipe mai înainte. Mai multe grupuri se îndreptau, cu mult zgomot, către un bărbat ce stătea în picioare la marginea unei gropi săpate în pământ.

Odată oamenii strânși în jurul său, bărbatul luă o tufă uscată și o azvârli în groapă. Imediat, tufa începu să ardă scoțând un fum gros, ce ieșea peste marginea gropii. Căldura se arăta a fi suficient de puternică pentru a-i face pe privitori să se dea câțiva pași înapoi, mai ales că vântul

înteţise flăcările, făcând ca fumul să bată înspre ei.

Zander îi explică în legătură cu cele văzute :

— Aceasta este doar o demonstraţie despre cât de fierbinte este pământul de sub noi. O parte dintre turiştii care se găseau în apropiere îl ascultau cu atenţie, de parcă el ar fi fost ghidul lor.

— Cât de adânc răzbate căldura sub noi ? întrebă un bărbat.

— Aproximativ la 60 de centimetri, iar cam la două picioare sub noi, temperatura atinge 400 grade Celsius, adică, socoti el în gând, între 800 şi 900 grade Fahrenheit.

Oamenii se uitau uimiţi la cele văzute în acea groapă, râzând pe seama topirii sandalelor lor din pricina temperaturii înalte. Luând-o pe după umeri, Zander o împinse pe Liza din mijlocul mulţimii într-un loc mai liniştit. Amândoi se îndreptară alene, abia târându-şi picioarele prin nisipul de culoare roz amestecat cu cenuşă întunecată, spre un perete confecţionat din tuf vulcanic.

Zander slăbi strânsoarea, întorcându-se cu faţa spre el.

— Frumos peisaj, chiar dacă puţin cam straniu, nu-i aşa ? grăi Zander către ea cu voce blândă, dar încă nu ţi-am arătat ceva şi mai deosebit. Ce zici ? Să-ţi dovedesc ? continuă el, văzând mirarea zugrăvită pe faţa ei.

După ce termină, o sărută uşor. La rândul ei, Liza nu-l lăsă din îmbrăţişare ; dimpotrivă, strângându-l în braţe cu putere, îl sărută ea pe el. Ochii lui căpătară o lucire intensă, curând înlo-

cuită cu o expresie pe care Liza se străduia s-o descifreze. Niciodată, de acum înainte, îşi spunea ea în gând, nu voi mai fi atât de fericită cum am fost astăzi.

Zander îşi întrerupse deodată firul gândurilor cu observaţia :

— O, dar noi încă nu ne-am fotografiat împreună, ce zici de asta ? După care îşi pregăti aparatul de fotografiat, continuând... Lipsa asta trebuie imediat remediată.

— Eu mai întâi, pretinse Liza, întinzând mâna cu un gest autoritar.

Ridicându-şi aparatul spre ea, el o fotografie, fără a-i mai da timp să se aranjeze, fapt pentru care ea protestă, prefăcându-se supărată. Apropiindu-se de el, încercă să-i ia aparatul cu forţa, dar Zander se împotrivi.

Dându-se înapoi câţiva paşi, ea-şi arătă mâhnirea pentru gestul lui, la care el replică râzând :

— Parcă ai fi un câine cu urechile pleoştite, aşa arăţi. Nu vreau să te sâcâi, dar este un aparat extrem de scump. Trebuie mai întâi să-ţi arăt cum funcţionează.

Ea se lumină imediat la faţă. Era din nou omul cel bun, pe care învăţase să-l cunoască.

— Arată-mi, te rog, cum funcţionează, îi ceru, iar el-sé execută întocmai, apropiindu-se de ea şi explicându-i amănunţit ce are de făcut.

Depărtându-se la distanţa prescrisă, ea încercă aparatul, fotografiindu-l. Pentru o clipă, în mintea ei văzu prin obiectivul aparatului o imagine ce-o înfioră. El adoptase parcă o atitudine distantă, autoritară, îmbrăcat într-un costum gri de

șef. Spre a se convinge de realitatea situației, Liza dădu la o parte aparatul privindu-l cu ochii larg deschiși, ca pentru a se convinge că imaginația i-o luase razna. Cauzele puteau fi vinul pe care tocmai îl băuse, ori arșița din timpul plimbării, ori vântul puternic ce bătuse fără încetare.

— Acum ce nu e în regulă ? o întrebă Zander.

— O, nimic, răspunse ea distrată, dar, știi, adevărații artiști au nevoie de puțin timp când lucrează.

Răspunsul ei îl făcu pe Zander să zâmbească, în timp ce Liza începu să adopte o expresie preocupată pentru cele ce aveau să urmeze. Apoi, ea îl imortaliză cu ajutorul aparatului. Când fotografiile vor fi developate, se gândea ea, nu mai încăpea nici o îndoială că el își va ține cuvântul și i le va trimite și deci va putea păstra poza lui înrămată la capul patului ei.

Îndreptându-se spre el, avu pentru o clipă imaginea irațională a lui în chip de leac izbăvitor măcar o dată pe zi, pentru potolirea pasiunii ce-i tulburase sufletul. Totul părea să emane forță la el — mișcarea mușchilor coapselor, puterea brațelor ce atârnau pe lângă corp, în timp ce o aștepta să-i înapoieze aparatul de fotografiat.

Cu un ton glumeț, el o întâmpină :

— Sper că atenta ta examinare te-a liniștit că în ceea ce mă privește corespund pe deplin exigențelor tale. Apoi îi luă aparatul și-l puse neglijent pe umăr, după care apucând-o de mână, îi declară : Cred că-mi vei îngădui ca acum, la rândul meu, să le dau ochilor de lucru, privindu-te în toată libertatea !

— Aș dori — îl întrerupse ea brusc — să am și o fotografie cu noi amândoi.

— Nu văd nici o greutate în a-ți îndeplini această dorință, răspunse Zander, căutând în jurul lor un tânăr aflat acolo împreună cu familia. La rugămintea lui, acesta se apropie și ascultă cu atenție explicațiile legate de mânuirea aparatului de fotografiat. Tânărul încuviință apoi din cap către Liza, care-i zâmbi recunoscătoare. Zander o cuprinse pe după spate cu brațul, murmurându-i la ureche, spre amuzamentul ei :

— Spune brânză.

Chiar în acel moment se auzi declicul aparatului.

— Mai facem încă una ? întrebă tânărul, îndreptând în același timp aparatul spre ei, în timp ce, pentru o clipă, ea rămăsese lipită de umărul lui Zander.

— O, nu, protestă Liza, nu vreau în poziția asta.

Drept răspuns, Zander râse și o întoarse cu forța spre el, sărutând-o chiar în momentul în care se declanșa aparatul. Ea se pregătea să protesteze, din nou și mai energic, dar, tocmai în acel moment, descoperi că nu tânărul fusese cel care-i fotografiase ultima oară.

Bărbatul ce ținea în mână aparatul de fotografiat al lui Zander era chiar tânărul său coleg cu părul blond, ce-i devenise Lizei atât de antipatic.

CAPITOLUL V

Zander o smulse de lângă el cu un gest aproape brutal, apoi porni cu o expresie încruntată spre tânărul cel blond. Îi adresă câteva cuvinte pe un ton răstit, după care blondul îi înapoie aparatul de fotografiat şi se îndepărtă cu un aer indolent, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Revenit lângă ea, chipul lui Zander mai păstra încă urmele supărării anterioare, în timp ce-şi punea la loc aparatul în cutie.

— Ce te supără ? îl întrebă Liza, surprinsă de cele tocmai văzute.

— Nimic din ce ar putea să te îngrijoreze cu adevărat, veni imediat răspunsul. Apoi, pe dată, realizând cât de grosolan fusese, continuă pe un ton calm... Uneori, chiar şi colegii mei calcă în strâchini.

— Mai ales când e vorba chiar de şeful lor, îndrăzni ea o remarcă, suspinând apoi uşurată când îl văzu zâmbind.

El o apucă de mână, pornind-o spre automobilul parcat în paropiere şi o anunţă :

— Următoarea oprire, JAMEO DEL AGUA. Termenul de JAMEO desemnează un loc în care terenul s-a prăbuşit. Localnicii le mai numesc malpais, adică zone de lavă.

Ajunşi acolo, descoperiră că locul era înţesat de turişti. Zander îi explică că era cel mai faimos JAMEO din tot ţinutul.

— Există aici şi o lagună subterană, unde se spune că se găseşte o specie unică de crab albinos. Oricum, continuă el prevenitor, fii foarte atentă pe unde calci. În orice caz, adăugă el, există un club de noapte foarte bun aici.

— Pe care, fără îndoială, l-ai vizitat, remarcă Liza cu un zâmbet provocator.

Privind-o dintr-o parte, el îi replică :

— Din moment ce, oricum, ai hotărât că l-am vizitat, nu cred că mai are vreun rost, să-ţi mai răspund !

Ei se aflau deja pe o porţiune de coastă pe care Liza o explora cu priviri atente. Automobilul era parcat pe un teren acoperit cu pietriş de culoare maronie, întrerupt din loc în loc de smocurile verzi ale lichenilor. Tocmai în acel moment, un grup de turişti, coborâţi din autocar, ascultau atenţi explicaţiile ghidului privind modul în care se formase acea grotă.

— Ea s-a constituit, explica el, într-o engleză excelentă, ca urmare a unui torent tubular de lavă, ce s-a scurs în mare. În lacul subteran de aici creşte o specie unică de crabi albi, de mărimea unghiei degetului mare.

În mijlocul exclamaţiilor de uimire ale turiştilor, Liza se trezi examinându-şi unghia degetului mare, fapt care-l făcu pe Zander să surâdă, în timp ce-o lua de mână.

— Hai să intrăm, o îndemnă el, îndrumând-o cu grijă pe sub o boltă ce dădea în vârful unei scări.

Imaginile din fața ochilor o făcură pe Liza să-și țină respirația de emoție. Înaintea lor se întindea o adevărată grădină alcătuită dintr-o mulțime de cactuși ce atingeau înălțimea unor arbori.

— Cred că au aproape zece metri în înălțime, estimă Zander.

Pe lângă cactușii neobișnuit de înalți, privirile lor mai descoperiră o mulțime de arbori, flori, tufișuri, care de care mai exotice și mai violent colorate, ce încadrau spirala scării ce cobora înspre lac.

Dinspre partea opusă, oglinda lacului reflecta imaginea unei alte grădini de vis. Cam pe la mijlocul tavanului cavernei se găsea o deschizătură ce lăsa lumina să pătrundă și care-i permise Lizei să vadă că bolta de deasupra lor era de culoare roz.

Atmosfera romantică din jurul lor era dibaci sporită cu ajutorul unei lumini ascunse și al unei muzici dulci susurate din difuzoarele aflate peste tot în interior. Efectul asupra privirilor celor aflați în acel loc era total. Pe un podium construit într-o nișă naturală se afla un bar. Mesele și scaunele își așteptau doar clienții.

Zander o luă de mână și o porniră amândoi într-acolo, de-alungul malurilor lacului. Era destul de întuneric, iar drumul de acces destul de îngust. Ceilalți turiști treceau pe lângă ei fără încetare. Pe fundul lacului străluceau alte lumini, asemeni unor bănuți de argint.

Liza putu să observe, în timp ce-și continua plimbarea prin întunericul grotei, că luminile de pe fundul lacului clipeau ca niște stele.

Zander o cuprinse protector cu brațul pe după umeri, spunându-i :

— Mergeai prea aproape de apă. Probabil că apa are un efect hipnotic asupra ta, remarcă el cu o undă de teamă în glas.

— Asemeni ție, îi răspunse Liza, ridicând spre el o privire glumeață.

Oare prin acest zâmbet dorea să-i ascundă adevărul legat de cuvintele rostite ? Semiîntunericul din interiorul grotei nu-i îngăduia oricum să-i judece reacția la spusele ei.

După ce băură ceva la barul din grotă, cei doi părăsiră acel loc magic.

Liza știu, încă din acea clipă, că nu va putea uita niciodată frumusețea sa divină.

— Vino ! o trezi la realitate vocea lui. E timpul să mergem acasă.

Aflată încă sub influența minunăților văzute în grotă, ea răspunse cu un aer ușor încruntat :

— Acasă ?... E un drum lung până acasă.

— Oriunde te afli într-un anumit moment, poate fi și casa ta, îi replică el cu un glas stins.

După ce au luat masa, Zander îi sugeră Lizei să meargă împreună pe plaja privată a hotelului. Plimbându-se mână în mână pe drumul acoperit cu nisip auriu, ea reflecta în sinea ei : el nu va ști niciodată că aș fi gata, oricând, să merg cu el până la capătul lumii dacă mi-ar cere-o.

În timp ce se plimbau, trecură pe lângă colegii de muncă ai lui Zander.

Se părea că acesta nu uitase încă incidentul cu fotografia, după înclinarea scurtă a capului care le fusese adresată. La rândul lui, tânărul cel blond

răspunsese printr-un zâmbet adresat Lizei, pe care aceasta preferase însă să-l ignore.

Zander o strânse dureros de puternic de umeri în răstimpul în care se consumase noua obrăznicie a blondului. Îngrijorată de acest incident, Liza îi examina cu atenție expresia feței, în căutarea unui răspuns, dar fața lui rămăsese în tot acest răstimp imobilă.

Ajunseseră între timp pe nisipul plajei ce sclipea încă în lumina soarelui aflat la asfințit.

— Care este numele tânărului ? întrebă ea.

— Reg Beckley. De două ori divorțat, acum în căutarea unei alte femei.

— Tu l-ai trimis să mă verifice ? îl întrebă ea pe un ton acuzator.

— Dimpotrivă, îi răspunse el, depărtându-se puțin, a făcut-o de capul lui și pentru interesele lui proprii.

Liza îi simți strânsoarea brațului slăbind.

Prinzându-l strâns de mână, ea ridică spre el un chip luminat de un zâmbet cald și-i spuse :

— L-am trimis undeva, să mă mai slăbească, evident, într-o manieră specific femeiască.

Ambii râseră din plin după aceste cuvinte. În timp ce-și consumau acest moment de veselie, Liza se gândea :„Am reușit să-l întorc înapoi la mine".

Fiind seară, Zander se îmbrăcase sobru, la costum și cravată. Vederea lui într-o asemenea ținută o irita, reamintindu-i de zilele de lucru, de străzile aglomerate ale Londrei, cu funcționarii îmbrăcați la fel, înconjurați în propria lor lume plină de convorbiri telefonice internaționale, întruniri și conferințe de afaceri.

Tocmai își pusese podul palmei pe reverul hainei lui și căutându-i privirea, se aștepta la o dojană. Neprimind nici una, degetele Lizei începură a se cățăra de-a lungul cravatei lui. Zâmbind își încetini cursa, apoi o opri de tot. Singurul lui răspuns fu un zâmbet încurajator. În cele din urmă, ea îi desfăcu cravata, apoi i-o strânse băgându-i-o într-unul din buzunarele de la haină. După aceea, începu să-i desfacă primii doi nasturi ai cămășii. În tot acest timp, ambii păstrară tăcerea. Într-un târziu, ea se dădu înapoi și-l întrebă :

— Sper că nu ai nimic împotrivă ?

— Dacă aș avea ceva împotrivă, obrăznicătură mică, fii sigură că ți-aș fi arătat-o, chiar de la început.

— La asta m-am gândit și eu, continuă ea și-i mai desfăcu un nasture. Da, așa e mai bine. Acum arăți mult mai relaxat.

La rândul lui, Zander o apucă de gulerul rotunjit al rochiei.

— Simt nevoia să-ți răspund cu aceeași monedă, îi spuse, în timp ce îi descheia nasturele de sus al rochiei înflorate, fără mâneci.

— O, dar ce faci ? spuse Liza prinzându-i palma cu mâinile.

— Îți ofer un guler descheiat, îi răspunse el cu un zâmbet răutăcios. Dar, pe de altă parte, la ce bun să mă opresc aici ? Dacă ți-aș descheia și restul nasturilor, desigur că și tu aî fi mai relaxată, nu-i așa ?

— O, nu, asta nu ! strigă ea, dându-i mâna la o parte. Nu am aproape nimic pe dedesubt.

Mâna lui îi birui împotrivirea Lizei şi-şi continuă operaţiunile.

— Ăsta-i chiar un motiv în plus... Ea îl apucă atunci de cot, în timp ce el îi spunea, uitându-se pofticios către gura ei... Eşti adorabilă... Apoi o sărută.

Când sărutul se sfârşi, Liza îşi înălţă gura spre el în aşteptarea altuia. Zâmbind cu indulgenţă, Zander se supuse şi o sărută încă o dată.

Braţele lui o înlănţuiră strâns pe după mijloc, în timp ce braţele ei făceau acelaşi lucru. Paşii lor lăsau urme adânci în nisipul umed al plajei.

În depărtare se vedea o altă pereche şezând pe nişte stânci de culoare cafenie. O barcă fusese trasă la ţărm, cu vâslele lăsate în apă. Lângă treptele ce duceau spre hotel, zăcea părăsit un şezlong de plajă de culoare roşie.

Lizei îi plăcea să-l simtă pe Zander în preajma ei. Îl plăcea, aşa cum era înalt, cu părul negru. Ştia că nu-i va afla niciodată tainele ochilor căprui şi că nu-i va vedea figura, ascunsă de o barbă atât de deasă.

Îmi place ! se gândea ea, lăsându-şi capul pe umărul lui şi plăcându-i siguranţa pe care o găsea acolo ; îmi place totul la el.

Recunoştea că era vorba despre un simţământ de dragoste fără speranţa vreunei împliniri, dar încerca să se consoleze că dragostea pentru o altă persoană nu face rău nimănui. Ar putea doar să-l îmbogăţească sufleteşte ! De aceea, preferă să nu se mai gândească la durerea pe care o va resimţi în ziua în care se va despărţi de el.

— Erai cu gândurile aiurea, îi spuse el. Ciudat, se gândea ea, cât de repede pare el că-şi dă seama ce se petrece cu mine, aşa cum şi eu îl ghicesc pe el când are sufletul tulburat... Am simţit că erai departe cu gândul. La ce te gândeai ? o întrebă Zander.

Liza ridică scurt din umeri.

— A, n-are nici o importanţă. Mă gândeam cam ce ar trebui să existe într-o căsnicie, după tine, pentru ca ea să meargă !

Replica lui fu o altă întrebare :

— Spune-mi tu, ce crezi că ar trebui ?

Apoi o întoarse cu faţa spre el. Amândoi se găseau pe marginea întunecată a unei stânci ce se ridica pe plajă deasupra apelor mării. Soarele tocmai apunea, iar vântul bătea cu putere răvăşindu-le părul şi fluturându-le hainele. Dându-şi capul într-o parte, Liza vorbi :

— Ei bine, aşa cum ţi-am mai spus, pentru mine fericirea şi prietenia sunt extrem de importante într-o căsnicie.

— Să înţeleg că dragostea, continuă el, vine mai la urmă pe lista ta de priorităţi în ceea ce priveşte relaţia dintre un bărbat şi o femeie ?

— Oh, dragostea... asta este cu totul altceva. Don şi cu mine am făcut dragoste.

Ochii lui luciră pentru o clipă, la auzul acestei mărturisiri, apoi redeveniră normali.

— Spune-mi, ce înţelegi tu prin a face dragoste ? o descusu el, cu o figură uşor încruntată.

— Ei bine, ne sărutam şi... ochii ei îl înfruntară iritaţi. Nu văd de ce-aş mai intra în detalii.

Noi... continuă zâmbind, nu am parcurs tot drumul, pentru că l-am oprit eu.

Figura lui se îndulci pe dată la auzul acestor cuvinte. Apoi, se prefăcu că o privește îngrozit :

— Dumnezeule, bietul de el !

Liza îi zâmbi, în timp ce lungile ei șuvițe de păr blond îi fluturau în jurul feței.

O rafală de vânt puternic trecu peste golf ridicând nisipul și azvârlindu-l înspre ei. Firele de nisip o loviră pe Liza înțepându-i obrajii cu mii de ace și făcând-o să-și închidă ochii.

— Oh, suspină ea în fața acestei urgii, apărându-și fața cu mâinile. Zander se opri din pirueta involuntară pe care i-o provocase tăria vântului. Scoțându-și batista din buzunarul de la haină, el îi curăță fața de nisipul adus de vânt, strângând-o la piept cu multă gingășie.

— Clipește din ochi de mai multe ori, o instrui el ajutând-o apoi să-și curețe pleoapele de nisip. După câteva clipe, o întrebă : Totul e în regulă, acum ?

Ea încuviință din cap privindu-l și zâmbindu-i recunoscătoare cu ochii umezi. Era atât de întuneric încât abia puteau să se vadă unul pe celălalt la licărirea slabă a luminilor hotelului. Zâmbetul Lizei pieri însă când îl văzu ce față gravă căpătase.

El o apucase de mâini, trăgând-o cu putere spre el. Stăteau acum strâns lipiți unul de celălalt, sânii ei tari atingând pieptul lui musculos, șoldurile amândurora formând un singur tot. Întunericul o silea pe Liza să facă eforturi mari pentru a-i distinge expresia feței deoarece modul în care Zander o îmbrățișase îi părea mai degrabă mânie decât iubire.

— Te doresc ! îi mărturisi el cu o voce aspră, gravă în mijlocul zgomotelor puternice provocate de spargerea valurilor înspumate ale mării în apropierea lor ; pe Dumnezeul meu, cât te doresc !

Ea rămase tăcută, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Răspunde-mi, pe toți dracii, de ce nu-mi spui să mă duc la naiba ?

— Pentru că și eu te doresc foarte mult, reuși ea să articuleze, lăsându-și capul pe pieptul lui.

Abia acum îi mărturisise el cât de puternică îi era dorința pentru ea.

După o clipă de plăceri divine provocate de aceste mărturisiri, ea începu să se calmeze. Nu făcu însă nici o încercare de a se smulge din înlănțuirea puternică a brațelor lui. Se părea că Zander nu avea de gând să-i mai dea vreodată drumul.

Tot ceea ce reuși, fu să șoptească cu glas gâtuit :

— Niciodată nu am fost a cuiva, dar dacă tu mă dorești atât de mult, voi fi a ta !

Declarația ei sunase ca o întrebare, pentru că Liza încă nu era în stare să-și revină din visarea care părea s-o poarte departe de acea plajă, tocmai în adâncurile clocotitoare ale oceanului.

— În noaptea asta, murmură el cu ochii închiși, în noaptea asta trebuie să fii a mea. Apoi continuă, privind-o cu ochii larg deschiși : Mâine nu voi mai fi aici !

Profund tulburată, Liza rătăcea cu privirile spre apele mării, al cărei tumult abia dacă-l mai auzea. Timpul se scurgea apropiindu-se de sfârșit, obligând-o să se pregătească pentru ieșirea din marea de încântare în care se scăldase întreaga zi,

începând din primele ore ale dimineții. Oare cum de nu simțise că aceasta era ultima lor zi ?

Ultima lor zi petrecută împreună... Inima îi bătea nebunește, transmițând parcă un mesaj de tristețe și disperare. Cum ar mai putea oare înfrunta, fără el, zilele rămase de vacanță, dar mai ales restul vieții sale ?

Abia în acel moment, ea realizase cât de mult se îndrăgostise de acest bărbat. Întorcându-se cu fața spre el, putu zări conturul siluetei lui, atât cât îi îngăduia lumina slabă a înserării. Îl putea simți, sau mai degrabă ghici, după aura de calm ce-l înconjura.

Apropiindu-se din nou de el, își așeză capul pe pieptul lui. Îi putea auzi astfel bătăile accelerate ale inimii și mișcările regulate ale respirației. Apoi, îl cuprinse cu ambele brațe pe după mijloc. Zander rămase însă imobil.

Cu o voce tremurândă, Liza îi mărturisi :

— Mi s-a întâmplat ceva de neiertat. M-am îndrăgostit de un bărbat necunoscut, întâlnit într-o vacanță. Tu ești acel bărbat, Zander !

Mărturisirea oprise respirația lui, timp de câteva secunde, după care pendulările ritmice ale pieptului său musculos, pe care rămăsese capul Lizei, reîncepură. Prin mintea ei zburau mii de gânduri.

— Oricum, nu mai are nici o importanță. După cum vezi, îmi dau seama că acesta este sfârșitul normal al lucrurilor între noi. Nu poți nega, deja am mai spus-o. Nu-i mai acord nici o importanță. În ce mă privește, mă voi strădui să te uit, așa cum l-am uitat deja pe Don. Voi trece și peste asta, te asigur.

Pe neașteptate, o podidi plânsul. Lacrimile țâșnite din belșug îi inundară obrajii. Zander, până atunci nemișcat ca o stană de piatră, începu s-o legene proteguitor, pentru a-i potoli plânsul. Vântul sufla cu o putere uriașă, ce urmărea parcă să-i separe și mai repede. Valurile păreau și ele sporite în înălțime, lovind amenințătoare țărmul, ceva mai departe de ei. Nisipul împroșcat de vânt îi lovea neîncetat, fără ca Zander să dea vreun semn că ar dori să-i dea drumul Lizei din brațele sale.

De undeva se auzi un hohot de râs, apoi zgomot de pași ce coborau dinspre hotel pe plajă. Imediat, cei doi se depărtară din calea grupului de tineri veseli și gălăgioși care se apropiau împroșcându-se între ei cu nisip, așa cum numai tinerii se pot manifesta, în timpul vacanțelor.

Zander o împingea ușor pe Liza de la spate înspre hotel. În timp ce luau liftul, cei doi rămaseră unul în fața celuilalt, fără să scoată o vorbă, de parcă ar fi fost doi străini. Liza își aranja părul scuturându-l de nisip, în timp ce Zander se prefăcea că citește anunțul scris în spaniolă de pe marginea oglinzii aflate în interiorul liftului.

El o însoți până în fața ușii de la camera ei. Luându-i cheia din mână el deschise ușa, apoi i-o înapoie. Ea aștepta din partea lui un rămas bun politicos, dar plin de regrete. În schimb, Zander o urmă în cameră și aprinse lumina.

— Zander, suspină ea, abia reținându-se să nu alerge spre el pentru a-i cădea în brațe, pentru a-i mai vedea o dată figura îmblânzită de zâmbetul lui atât de cald cu care o cucerise. El însă se îndreptă spre ea cu o figură gravă.

Degetele lui îi mângâiară obrajii, în timp ce-i murmura :

— Vreau să-mi petrec întreaga noapte ţinându-te în braţele mele.

Albastrul ochilor ei se adânci în cafeniul privirilor lui.

— Vrei să mă ai şi apoi să dispari din viaţa mea, mai ales după cele ce ţi-am spus ? întrebă ea.

— Vreau doar să te simt aproape de mine, măcar o dată, pentru tot restul vieţii. În vocea lui se simţea o profundă amărăciune, care o tulbură pe Liza.

În tot acest timp ştiuse că-şi va da, în cele din urmă, consimţământul la tot ce-i va cere el, dar nici măcar acum nu ar fi dorit ca el să simtă sau să fie sigur că este atât de dornică să-i aparţină. Drept care, îi spuse :

— Vrei să-mi dai numai puţin timp ? Până pregătesc patul, îţi promit să mă gândesc numai la asta. Îţi voi răspunde după aceea.

Zander îşi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp, apoi se depărtă de ea fără măcar s-o mai sărute, aşa cum păruse iniţial că are de gând. Liza se simţi pe dată ca şi cum ar fi fost un lucru de prisos. El luă cheia pe care ea i-o întinsese, îndreptându-se apoi către uşă, fără să mai arunce o privire înapoi.

Ea rămasee în picioare vreme îndelungată în faţa ferestrei ce dădea în balcon. Deşi fereastra era închisă, Liza era sigură că ar putea auzi mugetul talazurilor. Întorcându-se de la fereastră, ea se apucă să-şi pregătească patul pentru culcare, conştientă pe deplin de inevitabilitatea des-

tinului ei ce păruse atât de aproape de împlinire — dar în realitate totul eşuase, lăsând-o în voia sorţii.

În momentul în care el se întoarse, ea-şi îmbrăcase un neglije vaporos, ce-i descoperea coapsele, iar deasupra un halat asortat. Halatul i se desfăcuse în timp ce se întorsese brusc spre el ca să-l întâmpine. Zander purta un halat de baie flauşat iar părul şi barba ude arătau că tocmai ieşise de sub duş.

Ochii lui o căutau cu intensitate, alunecând cu rapiditate peste contururile trupului ei, fără a omite nici un detaliu. Apropiindu-se în sfârşit de ea, începu să-şi plimbe, sugrumat de emoţie, mâinile prin părul ei mătăsos şi lung, pe obraji, apoi pe gât. Îi scoase apoi halatul, fără ca Liza să protesteze, lăsându-l pur şi simplu pe podea unde căzuse.

Îi desfăcu bretelele de la neglije plimbându-şi vrăjit degetele peste mătasea pielii ei, după care îşi continuă explorarea cu ajutorul buzelor.

În clipa în care îi cuprinse cu palma sânul aplecându-şi capul ca să-i sărute acel loc palpitând de viaţă, Liza îşi lăsă capul pe spate, pierdută de fericire.

Neglijeul îi fu de asemenea scos cu mişcări încete, căzând grămadă pe covor, lângă halat. Zander o mai văzuse goală, dar abia acum o atingea pentru prima dată.

Forţa pasiunii sale o hrănea, în acele clipe, pe a ei, iar când, în sfârşit, o cuprinse în braţe ducând-o spre pat, ochii ei tremurau umezi, uitându-se pierduţi la hainele ce zăceau pe jos. Zander

își scosese halatul, rămânând doar cu chiloții pe el.

Oarecum nesigură, Liza se gândea că, probabil, Zander rămăsese cu chiloții pe el din considerație pentru ea. Gândul acesta o făcu să zâmbească ușor și să-i mărturisească :

— Nu sunt chiar atât de neștiutoare, șopti ea, în ceea ce privește anatomia bărbaților. Am văzut destule poze în reviste.

Privirea lui Zander se întunecă pentru o clipă. Apoi, el se așeză în pat lângă ea, oprindu-i șirul vorbelor cu un sărut lacom. Apoi o mângâie peste tot, lipindu-se de ea în timp ce-i căuta febril locurile cele mai gingașe ale intimității ei feminine, făcând-o să-i accepte, în sfârșit, bărbăția.

Liza își încolăci brațele pe după umerii lui mângâindu-l de mai multe ori cu mișcări sacadate, umplându-se de plăcere în urma contactului dintre sânii ei și pieptul lui păros. Începu apoi să-i zburlească părul, după care-și coborî mângâierile pe obrajii lui împodobiți de firele dese ale bărbii pe care i le făcea cârlionți între degetele ei, zâmbind de plăcere. Sărutul se terminase, iar ea zăcea lângă el așteptând un altul.

Când el se culcă din nou lângă ea, trupul fremăta de așteptare, în timp ce se lipea strâns de el. Brațele lui o cuprinseră cu putere, făcând-o pe ea să se întrebe dacă nu cumva el aștepta vreun semn de încuviințare din partea ei.

— Da, oh da, vreau, acum !

Zander rămăsese însă imobil, făcând-o să se gândească cu febrilitate : oare cum să-i spun că ard de nerăbdare să fiu a lui, pentru că mi-e foarte drag ?

— Nu. nu, răspunse el fără să glumească, în ciuda zâmbetului. Apoi îi sărută ușor ochii încruntați.

— Ți-am spus doar că doresc să-mi petrec întreaga noapte cu tine, dar nici prin cap nu-mi trece să profit de nevinovăția ta, scumpa mea. Te privește dacă vrei să-i acorzi această șansă unui alt bărbat. Eu, în schimb, își puse el mâna pe unul din șoldurile fetei, mă opresc exact în acest loc. Asta, înainte de a-mi porunci și mie asemeni fostului tău prieten să mă opresc, continuă el zâmbind. Este și în interesul meu să nu mă las prea mult cuprins de beția simțurilor, spre binele sufletului meu.

— Oh, Zander ! Mâinile ei îi apăsau nervoase pielea arsă de soare a umerilor. Dar niciodată nu ți-aș fi poruncit să te oprești. Eu, continuă ea, întorcându-și fața de la el, pentru a-și liniști tremurul buzelor, n-o să te mai văd niciodată, după ce mâine vei pleca de aici !

El se aplecă spre ea, mângâind-o pe obraz cu mâna, care apoi coborî spre pieptul ei fremătător, pentru a-l atinge ușor, cu vârful degetelor.

— Dar gândește-te ce urmări vor fi ! Cum ne vom simți ?

— Nu-ți voi reproșa nimic, îl asigură ea solemnă, nu-ți voi crea nici o grijă pentru mine, cu nici o problemă. Orice s-ar întâmpla, mă voi descurca singură. Oricum, tu fiind un rătăcitor, așa cum mi-ai spus-o deja, nici nu-ți voi cunoaște adresa pentru a putea da de tine.

El o cuprinse cu un braț pe după umăr, în timp de ea se cuibări lângă el. Apoi își coborî buzele, gândind să sărute locul pe care înainte tocmai îl

dezmierdase, după care o strânse şi mai tare lângă el.

— Vino mai aproape, sună vocea lui ca o dulce poruncă.

Zander îi ţinu faţa strâns lipită de pieptul său. Din această poziţie ea-i dădu barba la o parte pentru a-i auzi mai bine bătăile inimii.

Cu o voce încărcată de emoţie, Zander îi spuse :

— Aminteşte-ţi de cele scrise de Robert Burns : „Adevărata înţelepciune înseamnă să-ţi ţii mereu atenţia trează şi să fii prudent".

Ea îşi întoarse atunci privirea spre el, făcându-l să continue :

— O să-ţi aduci aminte de mine, scumpa mea, ca de bărbatul care a dat înapoi, fără ca tu să-i fi cerut acest lucru. Acum, trage cearşaful peste noi, iar eu o să sting lumina.

În timp ce amândoi stăteau lungiţi în pat unul lângă celălalt, nu se auzeau decât nişte suspine slabe, ce păreau că vin din străfundurile fiinţei ei. Starea de puternică excitare pe care el i-o provocase începuse să se stingă. Ea se cuibărise în braţele lui trăind un simţământ straniu de siguranţă şi pace.

— Ar trebui, murmură ea înainte de a cădea pradă somnului, să-ţi razi odată barba asta care mă împiedică să-l văd pe adevăratul om ascuns în spatele ei.

Zander îi răspunse :

— Bine, o voi face, îţi jur că îmi voi da jos barba ! Dar, te previn încă o dată, că vei regreta consecinţele.

*

Dimineața următoare devreme, Zander plecă de lângă ea, așa cum o prevenise. El își îmbrăcă halatul strângându-l cu cordonul. Aplecându-se deasupra ei, încă pe jumătate adormită, îi spuse :

— Îl citez din nou pe dragul de Robbie Burns : „Un lung sărut după care cei doi se despărțiră".

Înlăuntrul ei, un glas speriat strigă dar gura-i rămase mută : „Nu vreau să mă despart de tine ! Vreau să rămâi cu mine pentru totdeauna !"

El o ridică spre sine, cum stătea în pat întoarsă pe o parte, strângând-o la piept.

Lizei nu-i mai păsa acum că stătea goală în brațele lui. Oare nu erau ei iubiți, își spunea ea, deși nu duseseră actul dragostei până la capăt ?

Sărutul lui pasionat o făcu să simtă o intensă căldură înlăuntrul ei. Copleșită de ușurința cu care el îi trezea pasiunile, Liza se lăsă și mai mult în voia dorințelor. În acele momente, ea ar fi dorit să-i aparțină cu totul, pentru a fi păstrată așa, în amintirile lui.

„Te iubesc", strigară gândurile ei, rămase nerostite, în timp ce îl urmărea cu priviri tulburate cum se îndrepta spre ușă.

— Nu-mi dăruiești un ultim zâmbeet ? îi ceru el.

Zâmbetul pe care-l schiță la porunca lui, îi lumină pentru câteva clipe obrajii, dar imediat ea simți că nu-și mai poate reține adevăratele gânduri și șovăieli.

El îi aruncă o privire scurtă, după care ieși din cameră.

Căzând din nou pradă somnului, Liza se trezi abia târziu, fapt pentru care pierdu micul dejun. Oricum, nu are nici o importanță, își spunea ea, din moment ce nu-mi este foame. Nici măcar nu se mai gândea dacă-i va mai fi foame vreodată.

Sunetul telefonului o surprinse, în timp ce-și aranja lucrurile personale. Întinse mâna după receptorul telefonului, pentru a-l ridica, apoi însă își spuse că nu are nici un rost să-și mai facă cine știe ce vise, după care ridică, în sfârșit, telefonul.

— A, tu ești, Myra ? Da, am pierdut micul dejun. Dacă am trândăvit în pat ? Poate, dar, oricum nu-mi era foame.

— Ce se mai întâmplă între tine și Zander ? o forfeca Myra cu întrebările. Păsărica și-a luat zborul, răsună glasul Myrei în telefon. Știai ? Tocmai te așteptam să cobori, Phil și cu mine, pentru micul dejun, când pe cine crezi că am văzut în holul hotelului, îmbrăcat la patru ace, dacă nu pe domnul Cameron ?

— El v-a văzut ?

— Da, s-a zgâit puțin la noi. Părea că se uită după cineva. Mă întreb, oare după cine anume ? adăugă Myra cu un glas sec. Oricum, căra cu el două valize și părea în mare grabă. Arăta ca un adevărat director.

— A spus ceva ? Glasul Lizei sunase oarecum gâtuit de-o speranță nebunească.

— Dar ce, crezi că-i mai ardea să ne mai vorbească fiind într-o grabă așa de mare ? Ne-a urat doar, de la distanță, toate cele cuvenite, a înclinat din cap și dus a fost.

— Mie, în schimb, se gândi Liza, cu un nod în gât, mi-a adus numai fericire.

— Ce nu e în regulă ? continuă Myra cu un ton îngrijorat. Nu ştiai că pleacă azi ?

— Oh, da, ştiam. Glasul probabil că-i sunase fals, întrucât Myra o preveni :

— Ascult-o pe Tanti Myra. Trage-i un plâns bun şi uită totul. Ţi-am spus doar, o aventură de vacanţă, la urma-urmei, nu durează !

Liza era bucuroasă că Myra nu-i putea vedea faţa. Ea înclină din cap afirmativ la cele auzite, poate şi spre a se convinge, o dată în plus, de justeţea lor. Înţelegându-se să se întâlnească mai târziu, ea închise telefonul, acoperindu-şi apoi faţa cu mâinile. Totuşi, Zander îi spusese „îţi vei aminti de mine ca de omul care s-a dat înapoi din propria lui voinţă". Şi într-adevăr, se purtase întocmai cum îi promisese. Stătuseră împreună îmbrăţişaţi toată noaptea, dar nu fusese a lui. Opreliştea pe care şi-o impusese el o surprindea şi acum.

Dacă, într-adevăr, el era acel vântură-lume care-i spusese că este şi nu avea nici un motiv să se îndoiască de aceasta, atunci de ce nu o avusese pur şi simplu, ca apoi să o lase în plata Domnului ?

În timp ce cobora cu liftul, Liza se uită în jur după prietenii ei. Întrucât aceştia nu apăruseră, se trezi din nou că trebuia să-i aştepte.

Privirile fiindu-i atrase de imaginea clienţilor hotelului aşezaţi confortabil în fotoliile împrăştiate în hol şi de cei care ieşeau şi intrau prin uşa de sticlă de la intrare, ea nu-l văzu pe bărbatul care se apropia de ea.

Doar sentimentul că cineva se aşezase lângă ea, pe canapeaua unde se găsea, o făcu să întrerupă examinarea persoanelor depărtate din hol şi să-şi îndrepte ochii spre cel ce stătea atât de aproape de

ea. Părul noului venit era blond, iar expresia figurii total antipatică.

— Ce faci ? Îţi jeleşti dragostea pierdută ? o întrebă el.

— Dar ce te interesează ? sună răspunsul ei, pe un ton aspru.

— Ştii că mă interesează, fiind vorba despre domnul Zander Cameron. Te-aş sfătui să-l uiţi, dulceaţă mică.

— De ce ? Ea pălise la faţă, în timp ce simţea cum tulburarea părea să pună din nou stăpânire pe ea.

— De ce ? Pentru că este logodit şi în curând urmează să se însoare, iată de ce !

După o scurtă pauză, tânărul continuă, cu o expresie foarte satisfăcută a feţei :

— Vreau să spun că există o fată care-l aşteaptă pe domnul Cameron şi care-i poartă în deget inelul de logodnă, dăruit de el. Domnul Cameron este o persoană foarte bogată şi foarte importantă. De aceea ţi-am spus că ai face mai bine să-l uiţi. Nu eşti de teapa lui ! Aparţii unei alte lumi.

CAPITOLUL VI

Ziua atât de plictisitoare petrecută în hotel se apropia de sfârșit. Aproape în tot acest timp, Liza se prefăcuse a citi o revistă. Myra și Phil dovediseră multă solicitudine și înțelegere față de ea, mai ales după ce le spusese că Zander era deja logodit în momentul în care o curta.

— Chiar îți pasă în vreun fel de cele întâmplate ? o întrebase Myra. Doar n-o să-l mai vezi niciodată de acum încolo, nu-i așa ? Atâta timp cât nu vei încerca ceva, orice altceva, care te-ar putea face să regreți, de acum înainte, vreau să spun, nu vei avea nici un fel de probleme.

Liza o asigurase că nu are deloc astfel de gânduri, la care Myra o privise extrem de ușurată. Cu excepția faptului, se gândi, că mi-am pierdut în întregime capul din pricina unui străin, în rest nu am nici o problemă.

Ea își petrecu zilele rămase până la sfârșitul sejurului pe plaja din apropiere. Uneori Myra și Phil o întovărășeau, alteori, însă, rămânea complet singură.

În astfel de momente de singurătate, ea stătea întinsă pe nisip, ascultând zgomotul valurilor ce se spărgeau pe țărm. La fel ca în noaptea petrecută cu Zander, după ce talazurile o aruncaseră

parcă în brațele lui doar pentru a petrece împreună acele clipe de iubire și de dulci visări.

În majoritatea ultimelor seri de vacanță petrecute acolo, Myra și Phil dansau în timp ce Liza îi urmărea, singură la masa lor de trei persoane. În cursul uneia din aceste seri tânărul coleg al lui Zander, care-i vestise atât de brutal logodna acestuia, o acostase venind la masa ei :

— Aș vrea să-i iau locul, se oferise Reg Beckley, dându-și pe spate cu emfază șuvițele părului său blond.

— Nu mai spune ? ! îl repezise Liza cu duritate în voce. Simți nevoia unei femei în viața ta după ce ai ratat două soții ?

— I-auzi, deci amicul nostru Cameron s-a apucat să bată toba despre mine.

— Mă îndoiesc că i-ai cerut vreodată să-și țină gura, astfel că cele spuse în ceea ce te privește erau purul adevăr.

Privirea pe care el i-o aruncase la auzul ultimelor ei cuvinte îi displăcu profund. Imediat însă, tânărul își schimbase atitudinea încercând să pară cât mai manierat, drept care scoase un pachet de țigări din care-i oferi și ei.

— Nu fumez, mulțumesc și, continuă ea, văzându-l că deja luase loc fără să mai aștepte invitația ei, ți-aș fi recunoscătoare dacă nici tu nu ai fuma în prezența mea.

Dând din umeri cu nepăsare, el dădu deoparte pachetul de țigări. Privirile lui se îndreptară spre perechile care dansau pe suprafața lucitoare a ringului de dans.

— Dansezi ? veni întrebarea lui pe neașteptate.

Liza își apucă cu mișcări violente poșeta — aceeași pe care Zander o ținuse în buzunarul hainei sale, exact în același loc. Puțin iritat, el continuă :

— Uite ce e, Liza...

— Te rog să nu-mi mai spui așa !

El zâmbi nepăsător în fața acestei ieșiri violente:

— Bine, domnișoară Maynard, merge și așa ! Liza își dădu seama că fusese grosolană, dar era peste puterile ei să-l suporte pronunțându-i numele mic.

— Hai, Liza, vino să dansăm, o îndemnă el, după care continuă, văzând-o că rămăsese nemișcată. Lasă-l în plata Domnului pe Cameron. El face parte dintr-o altă lume, diferită de cea din care faci tu parte. Asta e singura vacanță de care ai avut parte anul ăsta, nu-i așa ? Bucură-te de ea și hai să dansăm !

— Mai am o săptămână, pe care mi-o voi petrece cu prietenii mei, răspunse ea.

— Cu atât mai mult, ar trebui să profiți de puținul timp pe care-l mai ai la dispoziție în acest loc minunat. Vino deci, o invită el întinzându-i mâna peste umăr.

— Nu-mi inspiri încredere.

— Nu-ți inspir încredere ? De ce ? Să faci dragoste cu mine, de aia ? În ce mă privește, aș face dragoste cu tine cu maximă plăcere, dacă ți-ar place !

— Oh, nu ! Nu-mi trebuie un alt bărbat după Zander... se opri ea brusc, îngrozită că tânărul realizase gravitatea celor mărturisite de ea, după zâmbetul răutăcios care-i înnegurase figura.

— Deci ai mers chiar atât de departe ?

Liza făcu un gest de parcă ar fi vrut să plece, dar braţul lui o opri :

— Hai, vino, doar n-o să mori dintr-un singur dans. Ce rău ţi-aş putea face cu atâta lume în jurul nostru şi cu prietenii tăi în preajmă ? încheie el.

Ea aprobă resemnată, cu mâinile într-un gest de capitulare, ca şi cum nimic nu mai avea vreo importanţă pentru ea. Compania lui nu ar fi fost un lucru pe care să şi-l fi dorit cu adevărat, dar un simplu dans nu avea cum s-o facă să sufere mai mult decât suferea deja. Drept care, se îndreptă alături de el spre ringul de dans.

Seara părea doar o repetare a celorlalte dinainte.

Tânărul dansa cu ea păstrând distanţa, fără să facă nici cel mai mic efort de a se apropia de ea, respectând parcă dorinţa Lizei de a păstra această distanţă.

La fel ca şi pe plajă, observă că el îi vorbise pe un ton impersonal; înotase alături de ea, apoi fiecare o pornise pe drumul lui.

•

Când sejurul luă în cele din urmă sfârşit, în aceeaşi dimineaţă în care Liza părăsea insula, Reg Beckley se îndrepta deja spre locul său de muncă. Relaţia dintre ei fiind atât de superficială, nici nu le trecuse prin minte măcar să-şi spună unul altuia la revedere.

Myra şi Phil îşi luaseră deja rămas bun de la ea, înainte de a-şi vedea de drumul lor. Ei se întorceau acasă, adică în locuinţa părinţilor Myrei.

Liza îl auzise într-una din zile pe Phil mărturisind dorința de-a economisi banii necesari pentru a avea propria lor casă.

În timp ce răsucea cheia în broască pentru a intra în apartamentul său, situat la etajul întâi, Liza aproape se împiedică de mormanul de corespondență și ziare din fața ușii, neridicate de atâtea zile. Lăsând jos bagajele, împinse cu piciorul mormanul de ziare, după care se aplecă să-și ridice corespondența, destul de mirată de regularitatea cu care-i fuseseră toate predate, cât timp lipsise de acasă.

Corespondența era compusă dintr-o mulțime de vederi de la prieteni și colegi, aflați de asemenea în vacanță, chitanțe, anunțuri publicitare, reclame, note de plată și jos de tot, un plic gros de dimensiuni mari. Adresa fusese completată de mână, iar ștampila aparținea unui oficiu poștal din Londra.

Era chiar plicul pe care îl așteptase cu disperare, nerăbdătoare.

Dând totul la o parte din calea ei, Liza înșfăcă plicul și fugi cu el spre camera de zi deschizându-l. Înăuntrul plicului se aflau douăsprezece fotografii colorate. În rest, nimic, altceva nimic din ce mai sperase să găsească : un mesaj scurt, o adresă, orice. Doar o bucată de hârtie smulsă dintr-o agendă pe care stătea scris : „Pentru Liza de la Z. Ea se holbă la aceste câteva cuvinte timp îndelungat. Biletelul nu fusese nici măcar semnat, ca și cum totul trebuia păstrat în cel mai profund secret.

Vederea fotografiilor, ce-i aminteau de momente și locuri atât de importante pentru ea, o

făcu să simtă o nevoie teribilă de a plânge. Zander trimisese și fotografia făcută de Reg Beckley, care îi înfățișa pe ei doi, unul în brațele celuilalt.

Cu mâini tremurătoare, Liza puse fotografiile înapoi în plic. Rămasă cu privirea pierdută, părea că nu mai vede camera plăcut decorată în care se afla, nici mobilele din jurul ei, nici scaunele puțin uzate dar atât de confortabile. Ceea ce zărea ea în clipele acelea era o plajă cu nisipul auriu, mărginită de oglinda albastră a mării întinsă până în depărtata zare, dar mai ales un bărbat zvelt așezat lângă ea. Îl vedea parcă aievea, cum îi îndepărta ochelarii de soare de la ochi pentru a se putea bucura mai bine de albastrul lor adânc. Își amintea însă cuvintele pe care i le repetase în acele clipe : „Liza, ochii tăi sunt mai albaștri decât însăși apa mării".

În ziua următoare, Liza și-a ocupat timpul cu treburi gospodărești, spălându-și lucrurile și făcând ordine. Singura preocupare mai înaltă a reprezentat-o efortul ei de a se pregăti sufletește pentru reluarea lucrului. Își tot spunea, pentru a se încuraja, că starea ei de spirit mai melancolică se datora simțământului normal până la un punct că, după fiecare duminică, urmează o nouă săptămână lucrătoare.

*

Primirea făcută de colegii de birou a fost destul de călduroasă, chiar dacă puțin formală. Șeful serviciului Personal plecase și el în concediu de o săptămână, astfel că ea s-a trezit cu o încărcătură de muncă aproape dublă pe capul ei.

— Îmi pare rău că trebuie să te încarc din prima ta zi de muncă după concediu, se scuză doamna Harris, înlocuitoarea șefului, dar s-a adunat un munte de corespondență ce trebuie rezolvată. Mă gândeam, chiar, dacă nu ar trebui să rămâi peste program în această seară ?

Întrucât oricum nu avea altceva de făcut, Liza fu de acord să lucreze peste program, părându-i într-un fel bine că are cu ce să-și omoare timpul. După ce-și luă cina la restaurantul rezervat personalului companiei, situat la etajul ultim al clădirii, ea coborî cu liftul și se îndreptă spre propriul său birou.

În timp ce se gândea cam cât timp îi va lua rezolvarea vrafului de hârtii ce-și așteptau rândul pe biroul ei, se trezi aruncând o privire de-a lungul coridorului pe unde tocmai trecea. Putu astfel zări în apropierea ei un bărbat care tocmai se pregătea să intre într-un birou.

Bărbatul purta un costum gri și o cravată albastră, era înalt, cu părul negru și... părea proaspăt bărbierit.

Dându-și seama că este privit, bărbatul aruncă la rândul său o privire scurtă în direcția fetei. Liza simți, dintr-odată, cum i se taie răsuflarea și-și duse mâna la gât, ca pentru a-și desface gulerul rochiei. Amețeala o cuprinse, de parcă întreg coridorul începuse să tremure sub pașii ei. Reuși să-și deschidă cu greu ochii, numai pentru a-și da seama că, de data aceasta, bărbatul se găsea exact în fața ei.

Liza îl văzu atunci bine la față. Senzația ei fu îngrozitoare, făcând-o să-și piardă cu totul cu-

loarea obrajilor. Acum înțelegea, în sfârșit, de ce i se păruse atât de familiară figura lui Zander Cameron, așa acoperită cu barbă cum era. Văzuse doar acest chip de mii de ori pe pliantele și rapoartele anuale ale companiei „Thistle International". Compania lor, unde ea lucra ca o modestă funcționară, în timp ce el era unul din conducătorii de vârf. Doamne, cât de mult se ferise de ea și cât o mai mințise !

— Sper că șocul surprizei ți-a trecut ! Vocea îi sunase rece, expresia feței era dură, privirile reținute. Ce mai, un adevărat șef !

— Mulțumesc, totul e în ordine acum. Totuși, nu-și putea opri pornirea de a-i cerceta fața cu privirile în căutarea căldurii de odinioară, care-i încălzise sufletul mai mult decât dogoarea soarelui din Canare. Totul părea că pierise pentru totdeauna.

— Vezi, mi-am respectat cuvântul, continuă el, mângâindu-și ușor obrazul. Acum, poate mă înțelegi de ce te-am avertizat mereu că n-o să-ți prea placă mutra mea.

Ea spuse cu o voce neutră :

— Și totuși, ți-ai făcut probleme degeaba. După cum vezi, am reușit să supraviețuiesc, rosti Liza cuvintele pe un ton atât de indiferent încât se miră ea însăși de reușită.

— Așa deci. Acum, poate, ești la curent și cu logodna mea ?

Ea înclină din cap ușor.

— De la cine ai aflat ?

Răspunsul ei veni imediat

— De la Reg Beckley.

La auzul acestui nume, Zander își strânse buzele într-un rictus puternic, fără să-i mai pese de prezența Lizei, care vedea totul. Apoi, după ce-și consultă ceasul, o întrebă :

— Ce faci aici ?

— Aici lucrez.

— Cunosc acest lucru, sună răspunsul lui, pe un ton puțin iritat, de această dată. Mă interesează ce faci aici, la această oră târzie, peste program ?

— La solicitarea înlocuitorului șefului serviciului Personal, termin peste program niște lucrări urgente. Șeful însuși e plecat în concediu. Zander înclinase ușor din cap, mulțumit parcă de acest răspuns, apoi, după o scurtă pauză, schiță un gest de plecare.

Cu o voce slabă, Liza îi spuse :

— Îți mulțumesc pentru fotografii. Nu mă așteptam să le mai primesc, pentru că nu-ți dădusem adresa mea.

Pe un ton aproape indiferent, el răspunse .

— Nu mi-a fost greu să-i cer secretarei să-ți caute adresa în dosarele companiei. Apoi, încheie pe un ton neschimbat „O altă promisiune respectată".

Liza ezită puțin, dar întrucât se simțea încă rănită, își luă inima în dinți și-l întrebă :

— Obișnuiești să-ți ții toate promisiunile ?

Amândoi erau pe deplin conștienți de gravitatea întrebării.

— Da, absolut toate, fără nici un fel de excepție, sună totuși răspunsul lui.

Durerea o făcu pe Liza să întâmpine fără nici o reacție acest ultim răspuns. De aceea, se mărgini să deschidă ușa de la biroul ei și să intre. Se îndreptă rapid spre masa de lucru și se lăsă să cadă în scaun. Rămase vreme îndelungată cu coatele sprijinite pe tăblia mesei și cu fața îngropată în mâini... Doamne, câte neadevăruri și ascunzișuri față de mine din partea lui... și totuși, și câteva cuvinte duioase, câte ore fericite de dragoste am trăit împreună !

De acord, își spunea, legătura lor nu se putea termina decât printr-o despărțire, dar nu de acest fel, cu acest teribil sentiment a ceva rupt iremediabil între ei.

— Ce-i cu tine, scumpo, te simți rău ? o întrebă doamna Harris, care tocmai apăruse din biroul ei.

Liza reuși să bolborosească că o doare cumplit capul.

— Dar de ce nu mi-ai spus până acum ? Cum crezi că te-aș mai fi lăsat să lucrezi peste program ? Cred că ar fi mai bine să pleci acasă.

Liza respinse propunerea cu mișcări furioase ale capului. La ce bun să meargă acasă ?. Nu se simțea în stare să înfrunte goliciunea acelui loc. Pentru a încheia orice discuție pe această temă, începu să bată la mașină un raport. Deodată, se auzi sunând telefonul din biroul doamnei Harris. Aceasta reveni.

— Am primit un mesaj din partea secretarei domnului Cameron. Se pare că s-a reîntors la noi pentru o zi sau două, din locurile unde lucrează. Secretara mi-a comunicat că domnul Cameron te-a văzut și i s-a părut că arătai bol-

navă. De aceea mi-a cerut să-ți comunic să pleci acasă și să-ți vezi de sănătate.

— Dar, doamnă Harris, nu cred că sunt atât de bolnavă încât să trebuiască să plec acasă.

Probabil că buna femeie cu părul cărunt sesizase disperarea din vocea fetei, întrucât spuse :

— M-am gândit că este spre binele tău. Oricum, trebuie să pleci din moment ce însuși domnul Alexander a ordonat acest lucru.

— Domnul Alexander ? sună vocea Lizei pe un ton confuz.

— Da, îi spunem așa pentru a-l distinge de tatăl său, domnul Alistair Cameron, președintele companiei. Se spune că atunci când domnul Alistair se va retrage, domnul Alexander Cameron îi va lua locul. Lucrezi la noi de șase luni, am crezut că știi deja acest lucru.

Liza răspunse cu un surâs trist :

— În general, noi secretarele nu prea vorbim despre șefii noștri.

Glasul ei căpătase accente sarcastice, în timp ce făcuse ultima declarație.

Doamna Harris renunțase la tema durerilor de cap din moment ce încetase să se mai plângă în acest sens. Așteptând ca Liza să pună mâna pe mașina ei de scris, îi spuse :

— Te-am auzit discutând pe coridor acum câteva minute. Mi s-a părut că recunosc vocea domnului Alexander...

Întrucât doamna Harris nu părea a fi o persoană ușor de dus de nas, Liza trebui să accepte faptul că trebuie să-i răspundă onest.

— Da, așa este. Domnul Cameron este cel cu care vorbeam.

Se părea că doamna Harris aştepta în continuare alte declaraţii interesante. Tăcerea Lizei o convinse că nu vor mai urma şi alte mărturisiri, aşa că trebui să se mulţumească cu ce căpătase, punând capăt discuţiei.

— Nu ştiam, draga mea, că-l cunoşti.

— De fapt, nu-l cunosc prea bine. Liza îşi îmbrăcă jacheta şi-şi luă poşeta. În sinea ei însă se gândea că de fapt într-adevăr nu-l cunoştea prea bine, iar în înţelesul profund al cuvântului nu-l cunoştea deloc şi nici nu-l va cunoaşte vreodată. Această concluzie îi înnegură sufletul, în ciuda caracterului ei de evidenţă.

*

După o noapte de frământări şi nesomn, Liza se trezi şi-şi făcu un duş straşnic, pentru a-şi veni în fire. Duşul reuşi s-o trezească de-a-binelea, dar sufletul ei rămase copleşit de temeri, chiar şi în momentul în care pătrunse în sediul companiei sale, The Thistle International.

Urcând pe scări până la etajul patru, unde lucra în loc să ia liftul, Liza spera că în acest fel nu va avea ocazia să-l întâlnească pe Zander Cameron. Cu toate acestea, examina cu teamă toate colţurile în căutarea chipului autoritar încadrat de un păr negru bogat, atât de iubit şi-n acelaşi timp atât de temut.

Graba cu care urcase îi îngădui să intre în birou înaintea colegelor sale. Când Myra intră în birou, amândouă s-au îmbrăţişat cu drag ca două vechi prietene ce erau.

În mijlocul sporovăielilor care au urmat, Myra îi spuse deodată :

— Am auzit că domnul Alexander Cameron, fiul domnului Alistair Cameron, este la Londra pentru câteva zile, venind din Oxfordshire, unde lucrează. Mi-ar place să-l văd. Am auzit că e un tip formidabil.

Întrucât doamna Harris nu apăruse încă, Liza şi-a îngăduit să vorbească liber.

— Ce ştii despre cei doi Cameroni ? o întrebă pe Myra.

Myra lua o foaie de hârtie, după care răspunse :

— Te-ai uitat vreodată la numele directorilor companiei noastre ? Apoi scrise pe hârtia din faţa ei D1. A, D1. A, D1. H.

— Cine este domnul H ? întrebă Lisa.

— Hamish Cameron, adică fratele lui Alexander Cameron şi fiul mai mic al lui Alistair Cameron. Restul numelor nu mai contează.

— Hamish este un director activ, asemeni celorlalţi ?

Myra se aşeză pe colţul biroului Lizei şi-i răspunse :

— Cred că asta se presupune că este situaţia. În general, se spune că în fiecare familie există o oaie neagră. Şeful meu direct mi-a spus că în ceea ce-i priveşte pe Cameroni, el este oaia lor neagră. În ultimii doi ani acesta nu a prea fost văzut pe aici. Se pare că nimeni nu ştie pe unde se află.

Ceasul de pe unul din pereţii biroului le aduse aminte că timpul nu stătea pe loc. Liza socoti în gând că nu mai rămăsese mult timp până la so-

sirea doamnei Harris și că o nouă zi de muncă urmează să înceapă. Apoi i se adresă Myrei.

— Draga mea, e ceva ce ar trebui să știi. Oh, nu asta, râse ea, văzând-o cum își inspectează îngrijorată înfățișarea. Știu că n-o să-ți vină să crezi. Îți amintești de Zander ?

— Oh, cum să nu ! Tipul nu e genul de bărbat pe care-l poți uita. Să înțeleg că ai primit vești de la el ?

— Mai mult decât atât. L-am văzut și i-am vorbit. Și, ține-te bine, Myra, chiar aici la noi în companie. Apoi, continuă cu voce joasă, ca pentru sine : El este însuși domnul A. Cameron al doilea.

— Alexander ! Dumnezeule, nu-mi vine a crede. Deci, Zander era o prescurtare de la Alexander ? Lisa n-o mai văzuse niciodată pe Myra atât de surprinsă.

— Mai puțin barba, adăugă Liza. Acum, arată cu totul altfel decât îl știam noi. De fapt, el mă avertizase că nu-mi va place noua lui înfățișare, fără barbă. Trebuie să recunosc că a avut dreptate. Nu-mi place cum arată acum.

— Dar tu, n-am încotro, trebuie să te întreb — îl mai iubești încă ?

Liza înclină afirmativ din cap. În sinea ei știa că nu-și poate înșela sufletul asupra adevăratelor sale sentimente, și că de fapt, îl iubea pe Zander Cameron ca la început. Ba, poate, chiar mai mult, se gândi ea.

— Biata de tine, o compătimi Myra. Dar el este logodit, știi, nu-i așa ? Apoi se duse spre ușă, din dreptul căreia mai adăugă :

— Va trebui să-ţi cauţi un alt bărbat. Cea mai bună cale de a scăpa de un bărbat este să-ţi găseşti un altul.

Cuvintele prietenei o făcură pe Liza să se amuze, cu atât mai mult cu cât Myra, care o sfătuia acest lucru, era îndrăgostită de acelaşi bărbat de la vârsta de şaptesprezece ani. Deschizând uşa, Myra dădu nas în nas cu doamna Harris, care tocmai se pregătea să intre.

Myra îi ură o zi bună doamnei Harris, apoi îi spuse Lizei :

— Pe curând, dragă, apoi ieşi din birou.

Doamna Harris se adresă Lizei, în timp ce-şi aranja părul :

— Tocmai m-am întâlnit cu Shirley, secretara domnului Cameron. Are nevoie de ajutor la secretariat. Shirley m-a rugat să te trimit pe tine, ceea ce am şi acceptat. Doar ştii ce înseamnă să te roage un şef... În plus, domnul Cameron îmi trimite două secretare nou angajate în schimbul tău.

Liza era total încurcată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Cine avea de fapt nevoie de ea : domnul Cameron sau Shirley ? Nu se putu abţine s-o întrebe acest lucru pe doamna Harris.

— Oh, bineînţeles că domnul Cameron, fu răspunsul ei după care intră în biroul său.

Liza avea propriile ei idei în legătură cu această numire. După relaţia dintre ei de la Lanzarotte — de fapt, nici nu ştia cum s-o numească : relaţie sau cunoştinţă intimă — era practic sigură că Zander nu şi-ar fi dorit un nou contract atât de strâns cu ea. Între timp, după ce-şi luase hainele

și celelalte lucruri personale în birou, doamna Harris se reîntoarse lângă ea și-i spuse :

— Problema e, draga mea, că soțul lui Shirley a obținut o slujbă undeva în nordul Angliei, ceea ce înseamnă că ea va trebui să-l urmeze. Domnul Cameron dorește să fii instruită spre a o putea înlocui.

Liza își simți obrajii roșii de emoție și-și dori din tot sufletul ca doamna Harris să nu fi observat acest lucru.

— De ce tocmai eu ? întrebă ea, sincer contrariată.

— Exact acest lucru l-am și discutat cu Shirley. Ea avea, ca și mine, dealtfel, impresia că domnul Cameron nu avea habar de existența ta.

*

— Luați loc, domnișoară Maynard, o invită secretarea lui Zander, după care continuă : Domnul Cameron vorbește în acest moment la telefon. Imediat cum termină îl anunț despre prezența dumneavoastră. Sunteți probabil surprinsă de această schimbare ?

Liza răspunse cu un ton vesel :

— Încă nu mi s-a mai întâmplat ceva asemănător.

La rândul ei, secretarea continuă cu un surâs încurajator :

— Dar acum, ți s-a întâmplat. Nu uita că domnul Cameron are un cuvânt greu, aici în companie. Apropo, numele meu este Shirley. Toți îmi spun așa.

— Pe mine mă cheamă Liza. Shirley înclină ușor din cap, în semn că știa deja acest lucru. Apoi, privi la telefonul de pe biroul ei și exclamă : Se pare că domnul Cameron și-a terminat convorbirea. După aceste cuvinte, comută telefonul și anunță :

— Domnule Cameron, domnișoara Maynard se află aici.

Întoarse apoi privirile spre Liza și-i spuse :

— Te așteaptă în biroul său. Nu mai fi așa nervoasă, ce naiba ! sunară cuvintele ei pe un ton de sinceră încurajare. Liza zâmbi recunoscătoare, după care Shirley urmă : Fii fără grijă. Nu te mănâncă.

De asta sunt sigură, gândi Liza. În schimb, este pe deplin capabil să-ți întindă o cursă, ascunsă de cuvinte amăgitoare care să-ți rănească inima, imediat ce ai căzut în ea.

În clipa în care intră în biroul lui, acesta se ridică de pe scaunul în care stătuse până atunci. Liza se întrebă dacă el arăta aceeași curtenie secretarei sale, ori de câte ori aceasta intra în birou. Ambii se priviră adânc în ochi, fără să scoată măcar o vorbă. Liza fu cea dintâi care-și feri ochii de privirile lui penetrante. Din nou simți cum o copleșește disperarea, văzându-l acolo în acel birou somptuos ce-i aparținea de drept, ca oricărui distins și important conducător al unui concern de talie internațională.

Cu toată gravitatea clipei, Liza nu putu să nu-și aducă aminte cu câte osteneli încercase să-l convingă să-și dea jos barba. Acum, însă, când stătea în fața ei cu chipul proaspăt ras, simțea parcă un soi de dezamăgire, ca și cum odată cu barba cea

deasă dată jos, dispăruse și bărbatul pe care sperase să-l descopere și să-l iubească.

— Liza.

Glasul lui cu inflexiuni duioase o trezi pe dată din gânduri. Pentru câteva clipe se văzuse din nou, alături de el, pe plaja însorită, iubindu-se fără teamă, printre valurile care se spărgeau peste ei.

El o invită să ia loc. Ușurată, ea se așeză imediat. El luă loc la rândul său, privind-o din nou în ochi. De data aceasta, ochii lui erau goliți de orice expresie. Apoi, își așeză mâinile pe un vraf de hârtii aflate pe birou. Ceasul său de aur sclipea, contrastând cu culoarea închisă a brațului. Își scosese haina, rămânând în cămașă.

În tot acest timp, el nu încetase o clipă s-o iscodească cu privirile, făcând-o pe Liza să se întrebe ce urmărea, de fapt. Zander continua s-o privească ostentativ, evaluându-i parcă chipul, brațele dezgolite, sau rochia albastră, destul de atrăgătoare.

Sentimentul că este atât de atent privită o făcu să tremure pentru puțin timp. În cele din urmă reuși să-și biruie stinghereala.

— Ei bine ? Întrebarea lui o surprinse smulgând-o din gândurile în care se cufundase iar. Sunetul cuvintelor o făcu să tresară, de parcă o lovise un glonte bine țintit și menit să-i provoace dureri. De aceea, aproape că-i strigă, drept reproș la întrebarea lui :

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta ?

Zander se lăsă pe spate și-și puse mâinile pe brațele scaunului, apoi răspunse :

— La ce te referi ? Fii mai explicită, te rog.

Ea îi răspunse pe dată :

— M-ai făcut să cred că eşti un singuratic rătăcind din loc în loc, fără familie, fără prieteni, fără o casă adevărată.

— Dacă asta ai înţeles tu din cele spuse de mine, nu sunt de vină.

Privirile ei îl înfruntară.

— Dar pentru cele pe care nu mi le-ai spus ?...

Aplecându-se uşor în faţă el îi spuse pe un ton egal şi rar, ca pentru a nu mai fi greşit înţeles :

— Iată de ce te-am chemat. Te rog să mă urmăreşti cu atenţie. Vreau să fii secretara mea. Shirley te va instrui asupra tuturor cerinţelor acestui post, înainte să ne părăsească. Vei avea un salariu mai mare, iar poziţia ta în cadrul companiei va fi sensibil mai bună.

— Dar eu nu vreau să fiu secretara ta ! răspunse ea pe un ton energic. Nu-mi trebuie acest post. Cât despre poziţia din cadrul companiei, la naiba cu ea ! Totuşi, îţi mulţumesc pentru ofertă.

La auzul acestui refuz, chipul lui se înăspri brusc. Buzele i se îngustară, asemeni unei lame de cuţit, iar mâinile i se strânseră în pumni şi se ridicară, de parcă ar fi intenţionat să sfărâme biroul lângă care şedea. Apoi coborâră şi rămaseră nemişcate pe tăblia biroului.

Cu încetineală, îşi lăsă în jos ambele braţe şi se linişti, după care i se adresă pe un ton egal :

— Dacă ţi-aş spune că singura ta alegere este acceptarea postului sau concedierea, care ţi-ar fi hotărârea ?

— Concedierea.

Privirile lui căpătară tăişuri de gheaţă, în timp ce o priveau la auzul răspunsului tocmai primit.

— E în regulă. Concedierea începând din acest moment. Cât privește salariul pe care compania ți-l datorează, îți va fi trimis, așa cum se cuvine.

Chipul Lizei se făcu alb ca varul.

— Chiar vorbești serios ?

În acea clipă, sună telefonul. Zander îl ridică și după ce ascultă, răspunse :

— Da, poftește-l înăuntru.

Liza încercă să se ridice, nefiind încă prea sigură dacă cele întâmplate erau reale sau niște simple năluciri. Cât timp el răspunsese la telefon și-și făcuse de lucru cu documentele din fața lui, ea reușise să-și vină în fire și se îndreptase spre ușă. Ajunsă în dreptul ușii, mâna ei apucă cu o mișcare bruscă clanța și o trase. Pe jumătate întoarsă, îi căută privirea. El îi urmărise toate mișcările. Dar asta n-o încălzea prea mult pe Liza. Singurul lucru care conta în acel moment pentru ea era acela că el n-o chemase înapoi.

*

În cursul aceleiași seri, după cină, Liza îi telefonă Myrei pentru a-i împărtăși cele întâmplate. Myra nu putea crede nimic din cele auzite.

— Imposibil, domnul Cameron nu face lucruri din astea — mai ales ție, după tot ce s-a întâmplat între voi în timpul concediului.

— Dar nu s-a întâmplat nimic între noi în acest concediu : te rog, Myra, crede-mă !

— Bine, accept că nu s-a întâmplat nimic din ceea ce s-ar putea crede. Dar atunci, pentru Dumnezeu, de ce ai dat cu piciorul la o asemenea slujbă minunată ? Trebuie că nu ești în toate

minţile ! Liza, ascultă-mă şi nu mi-o lua în nume de rău, doar îţi sunt o prietenă adevărată, or, prietenele trebuie să fie sincere între ele, nu-i aşa ?

— Da, aşa e. Sunt o nebună. Dar pur şi simplu nu am putut face altfel. Oare chiar nu mă poţi înţelege, ce ar fi putut însemna pentru mine să lucrez în preajma lui, zi de zi ?

— Dacă ăsta ţi-a fost gândul, află că eşti de două ori mai nebună decât crezusem eu. O dată pentru că ai refuzat o astfel de slujbă, iar a doua pentru că ţi-ai pierdut capul pentru el. Oare faptul că e logodit chiar nu are nici o însemnătate pentru tine ?

— Vrei să spui că nu-mi mai aparţine ?

Îi era limpede că Myra încerca s-o ajute, de aceea continuă pe un ton mai prietenos :

— Probabil că ai dreptate. Dacă o să-mi tot repet „e logodit cu alta" de mai multe ori, atunci voi ajunge să-mi şi dau seama ce înseamnă cu adevărat pentru mine acest lucru. Oricum, continuă ea, deşi această concluzie îi răsnea atât de mult sufletul, nu mai contează prea mult, din moment ce n-o să-l mai văd de acum înainte.

— Aici, ai şi tu dreptate. Dar ce păcat că tocmai el a trebuit să te pună pe liber. Ce crezi, îţi va da referinţe bune pentru viitoarea ta slujbă ?

— Să sperăm că nu va fi necesar să solicit referinţe de la un şef atât de important. Mă voi adresa, dacă va fi necesar acest lucru, şefului serviciului Personal. Doar el îmi e şef direct, adăugă ea şi închise telefonul.

Liza se lăsă să cadă într-un scaun şi-şi închise ochii. Imagini răscolitoare îi zburau din nou prin minte în care se vedea, din nou, scăldându-se în

apa mării, prăjindu-se la soare pe nisipul auriu, admirând căsuțele văruite în alb și înconjurate de cactuși aproape la fel de înalți, precum copacii. Trăia, din nou, cu o senzație stranie, îmbrățișările lor, secvența balconului ori cea din grotă.

Totul îi părea un film în care nu ea, ci altă persoană interpreta rolul îndrăgostitei.

Deschise albumul și privi vreme îndelungată fotografiile care-l înfățișau pe Zander, una câte una. În cele din urmă renunță, silindu-se să creadă că nu ea era aceea pe care Zander o îmbrățișa în aceste fotografii, sau care-l privea atât de îndrăgostită de el sau care-i zâmbea atât de drăgăstos fără a-i mai păsa de nimic altceva decât de prezența lui, acolo lângă ea, singurul izbvor al fericirii sale.

Eșecul acestei încercări o determină să-și caute alinarea într-un alt fel de joc al minții. Mai bine să se prefacă a fi de acord că în acele fotografii nu-i zâmbea Zander Cameron ci un cu totul alt bărbat. Și într-adevăr, i se păru mai ușor să se convingă de faptul că bărbatul zvelt, zâmbitor, cu fața acoperită de barbă nu era una și aceeași persoană cu individul arogant, îmbrăcat la patru ace, proaspăt bărbierit, care o umilise atât de mult în cursul aceleiași dimineți.

Nu vreau să-l mai văd niciodată, sună hotărârea ei, dar ca și în momentul în care spusese Myrei la telefon aceste cuvinte, înțelesul lor real îi stăruia în creier înțepând-o cu mii de ace și ameținând-o de parcă s-ar fi aflat într-un vârtej uriaș, încât, în cele din urmă, trebui să-și acopere ochii cu palmele pentru a scăpa de acest coșmar.

În acel moment, se auzi sunetul soneriei de la ușă.

Din pricina ridicării ei bruște pentru a se duce la ușă spre a vedea cine o caută, fotografiile căzuseră pe covor asemeni unui castel din cărți de joc. Bărbatul pe care-l descoperi în fața ei după ce deschise ușa, îi provocă o surpriză atât de mare, încât, pentru câteva clipe, simți că-i fuge pământul de sub picioare.

— Mi-am pus o barbă falsă, numai ca să te fac să-mi zâmbești.

Oh, Doamne, se gândi ea, vrea să-i zâmbesc, și-și aduse aminte pe loc de faimosul său „album de zâmbete" despre care-i vorbise la începutul relației lor. Apoi îi răspunse :

— Nu mai există zâmbete disponibile asupra mea, după terminarea concediului.

Figura lui Zander rămase ca de piatră la această replică. Liza deschise larg ușa, se dădu la o parte și-i făcu loc să intre.

— Ce făceai ? o întrebă el arătând cu mâna fotografiile împrăștiate pe covor, îți vărsai năduful pe ele ?

— Dacă aveam cu adevărat astfel de gânduri, fii sigur că nu ar mai fi rămas măcar una întreagă, în acest moment. După care se aplecă și culese de pe jos o fotografie, cea pe care ea i-o făcuse lui și după ce o privi îndelung păru că dorește s-o arunce la coș, pentru ca deodată să se răzgândească și s-o strângă la piept. Era doar fotografia bărbatului care-i chinuia atât de mult sufletul !

El zâmbi, parcă ghicindu-i gândurile.

— Te-ai hotărât să pedepsești originalul, în locul bietei fotografii, nu-i așa ?

— Da, ai dreptate, strigă ea, arătându-i fotografia, acest bărbat era atât de uman şi iubitor. Era cu adevărat un om deosebit. În schimb, bărbatul din faţa mea, continuă ea cu mâna întinsă acuzator spre el, nu este pentru mine altceva decât un coşmar.

— Mulţumesc pentru sinceritate, răspunse el sec, după care căută cu privirile un scaun pe care să se aşeze şi găsind unul, luă loc. Oricum, a meritat să cumpăr barba asta falsă. Nu trebuie decât să mi-o pun şi ţuşti... înapoi în visele tale.

— Dar oare şi pe insulă ai purtat o barbă falsă ? Bărbatul de acolo era oare tot atât de adevărat ca şi această barbă falsă ? grăi Liza, plimbându-se agitată prin cameră. Mi-ai spus atâtea minciuni încât nu te mai pot ierta cu nici un chip, să ştii.

Zander continua s-o privească nemişcat, când ea-şi întoarse privirea către el. Văzându-l, ea conchise că fusese o nebunie din partea ei această mărturisire. La fel de necugetat îi părea şi faptul că-l sorbea din ochi, aşa cum stătea trântit în scaun, cu picioarele întinse, cu cămaşa descheiată neglijent la gât, cu pantalonii de pânză care-i acopereau picioarele musculoase. Într-adevăr, parcă-l vedea din nou pe bărbatul care o tulburase atât cu privirile sale pătrunzătoare, acolo în Lanzarotte.

Ca şi în acele zile de vis, ochii lui căprui întâmpinau cu un zâmbet leneş privirile ei lacome, arătându-i aceeaşi siguranţă virilă ce-i tulburase inima din prima clipă în care-l văzuse.

Imaginea trupului, amintirea atingerii lui, o făcură să tremure de emoţie şi de dorinţa de a i se

aruncă în braţe. În braţele acestui bărbat, nu ale monstrului care-o strivise de dimineaţă din dosul biroului său de mare şef.

— M-ai mințit în multe feluri. Prin prezentarea unei imagini false m-ai făcut să cred că nu erai decât un vântură-lume. Prin înşelăciune şi ascunzişuri, ai pretins că eşti doar un simplu funcţionar al companiei Thistle International, când în realitate erai unul din conducătorii ei.

El îşi încrucişase braţele la piept şi cu corpul uşor aplecat în faţă, o urmărea părând că nu doreşte altceva decât s-o asculte până la capăt, fără să scoată o vorbă. Pe măsură ce vorbea, ea devenea din ce în ce mai conştientă, sau părea că devine, că îl ura pe acest bărbat care o concediase fără nici un fel de remuşcări chiar în acea zi şi care acum se instalase neinvitat într-un scaun din apartamentul ei.

De aceea îi spuse, în timp ce privea, poate fără să-şi dea seama, fotografia pe care o păstrase lipită de inimă :

— Mi-ai spus că nu ai fost niciodată însurat, dar ai omis să-mi spui că eşti logodit. Oare ce înseamnă acest lucru, dacă nu înşelăciune prin omisiune ?

Gura lui rămăsese strânsă într-un rictus răutăcios, întregit de îngustarea ochilor.

Într-un târziu, obosită şi simţind nevoia unui sprijin, Liza se aşeză pe scaun, dar continuă :

— Şi apoi acea prostie, că nu-i pot spune altfel, cu zâmbetul meu. Numai că la aceste ultime cuvinte furia fusese înlocuită treptat de accente

de autentică tristeţe... Aceasta era tot o minciună, nu-i aşa ?... Apoi, îşi ridică privirile pentru a-l înfrunta şi spuse : Mi-ai făcut toate aceste complimente doar cu scopul de a obţine de la mine ce doreai...

— Aşa crezi, cu adevărat ? ! explodă răspunsul lui, concomitent cu o ridicare bruscă din scaun.

După aceea el îi apucă mâna şi o trase spre el cu putere. Apoi, îi dădu şuviţele de păr la o parte din calea dorinţei lui de a o săruta.

Ea, în schimb, se feri din calea gurii lui şi-i spuse :

— Nu-ţi permit să mă mai săruţi. Acum, ştiu că eşti logodit.

El o apucă de ceafă pentru a o sili să rămână nemişcată în acea poziţie. Dealtfel, părea că nici n-o auzise, într-atât era de pornit să-şi obţină sărutul dorit cu atâta ardoare. În cele din urmă, buzele lor se uniră fără ca Liza să i se mai împotrivească în vreun fel.

Cu ochii închişi, ea uită pentru câteva clipe realitatea sordidă a apartamentului în care se găsea, pentru imaginea strălucitor de luxoasă a unui hotel, din apropierea căruia îi răsuna, în locul zgomotului asurzitor al traficului din stradă, sunetul inconfundabil al talazurilor.

Astfel îi fu cu mult mai uşor să-şi închipuie că bărbatul în braţele căruia rămăsese fără grai era acelaşi cu tânărul zvelt şi musculos din fotografie. De aceea, când îi întoarse sărutul, ba chiar cu mai multă lăcomie, deja nu-i mai păsa de nimic.

În tot acest timp, mâinile lui cercetau, înfometate parcă, toate formele ademenitoare ale trupului ei. Aceste atingeri unice, de care-şi amintea transfigurată de emoţie, o aduseră în pragul abandonării totale, într-atâta era de dornică de el. Uitase de loc, de timp, de tot ce o înconjura, mintea ei fiind plină numai de gânduri şi năluciri de dragoste împlinită.

Deodată, raţiunea îi luă locul închipuirii. Trezită la realitate, se întreba stânjenită : oare ce face ea în braţele acestui bărbat în stare s-o transforme din nou în tânăra naivă şi prostuţă, cu care se distrase în concediu ?

Alungă, deci, din inima ei ultimele rămăşiţe ale slăbiciunii ce o făcuse să-şi piardă capul, izbutind să stingă reaprinsul foc al pasiunii de altă dată, după care îl împinse de lângă ea.

— Ce e ? o întrebă el trăgând-o din nou spre el.

Vocea îi suna gâfâit, iar privirea îi era aprinsă de dogoarea simţurilor stârnite. Liza trebui să lupte din toate puterile împotriva atracţiei magnetice care o înrobea acestui bărbat.

El continuă :

— Îţi aminteşti, acum, dacă într-adevăr complimentele pe care ţi le adresam erau doar o modalitate preliminară în vederea obţinerii a ceea ce doream ?

Liza rămase tăcută, căznindu-se doar să-şi elibereze gura din tirania buzelor lui.

Zander o mai tulbură puţin, amintindu-i :

— Gândeşte-te la noaptea petrecută împreună... Ea încercă să-şi întoarcă faţa de la el, dar

el o sili să-l privească în continuare, în timp ce-i vorbea... M-am controlat, sau m-am lăsat dominat de simțuri ? Tu în schimb, aproape că mă invitai să te am. Am sau nu dreptate, ce zici ?

Liza se zbătu în brațele lui, dar fără a reuși să-și schimbe poziția. El, însă, nici măcar nu se prefăcea că nu-i observă sentimentul de umilință zugrăvit pe chip la auzul acestor cuvinte. Ba dimpotrivă, vocea lui se auzi mai departe :

— Am vorbit chiar despre posibilitatea de a avea un copil ?

— Te rog, nu-mi mai reaminti de asta ! strigă ea cuprinsă parcă de durere.

Dar el continuă fără milă pentru chinurile ei.

— Ți-am spus și sunt sigur că-ți amintești, că-ți vei aminti tot timpul de mine ca de omul care a dat înapoi din fața plăcerii din propria lui voință, fără ca tu să-i fi impus în vreun fel această opreliște ?

— Da, da, așa este ! strigă ea drept răspuns Și l-ai citat pe Robert Burns. Așa e. Dar acum, lasă-mă, te rog și dă-mi pace.

Degetele lui o apăsau cu atâta putere încât Liza era aproape sigură că a doua zi dimineață va avea în acele locuri destule vânătăi. Vocea lui se auzea însă de data asta cu un ton cald.

— Și la sfârșit ți-am spus scumpa mea dragă ?

— Da, știu, și-mi amintesc că apoi l-ai citat iar pe Robert Burns. Dar toate astea nu înseamnă nimic pentru mine. Gingășiile tale față de mine sunt false. Iar reținerea ta de a face dragoste cu mine se datora faptului că ești logodit. Spune-mi,

dacă ai curaj, că nu am dreptate, că mă înşel ! Hai, spune-mi !

Se lăsă o tăcere grea după ce ea termină tot şuvoiul vorbelor.

El o lăsă atunci din braţele sale. Arăta neobişnuit de nervos frământându-şi mâinile în buzunarele hainei, în timp ce obrajii îi păliseră iar ochii i se întunecaseră.

La rândul ei, Liza tremura de emoţie. Pentru a se linişti, începu să-şi pună părul în ordine şi să-şi încheie nasturii de la rochie, pe care Zander se apucase să-i descheie. După care, îl privi adânc în ochi şi-i spuse :

— În Lanzarotte, te-ai folosit de mine, în ciuda stăpânirii de sine cu care te tot lauzi. De fapt, îţi era pur şi simplu dor de logodnica ta, deci eu ţi-am fost un soi de surogat de logodnică !

— Surogat, spui ?

— Da, surogat, replică ea cu voce fermă. Apoi, cu un glas mult schimbat, continuă... Fără să mai pomenesc de dorinţa legitimă, poate, pentru orice bărbat normal, de a face dragoste cu o femeie, cu orice femeie. Când mă gândesc numai la ce pasiune am zărit în ochii tăi atunci. Totul era parcă un soi de vino cu mine !...

De data asta el îşi destinse faţa cu un zâmbet cinic şi-i replică :

— Aşa-i, că pe asta aproape c-o uitasem ! Într-adevăr tu-mi păreai gata să mă urmezi, doar la un simplu semn din deget. Sau poate că mă înşel, ce zici ? Dacă nu ţi-ai dorit să fii a mea atunci, de ce mi-ai cerut acest lucru la care ai adăugat privirile ochilor tăi albaştri în stare să bage şi pe un sfânt în păcat ?

— La care, evident, încercă ea să dea o replică sarcastică cinismului lui, tu ai fi capitulat.

Privirile lui o iscodiră atente, fără grabă. Apoi îi răspunse :

— Nu, nu pot spune că aşa aş fi făcut, în ciuda tentaţiilor care mă încercau. Ai totuşi ceva atât de nevinovat, de unic, care te apără, în astfel de clipe.

— Mulţumesc pentru bunătate. Fostul meu prieten nu părea să gândească aşa.

Îngrijorat că această confruntare dintre ei nu se va mai sfârşi niciodată, el încheie într-un mod brutal de sincer :

— Dacă aş fi răspuns chemării tale ?...

— Mi-ai fi răspuns, oare ? îl întrerupse ea, apoi continuă. Asta s-ar fi datorat faptului că eram singură. Singură şi plictisită să fiu o persoană de prisos pe lângă un cuplu de proaspeţi căsătoriţi. Asta nu e un lucru prea nostim, crede-mă, mai ales în concediu. El încercă un gest de dezvinovăţire, dar ea îl respinse cu o mişcare violentă a capului ; era doar aproape de exprimarea marelui adevăr. Nimic din farmecul tău, de care făceai atâta caz, nu m-a vrăjit cu adevărat. De fapt, te-ai arătat complet lipsit de scrupule cu mine, ca şi astăzi dimineaţă când m-ai concediat.

— Oh, asta nu, o întrerupse el apropiindu-se de ea, nu-mi pune tot mie în cârcă şi acest episod. Tu singură te-ai concediat.

Adevărul acestei declaraţii nu putea fi pus sub semnul îndoielii.

El se ridică de pe scaun şi ea-l privi, încercând să alunge nevoia de a fi din nou cuprinsă în braţe de acest bărbat.

— Venisem să te anunț că renunț să te mai concediez dar, urmă el apropiindu-se de ușă, din moment ce mă consideri atât de lipsit de scrupule, mai bine las lucrurile în voia lor. Deci, rămâi concediată !

— Zander !

Strigătul ei răsunase de parcă aparținea unei creaturi rănite de moarte. El era practic în cadrul ușii. Ea o porni în mare grabă după el. Îl ajunse din urmă și-l apucă de braț, dar el se smulse din strânsoarea ei și-i replică pe un ton neprietenos :

— Ce mai vrei ? De fapt, o silea să-l roage.

— Slujba mea ! Vreau slujba mea înapoi ! Dă-mi-o !

El reintră în încăpere, apoi o întrebă :

— Ca secretară a mea ?

— Da, da ! Te rog ! Orice, numai să rămână în preajma lui...

I se păru că vede în luminile ochilor lui imaginea plină de mister a unei grote întunecoase. Apoi, totul pieri.

— Mâine dimineață du-te la Shirley. Peste șapte zile biroul ei va fi al tău.

Plecă înainte ca ea să apuce măcar să-i mulțumească.

CAPITOLUL VII

Săptămâna ce a urmat a fost destul de lungă, dar folositoare pentru Liza și nu numai pe plan profesional. Ea a aflat că domnul Cameron cerea de la secretarea sa exact loialitatea și sârguința pe care el însuși le dovedea muncind. Într-adevăr, lui îi plăcea ca secretara sa să fie exactă și rapidă. În plus, ori de câte ori se iveau probleme deosebite pentru companie, el pretindea ca și secretara să rămână să lucreze cu el peste orele de program.

Domnul Cameron era adeseori plecat, fie în Scoția, ca să-l consulte pe tatăl său în problemele companiei, fie în străinătate pentru afaceri. În absența lui, i-a explicat Shirley, obligațiile ei ca secretară sporeau mai degrabă, în loc să se diminueze. Solicitările telefonice trebuiau rezolvate fără instrucțiunile șefului. Corespondența prezenta aceeași situație, chiar documentele ce ar fi pretins supervizarea domnului Cameron.

— Este o slujbă foarte bine plătită, o asigură Shirley, dar o să transpiri din plin pentru fiecare bănuț. După care continuă cu un zâmbet prietenos... Ești sigură că o să poți face față ? Întrucât săptămâna de probă se apropia de sfârșit, Liza știa că era o întrebare absolut îndreptățită.

— Sunt sigură că pot rezolva orice solicitare din partea domnului Cameron, replică Liza pe un ton cu mult mai încrezător decât propria ei opinie.

— Sunt bucuros să te aud vorbind aşa, domnişoara Maynard, se auzi din interfon, pe neaşteptate, vocea unui bărbat. Liza zâmbi amuzată cu gândul la roşeaţa din obraji, ce-i putea trăda oricui adevăratele sentimente provocate de auzul acestei voci. Evident, vocea lui Zander Cameron. Acesta continuă... Shirley, spune-mi sincer, ce crezi despre priceperea viitoarei mele secretare ?

Aceasta îi zâmbi Lizei şi răspunse :

— Sper că nu vă veţi supăra, dacă voi fi absolut sinceră cu dumneavoastră ?

Liza tresări speriată, simţind cum inima îi bate mai accelerat. Deşi, iniţial, refuzase această slujbă, acum ajunsese să şi-o dorească foarte mult. Şi nu era numai faptul de a sta în preajma lui mai multe ore în fiecare zi — nici măcar nu se mai gândea dacă acest lucru era în folosul ei, date fiind sentimentele pe care le nutrea pentru el, ci pur şi simplu era interesată să înfrunte obligaţiile noii slujbe pentru a dovedi tuturor cât este de capabilă profesional. Vocea lui Shirley se auzi în continuare, dar cuvintele aveau un cu totul alt înţeles.

— Ei bine, domnule, sunt sigură că veţi fi foarte mândru de ea.

Liza zâmbi recunoscătoare, apoi se pregăti pentru confruntarea cu bărbatul căruia îi fusese adresată de către Shirley această evaluare atât de încurajatoare. În locul unei priviri ferme, de care simţea că are atâta nevoie, ochii ei căpătară cu-

rând o expresie stingheră, la gândul că-l va înfrunta pe acest bărbat al cărui magnetism îl cunoscuse deja, cu urmări atât de profunde pentru ea.

Teama Lizei ca nu cumva Shirley să ghicească legătura tainică ce-i unea pe ei doi se risipi îndată ce o auzi exclamând :

— Sfinte Dumnezeule, sunt bucuroasă doar că am fost de folos unui funcționar conștiincios ! Apoi adresându-se Lizei, continuă... Asta a fost totul, pur și simplu nu-mi stă în caracter să măgulesc pe cineva.

Zander râse, iar Liza se bucură din plin de plăcerea de a-l auzi din nou râzând. Nu-l mai auzise așa de vesel de la ultima lor noapte, petrecută împreună în camera ei de hotel. Zander continuă :

— Eram convins, Shirley, că-mi vei da un răspuns cinstit. Știu din propria-mi experiență că Liza este într-adevăr o funcționară competentă, dar sinceritatea ta a fost o ultimă testare a viitoarei mele secretare.

Liza aruncă o privire în direcția lui Shirley. Ar fi fost tare curioasă să știe dacă acesta nu avea unele îndoieli asupra capacității reale a lui Zander Cameron de a cunoaște în amănunțime caracterul și profesionalismul unei funcționare, pe care se presupunea că o cunoscuse cu mai puțin de o săptămână în urmă.

Shirley arăta într-adevăr puțin surprinsă, dar, din fericire, episodul se consumă extrem de rapid.

Sunetul ascuțit al telefonului îi surprinse pe toți, determinându-i într-un mod de-a dreptul salvator pentru Liza să uite micul incident.

Cun un gest reflex, Shirley se pregătea tocmai să răspundă, pentru ca mai apoi să se răzgândească și să-i propună Lizei să facă ea acest lucru în locul ei.

În acest fel, profesionalismul ei era verificat direct de către Shirley, sub supravegherea atentă a lui Zander Cameron. La urma-urmei, trebuia să-și înceapă cumva noua slujbă, se gândi ea, încercând să fie relaxată, și apucă receptorul pentru a răspunde.

Săptămâna de pregătire își arătă în sfârșit primele roade prin ușurința cu care Liza se descurcă cu prima ei solicitare telefonică în calitate de secretară, ajutând-o să-și risipească ultimele îndoieli în acest sens.

După terminarea convorbirii, Shirley aplaudă bucuroasă și exclamă :

— V-am spus eu, domnule Cameron, ați dobândit o performeră aici în secretariat, care mă va înlocui cu succes. Sunt sigură că se va descurca de minune pe acest post.

Privirea cu care Zander o sfredelise după ultimele cuvinte rostite de Shirley o făcu pe Liza să-și reamintească pentru câteva clipe de zilele însorite de la Lanzarotte. Nu se putu abține și-l privi la fel de înfocată, apoi domolită, spuse pe un ton calm :

— Mă voi strădui pe cât pot, ca să zic așa. Zander aprobă spusele ei cu ușoare înclinări ale capului, apoi pentru el subiectul păru încheiat.

În drum spre casă, Liza se gândea că și acest sfârșit de săptămână va fi foarte lung, datorită singurătății și plictiselii. O chemase înainte de a

pleca pe Myra la telefonul interior, pentru a-i comunica ultimele noutăţi. Aceasta îşi manifestă bucuria într-un mod cât se poate de entuziast.

Acasă, gândurile negre o năpădiră din nou. Ideea de a considera clipele petrecute departe de Zander ca pe o nenorocire, o măcina. Îşi spunea că fericirea de-a lucra zilnic cu el, de a-l vedea, de a-i vorbi, de a-l atinge, era o nebunie, din moment ce acest bărbat aparţinea unei alte femei.

În special acest gând : „E logodit cu alta !" îi chinuia cugetul. După ce se spălă şi-şi puse pe ea îmbrăcămintea de casă, se apucă să-şi pregătească cina, crezând că-n acest fel va mai uita de gândurile ce o frământau atâta. Încercă să-şi facă singură curaj cu un raţionament cam năstruşnic. Dacă tot n-o cunoştea pe logodnica lui, atunci s-ar putea împăca cu gândul că, de fapt, ea nici nu exista.

Shirley nu-i menţionase nimic despre acest lucru, probabil din loialitate faţă de şeful ei, dar Liza era sigură, în timp ce se pregătea să-şi mănânce cina, că acea femeie îşi făcuse apariţia de nenumărate ori în secretariat, solicitând să intre imediat în biroul viitorului său soţ. Ideea că de fapt Zander era viitorul soţ al altei femei o făcu pe Liza să lase jos furculiţa, de parcă această imagine, dealtfel absolut normală, îi tăiase pofta de mâncare, făcând-o să sufere.

Sfârşitul de săptămână trecu aşa cum se şi aşteptase, plictisitor şi parcă fără sfârşit. Doar telefonul Myrei o mai smulse din amorţeala singurătăţii. Myra o întrebase dacă era sigură că-i va plăcea noua ei slujbă. Liza o asigurase :

— Am fost pozitiv apreciată de Shirley, care nu crede că voi avea probleme.

— Dar cum ţi se pare ţie ? o descusu în continuare Myra. După o scurtă pauză, răspunsul Lizei fu :

— Sunt într-o formă bună, gata de luptă pentru a le dovedi tuturor ce pot cu adevărat. Va trebui să mă confrunt, verbal, cel puţin, cu o mulţime de boşi, mai ales cu domnul Alistair Cameron.

Myra replică râzând :

— Brovo ţie ! Sper să le poţi rezista, mai ales domnului Alistair Cameron, despre care şeful meu mi-a spus că este plin de toane şi extrem de pretenţios.

— Myra ? o întrerupse Liza cu oarecare îngrijorare în glas, sper că nu te-ai apucat să spui cuiva... despre mine şi Zander ?

— Ei, Doamne ! Dar ce-ţi veni, doar sunt prietena ta cea mai bună, nu-i aşa ? Cum ai putea crede aşa ceva ? Uite, Phil îţi transmite cele bune din partea lui.

— Vă mulţumesc la amândoi. Oh, Myra, înainte de a închide, spune-mi te rog, nu ştiu cum mi-a venit, tu ai văzut-o vreodată pe logodnica lui Zander ? Nu ? Dar cine altcineva din companie a văzut-o ?

— Nimeni dintre cei pe care-i cunosc. Dar ştiu din auzite că este considerată a fi o persoană rece, calculată şi autoritară. Dacă te interesează să ştii, o cheamă Corinna Allen.

Liza încruntă puţin din sprâncene.

— Numele îmi pare oarecum cunoscut.

— Da, se pare că a fost fotomodel. A renunţat la carieră, probabil la insistenţele logodnicului, cel puţin aşa se spune.

— Asta înseamnă că trebuie să fie foarte atrăgătoare.

— Da, ar putea fi foarte frumoasă, draga mea. Uite ce e, Liza, ar trebui să încetezi să te mai frămânţi din pricina lui. Nu e de tine. Doar ai atâtea dovezi în acest sens. Nu cred că le poţi ignora.

— Da, cred că ar trebui să le văd dacă nu aş fi atât de orbită de dragoste. Ştii doar ce se spune despre îndrăgostiţi ? Că sunt orbi.

— Dragoste, ai spus ? Fereşte-te cât poţi de acest sentiment, Liza. După un timp atât de scurt nu poţi pretinde că îl cunoşti atât de bine încât te-ai şi îndrăgostit de el. Dumnezeule, nu poate fi adevărat !

— Şi totuşi aşa s-a întâmplat, draga mea, răspunse Liza pe un ton trist. Apoi încheie : Pe curând. La revedere.

*

Dimineaţa de luni a însemnat şi prima implicare concretă în obligaţiile noii ei munci. Acum, Liza se gândea cu un început de panică la faptul că săptămâna de practică nu era nici pe departe suficientă pentru a se pune la curent cu toate detaliile postului.

Pretenţiile şefului erau extrem de mari. El părea că nu-i îngăduie nici măcar o singură greşeală. Liza era aproape sigură că o situaţie neplăcută i-ar fi provocat acestuia o imensă supărare, încât concedierea pe care chiar ea o evocase iniţial, s-ar fi

produs ca un rezultat cât se poate de firesc. Şi era la fel de sigură că, în acest caz, el nu ar mai fi renunţat la această hotărâre.

Panica provocată de astfel de gânduri sporise într-atât, încât Liza realiză că transpiraţia de pe pe mâinile sale risca să-i păteze corespondenţa la care tocmai lucra.

Imediat îşi căută batista şi-şi şterse mâinile cu ea. Chiar în acel moment obiectul panicii sale îi apăru în faţă. El o privi nemulţumit cum îţi ştergea mâinile. Mototolindu-şi batista şi dând-o deoparte, ea îl privi vinovată.

Apropiindu-se de ea, el o apucă de mână. Ea-şi aduse aminte ce urmări devastatoare îi provocau astfel de atingeri. De data asta, Zander nu nutrea nici un fel de gânduri frivole. Era o acţiune de verificare, lucru care însă nu-i micşora deloc Lizei teama.

— Tremuri, domnişoară Maynard ? o întrebă el cu priviri ca oţelul. Din ce cauză ? Ţi-e frică, poate, că nu poţi face faţă cerinţelor noului post ? Sau sunt alte motive ? Sper că nu eu sunt cauza ?

— Din nefericire, domnule Cameron, cauza fricii mele este provocată atât de slujbă, cât şi de dumneavoastră. Vocea îi ieşise din gâtlej seacă şi spartă. Tot din cauza fricii.

Pe dată, ochii lui îşi pierdură lucirile neprieteneşti, chiar dacă trăsăturile feţei rămaseră severe.

— Cerinţele postului pot fi onorate exclusiv de către tine. În ceea ce mă priveşte, recunosc, depinde şi de mine ca să-ţi învingi teama.

Liza își mișcă violent capul de câteva ori, pentru a-și înăbuși frisoanele de emoție pe care i le provocase această mărturisire.

— Știu asta, domnule Cameron. Temerile mele provin de la amintirea bărbatului pe care l-am întâlnit în concediu. A fost un adevărat bărbat, domnule Cameron, credeți-mă ! Vocea-i tremură pentru o clipă. L-aș fi putut iubi cu adevărat. Dar bărbatul acela și cu dumneavoastră sunteți tot atât de diferiți precum vara și iarna.

— Să înțeleg, replică el încruntat, arătând cu degetul spre sine, că eu aș fi iarna ?

— Da, domnule Cameron, de aceea sărutările tale nu mai au nici un efect asupra mea !

— Pentru Dumnezeu, nu-mi mai spune domnule Cameron, șuieră el.

— Dar sunt secretara domnului Cameron. După care respiră adânc și încheie. Îmi pare rău, domnule.

— Dumnezeule, dar e cumplit ! De data asta chiar că am încurcat-o ! exclamă el.

— Da, domnule Cameron ! Ochii ei râdeau spre el, deși nu ar fi dorit să-l încurajeze în vreun fel. Apoi îi zâmbi, primul ei zâmbet către el după atâta vreme.

El îi răspunse la fel și apucând-o de braț o trase cu putere spre el. Telefonul sună. El îi dădu drumul și se reîntoarse în cabinetul său, spunându-i :

— Pentru Dumnezeu, fă-l să tacă !

Ridicând receptorul, Liza îl ascultă. După cinci minute, puse receptorul în furcă. Era tare încântată de sine pentru modul reușit în care trecuse de prima probă și asta fără ajutorul nimănui.

*

A doua zi, chiar de dimineaţă, Liza descoperi că speranţele sale de succes puteau fi uşor puse în pericol. Descoperind că şeful ei întârziase surprinzător de mult, începu să-şi scormonească creierul dacă acesta îi lăsase sau nu vreo explicaţie pentru această situaţie.

Apoi începu să caute prin birou după vreo notă rătăcită, care să conţină instrucţiunile de urmat pentru astfel de situaţii. Poşta îi fusese pregătită în bună ordine şi aştepta doar intervenţia ei. Telefoane au fost doar vreo două, din partea unor oameni de afaceri care cereau să vorbească doar cu el.

Se făcuse ora unsprezece şi ceaşca sa goală de cafea rămăsese pe măsuţa de lângă birou. Deodată, în timp ce ezita dacă nu ar fi cazul să solicite de la ceilalţi directori informaţii privind motivul absenţei lui Zander, îşi aduse aminte de o informaţie comunicată de Shirley, înainte de plecare.

— Principalul lui loc de muncă, îi spusese aceasta, se găseşte la Churwood, un orăşel din nordul comitatului Oxford.

— Da, ştiu, compania are un sediu acolo, îşi reaminti ea că replicase.

— Nu este propriu-zis un sediu, ca al nostru, adăugase Shirley, ci mai degrabă o reşedinţă de dimensiuni mai mari. Veche, dar complet modernizată. Mai ales în ceea ce priveşte băile şi decoraţia, care este extrem de distinsă. Este nemaipomenit să lucrezi într-o astfel de atmosferă.

— Sună de parcă ai fi fost acolo, o iscodise Liza.

— Da, am fost acolo de câteva ori, o dată chiar pentru câteva săptămâni. După ce m-am măritat, soțul meu a obiectat la aceste deplasări, astfel că de atunci am lucrat numai aici, în schimb domnul Cameron a trebuit să facă naveta de la Churwood la Londra.

Liza își mai amintea și ultimele cuvinte pe care Shirley i le spusese în legătură cu acest subiect :

— Probabil că domnul Cameron va dori să te transferi acolo. Se pare că nu-i place să-și lase logodnica singură prea multă vreme.

Liza începu că rostogolească un pix pe tăblia biroului. Ciudat, se gândi ea, cum această ultimă informație, destul de dureroasă pentru ea, fusese ștearsă din subconștientul său. Acum însă o simțea întocmai ca un cuțit răsucit între coastele ei.

Când telefonul sună din nou, știu instinctiv cine era cel care o sunase.

— Liza ? Tonul era autoritar, ca de la șef la secretară. Intrându-și în rol, ea-i răspunse pe un ton respectuos... Vreau să aduni imediat toate dosarele, documentele, corespondența, într-un cuvânt, orice mi-ar fi util pentru afacerile mele curente. E-n regulă ?

— Da, domnule Cameron. Inima îi bătea cu putere, mai-mai să-i spargă pieptul. Oare ghicise corect ce va urma ?

— Doresc de asemenea să te duci la tine acasă și să-ți strângi hainele și alte lucruri de care ai avea nevoie pentru vreo două sau trei săptămâni și să vii deîndată la mine, aici la Churwood.

După o mică pauză, ea îi răspunse :

— Așa, dintr-odată, domnule Cameron ?

— Aşa, dintr-odată, domnişoară Maynard. Tonul cu care fuseseră pronunţate ultimele cuvinte fusese total lipsit de glumă. Mai mult chiar, fusese deosebit de rece. La ora două fix, o maşină te va aştepta, continuă el. Sper că până atunci vei avea timp să mănânci ceva. Cred că am fost suficient de clar, nu-i aşa ?

— Da, domnule Cameron. Aţi fost cât se poate de clar. V-am reţinut fiecare cuvânt, răspunse ea cu speranţa că din tonul vocii ei Zander înţelesese că-şi regăsise echilibrul şi că era decisă să ia lucrurile aşa cum sunt.

Abia după ce puse jos receptorul realiză ea înţelesul profund al schimbărilor care urmau să se producă în viaţa ei. Iniţial, nu le dăduse prea mare atenţie.

Cel mai rău dintre toate, o sâcâia gândul că nu peste multe ore o va întâlni pe logodnica omului pe care îl iubea din ce în ce mai mult, o logodnică de care nu se putea despărţi pentru prea multă vreme, aşa cum îi spusese Shirley.

*

Călătoria era destul de obositoare, dar maşina oferea un înalt grad de confort. Şoferul companiei, spre bucuria Lizei, nu era un om comunicativ.

Dosarele şi hârtiile, despre care sperase că ar putea fi utile şefului ei, fuseseră între timp puse în cutii. Luase cu ea într-o valiză câteva haine, atât pentru zile mai reci, cât şi pentru zile mai călduroase, la care adăugase îmbrăcăminte adecvată unor excursii pe drumuri de ţară şi chiar o

rochie de seară pentru cazul în care domnului Alexander Cameron i-ar fi dat prin cap să dea o recepție.

Liza rămase cu capul în dreptul instalației de aer de lângă ea, poate pentru a-și răcori gândurile agitate de posibilitatea de a participa la o astfel de recepție. Nu se prea vedea în stare să participe la o astfel de petrecere la Churwood. Zi și noapte, tot încercase și truda ei continua, să unească între ele imaginea bărbatului întâlnit în vacanță cu cea a bărbatului pentru care lucra.

Oare unde dispăruse acel bărbat deosebit, lipsit de griji și relaxat, plin de gingășii și delicate atenții față de ea, cu care se sărutase, se bucurase și râsese, dansase, într-un cuvânt cu care se iubise într-un sens atât de profund ? Zander, își amintea, o asigurase că-i place atât de mult zâmbetul ei, încât ar dori cumva să-l imortalizeze. De aceea îi spusese atâtea lucruri nostime, numai ca s-o facă să râdă. Acum, toate pieriseră.

— Uitați-vă, domnișoară, ne apropiem, o trezi din visări vocea monotonă a șoferului din fața ei. La capătul acestui drum se vede casa. E o casă frumoasă, nu-i așa ? Ați mai fost aici vreodată, domnișoară ?

— Nu, mă aflu aici pentru prima dată, răspunse Liza. Este într-adevăr o reședință impresionantă.

Cuvintele sale, avea să-și dea seama imediat de acest lucru, zugrăveau chiar realitatea. Clădirea era armonioasă, cu ferestre numeroase ce-i împodobeau pereții zugrăviți în alb, cu drumurile de acces pavate cu ardezie. O scară bine proporționată ducea la ușa de sticlă de la intrarea principală, dispusă sub un portic boltit.

— Ce păcat, grăi Liza în timp ce mașina oprise pe drumul semicircular acoperit de pietriș ce înconjura reședința, că nu este un cămin adevărat.

Șoferul coborî spre a-i deschide ușa și-i spuse :

— Este un cămin cât se poate de adevărat, domnișoară și logodnica domnului Cameron are grijă de acest lucru.

— Vrei să spui că ea locuiește aici ?

El o scrută contrariat, înainte de a-i răspunde :

— Dar unde vreți să locuiască, dacă nu aici, date fiind circumstanțele ?

Despre ce circumstanțe vorbea acest om ? Liza ar fi dorit mult să-i pună omului această întrebare, dar șoferul, gândindu-se că-i spusese și așa prea mult, îi opri orice tentativă cu cuvintele :

— Să vă arăt drumul. Apoi îi indică scara pe care trebuia să urce pentru a pătrunde în clădire. Ajunși în fața ușii, aceasta le fu imediat deschisă de către o femeie scundă și zâmbitoare :

— Ne-ai adus un oaspete nou, Edgar ? spuse ea deschizând larg ușa în fața lor pentru a putea intra.

— Este Milly, soția mea, o anunță șoferul, al cărui nume îl aflase între timp, era Edgar. Ea e administratoarea casei domnului Cameron. O să aibă grijă de dumneavoastră acum. Eu mă duc să vă aduc bagajele din mașină.

Liza păși înăuntrul locuinței, trezindu-se într-un hol de dimensiuni enorme. Covorul avea modele de culoare mai închisă, mobila era scumpă și de bun gust. Uși masive, asemeni întregii construcții, se deschideau în toate direcțiile. Masivitatea lor, se gândi Liza, nu părea o invitație pentru curioși de a le deschide.

Scara ce ducea la etaj impresiona prin dimensiuni şi era de asemenea acoperită cu o carpetă groasă în care paşii se îngropau cu uşurinţă. De la platforma primului etaj, un bărbat o privea. Expresia sa nu părea deloc binevoitoare, ţinuta deloc protocolară, ca pentru a întâmpina cum se cuvine pe cineva. Mânecile cămăşii îi erau suflecate neglijent, cravata desfăcută la gât, mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor.

Deşi nu-l mai văzuse de o săptămână, i se păru că trecuse mai bine de un an. El coborî scările spre ea fără grabă, neslăbind-o din priviri.

— Să pregătesc cina pentru trei persoane, domnule Cameron ? întrebă administratoarea.

Zander aprobă uşor din cap iar aceasta se întoarse la treburile ei, nu înainte de a o avertiza pe Liza :

— Anunţaţi-mă când sunteţi gata, domnişoară Maynard, ca să vă pot conduce în camera dumneavoastră.

— În sfârşit, ai venit, îi spuse Zander Cameron spre marea ei bucurie, umbrită pe dată însă de ceea ce urmă : nu-mi văd capul de treburi.

Acum că se afla în faţa ei, îl putea vedea foarte bine. Bărbia pătrată şi hotărâtă, maxilarul rigid, linia subţiată a obrajilor. Buzele tăioase, cândva însă atât de senzuale, sprâncenele arcuite, părul negru, acum scurtat şi bine periat, dar pe care-l văzuse altădată răvăşit de vânt şi umezit de apa mării sau de freamătul dragostei.

Edgar sosi cu valiza Lizei pe care o puse jos la intrare şi-o anunţă că merge să aducă cutiile cu documente.

— Vrei să începem imediat ? întrebă Liza. Sunt gata, dar aș vrea mai întâi să beau ceva răcoritor. Pusese întrebarea pentru că nu cunoștea obiceiurile lui, atunci când se găsea acasă.

— Mă bucur că ești gata să începi. Vocea îi sunase blând de data aceasta, iar ochii își recăpătaseră sclipirile lor șăgalnice ce-i dădeau atâta farmec, și cu care o cucerise încă din primul moment... Dealtfel și mie mi-e sete, adăugă el.

Privirile lui scânteietoare îi cercetau buzele cu o lăcomie atât de evidentă, încât ea nu se mai putea înșela asupra semnificației lor.

Roșeața obrajilor Lizei păru să-l amuze. Ea privi în jurul lor, îngrijorată că logodnica lui i-ar fi putut auzi vorbind. Și totuși, gândi ea imediat, conversația fusese absolut nevinovată. Doar tensiunea dintre ei adăuga înțelesuri mai adânci acestor cuvinte normale.

— Birourile sunt sus, o informă el cu tonul obișnuit de șef. Mily ne va aduce ceva de băut.

— Ar fi drăguț, spuse Liza pe un ton de secretară „model".

Tonul ei îl făcu pe Zander să ridice din sprâncene, puțin ironic. Edgar apăru încărcat de cutii.

— Le duc la locul obișnuit, domnule ? întrebă el și trecu pe lângă Zander pe scări, apoi adăugă : mai sunt câteva de adus.

— Ce-ai făcut, o chestionă Zander pe Liza, te-ai apucat să-mi aduci aici tot biroul de la Londra ?

— Tot ceea ce v-ar putea fi util, așa cum mi-ați cerut, răspunse ea pe un ton neașteptat de agresiv pe care căută să-l îndulcească adăugând la

urmă... domnule, de data asta pe un ton mai respectuos.

El îi aruncă o privire severă, apoi îi făcu semn să-l urmeze. Edgar îi aştepta supus, la capătul scărilor, în timp ce ei urcau, apoi spuse în timp ce cobora :

— Încă o călătorie de care m-am achitat cu bine.

Zander o conduse pe Liza într-o încăpere acoperită toată cu o carpetă groasă, pe care o bănui că fusese cândva un dormitor.

Era o încăpere pătrată, austeră, ale cărei ferestre erau acoperite cu perdele lungi împodobite cu ciucuri. Pereţii erau pe jumătate acoperiţi cu panouri de lemn.

Mobila era de bun gust, cu totul potrivită pentru a-ţi petrece nopţile lucrând. Cu toate acestea, în cameră stăruia un aer rece impersonal.

Într-un colţ al camerei se găsea un birou al cărui aspect trăda scopul său exclusiv funcţional, nelegat de restul mobilierului. Pe birou tronau patru telefoane diferit colorate. Zander ridică receptorul unuia şi porunci să li se aducă ceai. Apoi, pe un ton aspru, i se adresă ei :

— Porţi renunţa la apelativul „domnule". Dacă te mai aud vreodată că-mi spui aşa, îţi voi micşora salariul. Înţelegi, nu ?

Figura lui rămăsese încruntată. Ochii lui o străpungeau provocându-i fiori, de parcă ar fi străbătut-o un curent electric. Privirea lui o făcea din nou să-şi piardă respiraţia. Ştia acest lucru fiindcă i se mai întâmplase. Deşi ochii lui o devorau fără milă, ea înţelese că în jocul lor se ascundea

o dragoste adevărată, chiar dacă necruțătoare până la violență. Simți într-un mod dureros apropiere, cum magnetismul acestor doi ochi căprui îi absorbea viața din trup.

Nu mai putu suporta și-i strigă :

— Dar ce Dumnezeu am mai făcut, de te uiți în felul acesta la mine ? Dacă am folosit termenul de domnule, am făcut-o din politețe, nu din obrăznicie, așa cum poate ai crezut. Apropiindu-se apoi de el, îl imploră : Te rog, hai să uităm trecutul. Nu mai are nici o importanță ce a fost între noi. Totul s-a dus. De fapt nu s-a întâmplat nimic, nu-i așa ? Nu poți muta timpul și nici nu trebuie să încerci măcar acest lucru.

— Am fost nebun, ripostă Zander, că te-am chemat aici.

— Te rog, Zander, îl imploră ea, uită tot. Totul e doar o amintire. În schimb, în sufletul ei își spunea că mințea, că niciodată nu va uita ce-a fost între ei.

— Trecutul nu moare niciodată, Liza. Ba dimpotrivă, pe măsura trecerii timpului, capătă chiar o importanță și mai mare.

— Trebuie să uităm totul. Altfel cum aș putea supraviețui lucrând pentru tine, alături de tine ? Se îndreptă agitată spre o măsuță ce se găsea mai încolo, apoi reveni pe vechiul loc. Nici ea nu mai știa ce vrea, ce face, ce ar trebui să întreprindă... Nu te înțeleg deloc. Ești logodit. Ai o logodnică frumoasă. Cel puțin așa mi s-a spus. Ce se întâmplă cu tine ? Nu te iubește ? Sau e frigidă cumva ? Te gândești cumva la mine ca la o înlocuitoare ?

Se auzi o bătaie în ușă. Edgar împinse ușa cu piciorul și intră încărcat de cutii.

— Iertați-mă că am întârziat atâta, domnule. Milly a avut nevoie de mine. Vine imediat cu ceaiul cerut. El puse cutiile într-o încăpere alăturată, apoi salută și ieși.

Venirea lui fusese mai mult decât oportună. Cu aerul lui de slujitor credincios și eficient, el destinsese atmosfera tensionată, ce amenința să se transforme în ceva foarte neplăcut.

— Mă duc să desfac cutiile, spuse Liza, mai mult pentru a evita privirile lui dogoritoare și pătrunse în camera alăturată. Era o încăpere de dimensiuni mai mici, cândva probabil dormitorul unui copil. Văzu un birou cu aspect modern pe care se afla o mașină de scris electronică. Două sau trei scaune de mărimi diferite înconjurau biroul. Lângă el văzu o mașină de fotocopiat. Fu sigură că acesta va fi biroul ei.

Nu după multă vreme, Milly le aduse o tavă cu ceai și prăjiturele pe care o puse pe o măsuță aflată lângă una din cele două ferestre.

— Vă rog să vă serviți, domnișoară Maynard, spuse Milly. Este un ceai numai bun ca să vă taie setea. Gustați și prăjiturelele. Sunt făcute în casă.

— De fapt chiar Milly le-a preparat, interveni Zander. Dacă nu le mânânci, nu știi ce pierzi, Liza.

Încruntarea lui de dinainte dispăruse și făcuse loc unei fizionomii destinse și zâmbitoare. Felul în care îi pronunțase numele o umplu de încântare. Imediat, își și aduse aminte că și fostei lui secretare îi spunea Shirley. Deci acest lucru nu însemna mare lucru, la urma-urmei.

Milly râse încântată și se îndreptă spre ușă. Înainte de a ieși din cameră, spuse doar :

— Întotdeauna v-a plăcut cum gătesc, domnule Cameron.

Amândoi se apropiară de masă. Sentimentul că se afla atât de aproape de el îi zgudui cugetul ca un fulger devastator.

Emoţiile o răvăşeau din nou, dar ceea ce o îndurera cel mai mult era faptul că era încredinţată că numai ea suferea de pe urma acestei furtuni de simţăminte şi gânduri.

— Aş vrea să discutăm în amănunt despre munca de aici. Sunt destule probleme. Ce crezi ? Vei fi în stare să te descurci cu ele, cât mai repede ?

— Da, domnule Cameron, răspunse ea moale.

El o privi neutru, îi turnă ceai în ceaşca golită imediat, ea arătându-i documentele primite în absenţa lor şi informându-l despre ce se mai întâmplase la sediu.

Suntem din nou pe drumul bun, se gândea Liza. Nu-mi voi mai îngădui niciodată, de acum înainte, să mă mai abat de la acest drum. Niciodată, nu-mi voi mai lăsa gândurile să rătăcească înapoi în acel trecut pe care trebuie să-l uit cât mai repede.

*

Liza era absorbită de treburile ei, când Edgar spuse din cadrul uşii :

— Cina va fi servită peste patruzeci de minute, domnule Cameron. Milly m-a rugat să vă anunţ.

Zander îi făcu semn să plece, cu un gest nerăbdător. Se părea că bietul Elgar îl surprinsese într-atât încât el îi adresă un zâmbet larg Lizei.

Aceasta îi zâmbi la fel, la rândul ei. Edgar se holba la ei nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

După ce Edgar dispăru, ea realiză că Zander o supraveghea. Buzele lui se strânseseră într-un soi de surâs cinic. El rămase aşa, privind-o fără să scoată o vorbă. După câteva minute, Liza îndrăzni o întrebare, după ce-şi tot privise cu un aer critic hainele de pe ea.

— Vă schimbaţi pentru cină, domnule Cameron ?

— Mă schimb pentru orice ocazie, domnişoară Maynard. Regret că nu-ţi mai aminteşti, adăugă el privindu-i îmbrăcămintea şi sandalele de drum.

Cu obrajii roşii de ruşine, Liza se gândi furioasă că iarăşi se trădase în faţa lui.

— Am vrut să spun, dacă **tu** porţi rochie lungă la cină ?

— Cum să port eu rochie lungă ? o maimuţări el cu un aer comic.

Ea îşi dădu seama de hazul situaţiei şi râse cu poftă. Expresia feţei lui Zander i-o reamintea pe cea a lui Edgar.

— Oh, iartă-mă, m-am gândit la cu totul altceva decât am spus.

— Oh, Doamne, cât de uşurat sunt, se hlizi el, pentru un moment m-ai făcut să mă tem pentru mine !

Ea îl privi fericită, iar el îi răspunse la fel. Pentru o clipă, ea-l revăzu pe bărbatul care o făcuse să-şi piardă liniştea sufletească.

El păru că observă abia acum în ce stare i se afla cravata, o strânse, apoi i se adresă uşor încruntat:

— Da, trebuie să îmbraci o rochie de seară pentru cină. Ar fi trebuit să-ţi spun asta de la început. Logodnica mea insistă asupra acestui amănunt. Sper că ai o rochie de seară ?

— Din fericire, m-am gândit la asta. Altfel, ar fi trebuit să port o cămaşă de noapte, nu-i aşa, domnule Cameron ? Îi adresă aproape automat un zâmbet ironic.

— Vă gândeaţi, domnişoară Maynard, să vă culcaţi cu o rochie de seară, o şfichiui el, pentru a nu rămâne mai prejos.

Liza îl rugă, apoi :

— Pot pleca în camera mea ca să-mi despachetez lucrurile ?

— Ştii care este camera ta ? Liza negă. Atunci el se ridică din scaunul său şi-i spuse : Am să-ţi arăt chiar eu care este camera.

El păşi pe scara care urca la etajul superior, iar Liza îl urmă. Deschise o uşă, apoi se dădu la o parte pentru a-i face loc să intre.

— Cred că o să-ţi placă. Are şi baie proprie.

Camera îi plăcu de cum o văzu. Se apropie de valiza depusă lângă uşa ce dădea într-un balcon. Vederea care i se deschise în faţa ochilor, dincolo de balcon, îi umplu inima de încântare.

Pajiştea în pantă, care se întindea până hăt-departe, era stropită din loc în loc cu pete de culoare albastră, iar la capătul său se înălţa un gard viu compus din arbuşti. În apropiere se găsea o construcţie din lemn, iar la baza dealului se zărea un petic de pădure.

Zander se apropie de ea şi-i spuse :

— Bazinul de înot este permanent încălzit, prin intermediul unor panouri solare. Chiar în spatele

lui se află terenul de tenis. Iar pădurícea de acolo este numai bună să te ascunzi în ea când nu-mi vei asculta poruncile.

Liza îi surâse şi se întoarse cu faţa spre interiorul camerei. Văzu o masă de scris, un scrin cu mai multe sertare. Lângă pat se afla o oglindă îngustă şi înaltă, iar deasupra patului de două persoane atârnau două lămpi cu şnur. Se mai găsea o noptieră cu câteva sertare, un scăunel împins sub ea, iar deasupra acesteia o altă oglindă de mici dimensiuni. Perdeaua care acoperea fereastra şi uşa de la balcon era confecţionată din acelaşi material ca şi cuvertura de pe pat. În faţa patului, o masă rotundă acoperită cu o faţă de masă decorată cu motive florale. Covorul era gros şi colorat într-o nuanţă delicată de albastru.

Aruncă o privire şi în baie, pentru a se convinge că avea tot ce-i trebuie.

Cu un zâmbet cald, îi mărturisi :

— Nici nu putea fi mai frumoasă decât este acum. Cred că-mi va place să locuiesc şi să lucrez cu tine aici în aceste condiţii.

Pupilele ochilor i se măriră treptat, apoi îi spuse zâmbind :

— Simte-te ca la tine acasă şi bucură-te de tot ce-i pe aici. Înoată în bazin.

— Să mă ascund în pădure ?

El nu răspunse, dar ei i se păru că buzele lui rostiseră „cu mine", dar raţiunea îl forţase să tacă şi să-şi ţină gândurile doar pentru sine. Gravitatea feţei lui o făcu să-i piară buna dispoziţie. Oare ce nu era în regulă ? Fusese cumva prea familiară cu el ? Oare nu i-ar fi putut spune, ca

să-şi corecteze comportamentul ? Nu-i era oare clar cât îi era de greu să uite intimitatea creată între ei, iar el, acum, n-o ajuta deloc. Se îndoia, oricum, că va putea să uite vreodată ceva.

El o privea şi arăta de parcă, în acel moment, mintea lui zburase undeva înapoi, în trecut. Oare el auzea în acele clipe sunetul valurilor spărgându-se la ţărm, sau şuieratul vântului ?

O trase lângă el şi începu a-i mângâia chipul şi gâtul, sărutând-o de mai multe ori pe ureche. Îi şopti la ureche cuvinte pe care ea nu se mai aştepta să le audă din gura lui.

— Lasă-te pierdută în sufletul meu, Liza, în mine să rămâi pe vecie... în sfârşit îi cuprinse gura cu un sărut lacom, la fel ca atunci în camera hotelului. Orice gest făcut îi trăda o amarnică foame şi dorinţă de-a o avea. Sărutul lui înfocat îi birui orice rezistenţă şi Liza răspunse la fel.

Din nou, ca la Lanzarotte, el o subjuga prin magnetismul privirilor, prin atingerea corpului său, prin sărutări de vis. La fel ca şi atunci, braţele lui o cuprinseră posesiv, iar ea se simţi ca şi atunci, pierdută şi incapabilă de împotrivire. Braţele ei, la rându-le, se încolăciră în jurul gâtului lui, în timp ce mâinile lui o frământau lacome peste tot în căutarea formelor ei atrăgătoare, zăbovind mai ales pe sâni şi pe coapse. O trase violent, lipind-o strâns de el.

Căldura de nebiruit a pasiunii lui i se transmitea şi ei cu repeziciune. Dorinţa lui i se insinua în cuget şi ea lupta din greu ca să-i reziste. Dar pasiunea lui era mai puternică decât împotrivirea ei, astfel că el părea c-o va învinge uşor.

Ea însăşi se gândea că nu mai are nici o şansă să-şi continue împotrivirea. Îi mângâie ceafa cu mâna, răspunzându-i la fiecare sărut cu un alt sărut. Atunci când el încetă s-o mai sărute, pentru a-şi îngropa faţa în părul ei, Liza suspină uşor pierdută, implorându-l.

— Te rog, Zander, opreşte-te. Privirea cu care el îi întâmpină ultima rugăminte îi dovedea că în cugetul lui se dădea o aprigă luptă între dorinţă şi raţiune. Încercă să-l ajute să se liniştească spunându-i... Robert Burns era mai înţelept decât suntem noi acum, nu-i aşa ? Se ştie că autocontrolul este rădăcina înţelepciunii. Doar tu mi l-ai citat, în ziua în care ai părăsit insula.

— La naiba cu autocontrolul cel înţelept, spuse el cu ochi grei de dorinţe nesatisfăcute. O lăsă să se depărteze puţin de lângă el dar iritat, de parcă ea era de vină pentru cele întâmplate şi mai ales pentru opreliştea pusă în calea dorinţelor sale.

— Logodnica ta te aşteaptă, nu-i aşa ? îl întrebă Liza, întorcându-şi faţa de la el pentru ca să n-o vadă cât suferă.

După câteva momente, el se îndreptă spre uşă.

— Ai la dispoziţie douăzeci de minute până la cină, îi spuse el pe un ton rece şi închise uşa după el.

*

O privire aruncată în uriaşa oglindă dinaintea ei o convinse pe Liza de trei lucruri, înainte de a se aventura pe scări în jos, că rochia era foarte frumoasă şi-i venea de minune, că arăta

foarte bine şi că întreaga ei ţinută depăşea obligaţiile unei cine obişnuite într-o casă particulară.

Decolteul rochiei prea adânc, lipsa mânecilor care-i dezgolea pe lângă spate şi piept şi braţele o făceau destul de nepotrivită pentru o cină de familie, dar în cele din urmă îşi alungă temerile cu concluzia că în fond nu avea altă rochie de seară la dispoziţie.

Privirile tinerei aşezată la unul din capetele mesei de patru persoane îi dovedeau Lizei că avusese perfectă dreptate, când îşi apreciase rochia ca nepotrivită.

Liza intră în sufragerie, observând că uşa fusese deja deschisă.

— Intră, o invită tânăra. Bănuiesc că eşti noua secretară a lui Alexander ? Nu trebuie să arăţi atât de surprinsă. Doar m-ai văzut în atâtea ziare şi reviste, sau la prezentări de modă dacă le-ai urmărit vreodată.

— O, desigur, îmi amintesc de dumneavoastră, domnişoară Allen. V-am admirat întotdeauna frumuseţea. Sinceritatea Lizei fusese atât de deplină încât destinatara trebui s-o accepte fără comentarii. Se pare totuşi că tânăra nu dorea să audă astfel de cuvinte.

Probabil, se gândi Liza, doreşte să uite de timpurile când fusese fotomodel, acum că este logodnica lui Zander. Dar, pentru Dumnezeu, de ce-l numise Alexander ?

— Rochia pe care o porţi este complet nepotrivită pentru o cină în trei. Doar nu ţi-a trecut prin minte că mergem la o recepţie filantropică, alături de protipendada oraşului ? Remarca era

total insultătoare, dar Liza şi-a învins cu greutate dorinţa de a-i riposta ironic.

— Îmi pare rău, şi-şi coborî privirea la croiala rochiei, dar când mi-am împachetat lucrurile pentru a veni aici, nu vă cunoşteam obiceiurile şi regulile.

— Despre ce reguli vorbeşti ?. o interogă ea cu un glas aspru. Cine ţi-a spus despre aceste reguli ?

— Z... ăăăă, domnul Cameron, se corectă ea în grabă.

— Are cineva nevoie de mine ? se auzi întrebarea pusă cu un ton impersonal din dreptul uşii.

Liza îşi întoarse privirile într-acolo, cu obrajii roşii de ruşine şi răspunse :

— Eu, nu...

Corinna Allen întrerupse brutal explicaţiile Lizei.

— Dragul meu, îi făcu semn cu mâna să se apropie, domnişoara Maynard tocmai îmi răspundea la o întrebare. Îmi spunea ceva despre nişte reguli pe care i le-ai comunicat tu.

Liza schimbă o privire rapidă cu Zander. Ea ştia cam ce-şi putea el aminti despre modul în care încălcase el însuşi aceste reguli, doar cu treizeci de minute în urmă.

El străbătu camera, făcându-i Lizei semn să rămână aşezată. Luă mâna întinsă de logodnica sa, o sărută, apoi se înclină şi sărută obrazul pe care aceasta i-l oferise ostentativ. Arătându-i scaunul gol de lângă ea, îi spuse :

— Aşează-te lângă mine, dragă. M-ai neglijat astăzi, toată ziua.

— Îmi pare rău, răspunse sec Zander, rămas în picioare în spatele ei, lăsându-şi mâinile să

cadă pe umerii atât de atrăgători, bine ascunși însă de mătasea rochiei închisă pe gât.

Corinna se lăsă pe spate pentru a-l putea privi la față.

— O, ce bine e ! Te rog continuă ! Masajul mă relaxează.

Liza se gândea că procedând astfel, Corinna obținea ceea ce urmărea : etalarea ostentativă a afecțiunii. Arăta deja ca o pisică răsfățată de mângâierile stăpânului său.

Părul ei blond, lung fusese în așa fel aranjat ca să-i pună în evidență ochii.

Liza simțea nevoia să fugă din această cameră în care era silită să-l privească pe Zander cum îi face ochi dulci Corinnei. Rochia pe care aceasta o purta costase probabil o adevărată avere, se gândea ea, și Zander o plătise. Liza își dori cu disperare să se poată rupe de scena de dragoste mută pe care tocmai o vedea în fața ei.

A încerca să descoperi adevăratele simțăminte ale lui Zander ar fi fost la fel cu a încerca să citești o scrisoare aflată încă în plic. O, Doamne, dar ce trup perfect adăpostea această rochie, fiecare rotunjime la locul ei, nimic în plus, nimic în minus ; trup care trebuie că i-a adus averi în anii când poza ca fotomodel, se gândea Liza.

— Dragule, răsună vocea plângăcioasă o Corinnei, mă doare. Ea îi luă mâinile și i le dădu deoparte. Tot mereu, când te gândești la afurisitele alea de afaceri, îți versi focul pe mine.

Liza își ridică ochii spre a descoperi cu surprindere că cealaltă o scruta stăruitor.

— Da, într-adevăr, mă gândeam la afacerile mele, răspunse Zander sec. Liza, ce ai dori să bei ?

— Dragule, se auzi din nou vocea Corinnei, oare nu ar fi fost mai potrivit să mă întrebi mai întâi pe mine ?

Răspunsul lui însoțit de un zâmbet drăgăstos, fu, în timp ce-i lua mâna întinsă în mâinile sale :

— Iartă-mă, Corinna, dar cunoscându-ți gusturile în materie de băutură, m-am gândit că nu mai este cazul să te întreb.

Liza se întrebă, după această scenă, unde-și ținuse el ascunsă atâta gingășie atunci când fusese cu ea în insulă, acolo arătându-se un tânăr vânjos cu maniere simple. Nu numai că atunci vocea lui nu pronunțase cuvintele cu astfel de moliciuni ca de mătase, dar și acțiunea mâinilor sale fusese deopotrivă de puțin gingașă. E drept că nici ea nu era o blondă de vis cu părul lung, a cărei siluetă să poată fi admirată pe coperțile tuturor marilor reviste de modă sau în reclamele televizate.

— Liza ! Vocea lui redevenise autoritară când i se adresă ei, ceea ce o impresionă foarte neplăcut, mai ales că urma blândeții cu care i se adresase logodnicei sale... Nu mi-ai răspuns încă. Dorești să bei ceva ? continuă el cu o voce mai strunită, fapt care o făcu să-l urmărească cu atenție.

— Da, vă rog. Își ținu răsuflarea și degetele de la mâini strânse în pumni, pentru ca nu cumva Corinna să-i poată observa emoția pe care rostirea de către el a numelui său mic i-o provocase. Se părea că logodnica lui nu observase nimic. Și totuși...

— De ce-i spui pe numele mic, vorbi ea, în timp ce o forfeca cu ochii pe Liza, ca și cum ea ar reprezenta ceva cu totul special pentru tine, sfârși

ea cu o încruntătură cât se poate de evidentă a feței.

Încercând să-l avertizeze cumva, Liza aruncă o privire fugară către Zander. El însă se dusese către bar pentru a le prepara băuturile, fără să-i răspundă.

Liza încercă atunci să-i sară în ajutor.

— Bănuiesc că secretara oricui, reprezintă pentru șeful ei o persoană specială, nu credeți, domnișoară Allen ?

Corinna însă nu părea convinsă :

— Și pe fosta lui secretară o chema pe numele mic, Shirley, dar modul în care îi pronunța numele era absolut obișnuit.

Zander îi oferi Corinnei băutura dorită, iar ea îi mulțumi cu ochi strălucitori.

Liza nu-i putu vedea reacția lui Zander, acesta fiind cu spatele la ea. Doamne Sfinte, își zise ea în sinea ei, oare cât am să mai pot rezista să fac pe funcționara model în fața șefului meu, a cărui prezență mă fascinează pur și simplu ?

Încercă să-și păstreze o față cât mai zâmbitoare pentru a nu-și trăda tremurul de emoție care-i cuprinsese tot corpul.

Își tot spunea în gând : Acest om nu-mi este numai șef, el este practic iubitul meu. Atunci, cum de se așteaptă el de la mine să nu simt nimic pentru el, să nu-mi pese în nici un fel de el ? Cum să mă prefac eu, în fața viitoarei sale soții, că nu l-am mai întâlnit înainte de a-i fi secretară ?

Zander ședea la masă în fața ei, așteptând răbdător ca Liza să-și revină din gândurile sale furtunoase. Venindu-și în sfârșit în fire, ea-și ridică privirea cu o mișcare energică a capului.

Privirile lor se întâlniră, a ei implorându-l să-i redea libertatea și liniștea, prin căutarea altei persoane, care s-o înlocuiască.

A lui însă, iscoditoare, nemiloasă, îi refuză pe dată rugămintea mută. O forță nevăzută, dar totuși palpabilă într-un fel emana de la el, silind-o să renunțe la orice împotrivire și să-l iubească, așa cum era el, în ciuda tuturor obstacolelor ce-i înconjurau.

Când mâna Lizei atinse paharul cu băutură, tremura. Din nou, privirile lui o învăluiră, ca pentru a-i da putere. Dezmeticită, ea apucă atunci paharul cu ambele mâini și-l goli până la fund.

Pe un ton bonom, Zander vorbi :

— Cred că secretara noastră ne-a părăsit pentru o vreme. Probabil că te-au furat gândurile, i se adresă el apoi direct Lizei. Ți-ai rememorat concediul, probabil ? Unde ziceai că ți l-ai petrecut ? Parcă despre Lanzarotte îmi vorbeai, nu-i așa ?

Oare cum să-l mai privească și cum să-l mai înfrunte pe acest om care o sfâșia fără pic de milă ? Dacă l-ar fi privit, cu siguranță că s-ar fi trădat tinerei atente care-i urmărea pe amândoi fără încetare pentru a le surprinde taina pe care părea c-o intuiește, chiar dacă o ignora încă.

În același timp ar fi provocat furia bărbatului care o mai judecase și altă dată greșit. Vacanța nu se consumase de prea multă vreme.

— Nu este oare o insulă din Arhipelagul Canare ? întrebă Corinna.

Liza fu ușurată la auzul acestei întrebări, ce-i dovedea că oricare din suspiciunile Corinnei legate de scurtul moment de liniște ce a urmat în-

trebării sale va fi înlăturată de răspunsul lămuritor al lui Zander.

— Dar tu, dragule, n-ai fost acolo ? observă Corinna. Curios că nu v-aţi întâlnit. Doar nu e o zonă prea întinsă, nu-i aşa ?

— Chiar dacă ne-am fi putut întâlni, oricum acest lucru nu avea nici o importanţă, din moment ce nu ne cunoşteam, interveni Liza pe neaşteptate.

— Dar amândoi lucraţi pentru aceeaşi companie, continuă Corinna mutându-şi ochii de la unul la celălalt, de ce să nu vă fi cunoscut ?

— Nu uita că este vorba despre o companie foarte mare, interveni Zander, lăsându-se confortabil pe spătarul scaunului. Liza lucra într-un departament al companiei cu care eu nu aveam nici o tangenţă, anume angajarea personalului, asigurări sociale, probleme de personal.

Liza aprobă şi ea de mai multe ori cu capul. Poate prea viguros ? se gândi ea, apoi. După care continua :

— Problemele legate de personal comportă numeroase aspecte extrem de complexe. Nu de puţine ori, trebuie să ne ajutăm oamenii în rezolvarea unor probleme personale delicate. Îmi place să mă ocup de aceste probleme, sfârşi Liza, sperând că fusese crezută.

— Atunci de ce ai plecat de acolo ?

Întrebarea Corinnei o îngheţă. Se uită neajutorată la Zander, dar acesta rămăsese tolănit în scaun, cu ochii pe jumătate închişi, cu buzele înghemţate într-un surâs neutru. Trebuia să se descurce singură.

— Așa au decis șefii mei, veni răspunsul ei. Fu ușurată să constate că Zander deschisese ochii și că părea mulțumit de răspuns.

Era evident că întrebarea Corinnei își greșise ținta și că scăpase neatins. Acum, putea interveni el pentru a tranșa situația :

— Având nevoie, după cum știi, draga mea, de o nouă secretară, am făcut câteva căutări discrete printre persoanele care ar fi putut corespunde calităților pe care eu le solicit de la secretarele mele. Am primit o caracterizare strălucită despre Liza de la doamna Harris, și iat-o aici.

Ochii Lizei străluciră pentru o clipă la auzul cuvintelor „o caracterizare strălucită" care o priveau totuși pe ea.

Corinna păru să nu observe liniștea stranie care se lăsase. Cu mâna pe genunchiul lui Zander, ea-l rugă :

— Dragule, vrei să fii atât de drăguț și să-mi aduci albumul meu cu fotografii ?

Liza păru că-și cercetează în acele clipe cu un interes maxim lungimea unghiilor. Trebuia cumva să-și mențină figura surâzătoare, ca și cum nu se întâmplase nimic. Nu și-l putea imagina pe Zander fiind „drăguț" în nici o situație. Și totuși, spre surprinderea ei, Zander fu „drăguț" și-i aduse Corinnei albumul cerut.

— Domnișoară Maynard, sună vocea Corinnei, de astă dată pe un ton imperios. Vrei să-mi aduci ochelarii de acolo ? Te rog.

Și mai surprinsă de ea însăși, Liza se trezi că-i ascultă solicitarea, sau mai degrabă porunca, dat fiind tonul cu care fusese rostită și-i aduse ochelarii.

— Acum, te rog, așează-te lângă mine, pe brațul scaunului, vreau să vezi ceva.

Tonul poruncitor al Corinnei, se gândea Liza, era rezultatul propriei sale autoevaluări ? Sau, dimpotrivă, faptul de a fi logodnica lui Alexander Cameron o făcea să se poarte astfel ? Acest despotism omniprezent era oare o caracteristică pe care Zander o indusese în comportamentul celei care urma să-i fie soție ?

Dacă-i așa, se gândi ea, cu atât mai bine pentru amândoi. Eu am scăpat de această tristă ipostază. Dar tot ea își zicea că nu scăpase de el, că pusese stăpânire pe inima ei și o părăsise fără ca nici măcar să-i pese.

Așezată pe brațul scaunului, Liza privi cu sinceră admirație la fotografiile care dovedeau, toate, frumusețea perfectă și grația fotomodelului Corinna Allen.

— Am comandat special aceste fotografii, spuse Corinna, apoi le băgă înapoi în album pe care-l strânse la piept ca pe ceva foarte scump inimii ei.

Liza se întoarse la scaunul ei :

— Pur și simplu nu pot înțelege, zise ea, de ce ați renunțat la o carieră atât de promițătoare.

Replica ei produse un efect devastator pe chipul lui Zander, care deveni dintr-odată extrem de încordat.

Corinna îi aruncă o privire surprinsă Lizei :

— Cum, tu chiar nu știi ?

Liza negă, la rândul ei surprinsă :

— Nu, domnișoară Allen, nu am nici cea mai mică idee. În aceeași clipă simți cum inima începe din nou să-i bată nebunește.

În acel moment, se auzi o bătaie în uşă, iar Edgar îi anunţă din cadrul acesteia :

— Milly vă anunţă, domnule Cameron, că cina este servită. Apoi se retrase.

Cu ochii ţintă la Liza, Zander se ridică de pe scaun vrând parcă să-i comunice ceva foarte important din priviri. În loc să-i ofere logodnicei sale braţul spre a o conduce la masă, el trecu în spatele Corinnei şi se apleacă spre scaunul acesteia. Apoi, se ridică ţinând în mână două cârje.

Liza îşi duse mâna la gât simţind cum i se tăiase respiraţia. Se simţea de parcă se înăbuşea, dar se forţă să se controleze. Cu multă blândeţe, Zander îşi ajută logodnica să-şi aşeze cârjele sub braţe şi o conduse de după umeri spre uşă.

Corinna o cercetă pe Liza cu un aer de sfidare, apoi vorbi, pe un ton amar :

— Acum cunoşti răspunsul la ultima ta întrebare ? Apoi întorcându-şi privirile spre Zander, începu să se îndrepte spre uşă, cu un mers lent şi chinuit.

CAPITOLUL VIII

După momente atât de dramatice, ar fi fost normal ca să urmeze o cină tristă şi tăcută.

Cu toate acestea, şuvoiul vorbelor, bine întreţinut de Corinna şi parţial de Zander, părea să infirme această concluzie.

Liza în schimb, abia dacă scoase câteva cuvinte. Era evident marcată de cele aflate. Ca de obicei, îşi consuma şocul celor trăite pe plan sufletesc închisă în sinea ei, pentru a nu-i observa nimeni profunda tulburare ce o afecta.

Şi trebuie spus că adevărul aflat numai cu puţin timp în urmă o îndurera mai mult decât i-ar fi plăcut să recunoască.

Zander, iubitul ei Zander era logodit cu o femeie grav accidentată dintr-o cauză pe care n-o cunoştea încă. În felul acesta, el era cu mult mai legat de Corinna decât ar fi putut aceasta spera dacă ar fi rămas sănătoasă. Or, odată căsătoriţi — gândul acesta o făcu pe Liza să-şi închidă ochii, ca pentru a alunga o vedenie înfricoşătoare — viaţa lor intimă ar fi fost profund stânjenită de infirmitatea soţiei.

Acest ultim gând o tulbură într-atât încât hotărî că e mai bine să pună capăt acestui şuvoi de raţionamente care nu-i puteau produce decât suferinţe şi tulburare. Totuşi, nu se putu abţine

să nu se gândească la ce li s-ar putea întâmpla dacă Corinna ar fi dorit consumarea până la capăt a căsătoriei. Știa din propria experiență cât de pătimaș era Zander în astfel de momente erotice.

Cum și-ar putea el hrăni pasiunea cu ajutorul unei soții incapabile fizic, dar nu și psihic, să-i răspundă pe măsură ? În acest moment gândurile o ajutară să revină asupra propriei sale persoane.

Oare în acele clipe el își dădea seama de furtuna care-i răvășea ei cugetul ? Altă dată, îi demonstrase că este capabil de un astfel de lucru. Ori poate tăcerea ei întunecată îl descurajase să încerce ?

— Ți-ai pierdut pofta de mâncare, Liza ? o întrebă el. Tonul cuvintelor depășea ca intensitate conținutul celor comunicate, astfel că Liza simți cum respirația i se accelerează, ca și cum ceva foarte important trebuia să urmeze. Trebui să se forțeze pentru a-și liniști nervii.

Își aminti în acele clipe tensionate cât de nemilos o tratase el după ce-i iscodise toate slăbiciunile acolo, pe insulă, când se cunoscuseră. Amintirea slăbiciunilor ei îi trezi un val de ostilitate împotriva lui care-i inundă întreg trupul. Răspunse pe un ton înciudat :

— Nu cred că mi-e foame și nici nu mi-ar putea fi foame după truda și efortul la care m-ați supus de azi dimineață. Mă simt golită de orice putere. Își gândise răspunsul ca pe o replică nimicitoare care să străpungă cuirasa lui de invulnerabilitate. După cât se părea, efectul era zero. Totuși, continuă încăpățânată : Îmi folosesc timpul tocmai pentru a-mi reîncărca bateriile.

Umbra surâsului ce păru că-i împodobește buzele lui Zander o făcu pe Liza să roșească din abundență. Deci tot nu reușise să-l biruie.

În acel moment se auzi vocea Corinnei :

— Observ că domnișoara Maynard nu m-a întrebat încă în ce condiții m-am accidentat și am ajuns o schiloadă.

Reacția Lizei fu promptă și se părea că era tocmai ceea ce Corinna și așteptase :

— Dar nu este adevărat, domnișoară Allen. Nu sunteți deloc schiloadă, dimpotrivă, sunteți tânără, frumoasă. Vă puteți vindeca...

— Nu mă voi vindeca niciodată. Vocea Corinnei era străbătută de o puternică emoție care-o tulbură pe Liza. Niciodată nu voi fi capabilă să-i fiu cu adevărat soție lui Zander, după ce ne vom căsători. Dealtfel, mi-am dat seama după expresia feței tale că la acest lucru te și gândeai.

În zadar scutură Liza din cap în semn de negație, implorându-l pe Zander să-i sară în ajutor. Ochii lui căprui nici măcar nu clipiră, ca răspuns la această cerere de ajutor.

— Și ce-ar putea el face, date fiind circumstanțele ? continuă Corinna, în timp ce Milly strângea farfuriile și le servea desertul. Să-și găsească o altă femeie, așa ar reacționa orice om normal, la urma-urmei.

Liza privi în direcția lui Zander în căutarea unei salvări. Ochii lui o scrutau liniștiți dar ruga ei nu fu nici de această dată ascultată. Trebui să-și asume singură riscul unui răspuns.

— Nu vă pot spune că nu ar putea-o face, domnișoară Allen. Dar domnul Cameron este un

gentleman adevărat care va renunța la orice posibilitate de a avea orice fel de relație cu o altă femeie, fiind un bărbat însurat.

Liza îl imploră din nou din priviri pe Zander să intervină pentru a pune capăt unei discuții chinuitoare. Oare pe el nu-l afectau cuvintele Corinnei ? El continuă să tacă dar privirea pe care i-o arunca acum începuse să se întunece.

— Odată ce mi-a pus inelul de logodnă în deget, îi arătă Corinna bijuteria în cauză, Zander are niște principii atât de severe încât ar suferi mai degrabă agonia celibatului decât să-și îngăduie potolirea dorințelor sale frustrate.

După aceste cuvinte atât de grave se lăsă tăcerea. Liza încercă să mănânce măcar desertul, dar nu putu să-și forțeze stomacul să primească mai mult de o înghițitură... Împinse atunci farfuria la o parte și se șterse pe gură cu șervetul aflat lângă ea.

Își dădu seama că frumoasa femeie din fața ei îi urmărea cu atenție toate acțiunile.

— Observ, domnișoară Maynard, interveni Corinna, că vorbele mele te-au tulburat. Iartă-mă pentru tot ce ți-am spus, dar să știi că acesta este adevărul.

— Nu vă înțeleg, domnișoară Allen, veni imediat replica Lizei, dar mi se pare că încercați să vă pedepsiți logodnicul. Apoi, cuvintele ei explodară în încăpere asemenea unor gloanțe : Oare ce crimă să fi comis, încât să merite să fie pedepsit atât de sever, pentru tot restul vieții sale ?

Obrajii delicați ai Corinnei se colorară îndată într-un roșu aprins. Cuprinsă de o teribilă furie, aceasta exclamă :

— Alexander, spune-i acestei fete să plece. Nu vreau să-i mai ascult obrăzniciile cu nici un chip.

Orbită parcă, ea bâjbâi în căutarea lui Zand. Pe dată acesta se ridică de pe scaun și o cuprinse proteguitor pe după umeri, mângâind-o și murmurându-i cuvinte gingașe menite s-o liniștească.

Liza își împinse scaunul ridicându-se :

— Îmi pare teribil de rău, domnișoară Allen. Apoi porni aproape în fugă spre ușă. Ajunsă acolo se opri și adăugă : Îmi strâng lucrurile și plec imediat de aici, domnule Cameron. Este de neiertat ceea ce am făcut.

— Da, domnișoară Maynard, aveți perfectă dreptate, este de neiertat, o străpunseră dureros cuvintele lui, dar veți rămâne aici. Nu uitați că ați fost chemată aici ca secretară și nicidecum ca un oaspete.

În timp ce mergea pe coridor, Liza realiză că tremură din tot corpul, deși aparențele nu păreau să dovedească acest lucru, cum putu ea să-și dea seama privindu-și mâinile, care nu tremurau defel. Era vorba din nou de o profundă agitație în interiorul ei. Sau poate lumea din jurul ei se zguduia cu un zgomot ce-o asurzea ? Ultimul său vis — pe care abia acum realiza cât de mult îl răsfățase în cugetul ei, — fusese tocmai nimicit în fața sa.

În tot acest timp, acest vis reușise să se mențină nealterat în cugetul ei, chiar și atunci când el o părăsise pe insulă în timpul concediului. Vi-

sul că în cele din urmă, într-o zi, toate barierele care îi separau vor dispare şi ei vor putea să vină unul în întâmpinarea celuilalt.

*

Deşi întunericul începuse deja să se lase, Liza continuase să rămână întinsă pe mica plajă artificială ce mărginea bazinul de înot. Milly îi spusese că nu exista nici o opreliste în acest sens din partea domnului Cameron. Şi domnişoara Shirley îl utilizase atunci când fusese chemată să lucreze aici, dar în timpul zilei, când soarele strălucea, nu când se întunecca, adăugase Milly zâmbind.

— Este un loc minunat în care să rămâi dacă ai nevoie de linişte. Domnul Cameron însuşi vine aici ori de câte ori poate în timpul zilei. Uneori chiar şi noaptea, adăugase Milly.

Liza se gândea tocmai la această ultimă informaţie, în timp ce-şi sprijinea capul pe spătarul băncii pe care şedea. Panoul solar fusese astfel poziţionat încât să poată capta lumina soarelui de amiază.

Acum se încălzea, dacă se poate spune aşa, la lumina lunii. Oricum, atmosfera calmă din jurul ei părea să-i alunge neliniştile într-o mai mare măsură decât ar fi făcut-o dogoarea soarelui de peste zi. Ceea ce o interesase în primul rând când se hotărâse să vină aici fusese pacea şi liniştea pe care se aştepta să le găsească.

Respiră adânc, închizându-şi ochii încântată de răcoarea nopţii care se lăsa, de clipocitul apei din bazin, de bâzâitul insectelor.

Totuşi, nici măcar această serenitate nu părea să-i poată vindeca nefericirea.

Nimic, care s-o poată ajuta să-şi alunge din minte această idee blestemată că, în fond, infirmitatea Corinnei îl robea ei pe veci pe Zander. Mai bine decât oricare altă legătură. Cu toate acestea, el nu-i spusese niciodată nimic despre adevărata lui situaţie. Oare de ce preferase ca ea să nu cunoască tot adevărul ? Cu atât mai mult nu-l putea ierta pentru acest lucru, cu cât o făcuse să se îndrăgostească nebuneşte de el fără să-i destăinuie nimic din obligaţiile sale faţă de Corinna. Şi doar ştiuse că ea îl iubeşte. Şi totuşi, nu-i spusese nimic.

Întunericul ce acţiona ca un ecran protector o ascundea pe Liza asemeni unei peşteri fermecate, făcând-o nevăzută.

Ea se plimba pe marginea bazinului de înot aducându-şi aminte de explicaţiile lui Zander privind modul în care razele soarelui erau captate pentru a încălzi apa.

Acum însă întunericul nopţii o făcea să se simtă înfrigurată. Un frison o scutură din creştet până în tălpi. Deschizându-şi ochii, descoperi în întunericul din jurul ei silueta unui bărbat. Inima îi bătu mai să-i spargă pieptul când îşi dădu seama cine era noul venit, evident recunoscându-i, în ciuda nopţii, contururile feţei atât de familiare ei.

Nu putea fi altul decât Zander, întrucât nici una dintre cunoştinţele ei nu emana atâta forţă şi distincţie asociate unui trup zvelt dar totuşi atletic. Totuşi, ceva din atitudinea lui tăcută, dacă nu chiar posomorâtă, o speria, aşa că agresivita-

tea de dinainte la adresa lui începu să dispară, încet dar sigur.

— Ce dorești ? întrebă ea pe un ton provocator. Neprimind nici un răspuns, cuteză să continue : Mă căutai ? Ca să mă anunți că sunt concediată ? Să mă pedepsești cu asprime maximă pentru atitudinea mea față de logodnica ta ?

Zander nu-i răspunse nici de această dată imediat, ci se apropie rapid, în ciuda întunericului, și luă loc pe bancă alături de ea.

— Te înșeli și încă de trei ori. În primul rând, am venit pentru aceleași motive care mă aduc constant aici. Pacea și liniștea de care am atâta nevoie după o zi epuizantă.

Liza se ridică brusc.

— Iartă-mă. Nu mi-am dat seama. Te las singur atunci, ca să-ți găsești pacea și liniștea.

El o apucă de mână, împiedicând-o să plece.

— Ba ai să rămâi aici. Stai jos !

— Refuz să-ți mai dau ascultare ca un copil tâmpit. Nu-și putu însă elibera mana, oricate încercări făcu. Și nici nu mai vreau să stau cu tine oricând și oriunde ai tu chef.

Zander o trase cu putere spre el astfel că trebui să se așeze din nou pe bancă, lovindu-se la spate datorită violenței mișcării. Durerea o făcu să respire cu greutate. Pentru a putea respira mai bine, se aplecă ușor în față. În acel moment simți cum o mână îi masa energic spinarea.

— Te rog, murmură ea, nu mă atinge !

El însă îi ignoră rugămintea, ea trebuind, împotriva voinței sale, să recunoască faptul că acum se simțea mai bine. Atingerea mâinii lui o calma,

dar în același timp o și tulbura profund, făcând-o să aibă din nou acel simțământ misterios pe care-l trăise pentru prima dată în acea insulă de vis unde se întâlniseră.

— Te rog, oprește-te, de data aceasta tonul solicitării era blând, extrem de blând. Privirea ei îi căuta chipul, cercetându-i expresia fără prea mare succes, datorită luminii slabe a lunii. Nu mai vreau să am de-a face cu tine, mă înțelegi ?

De data asta cuvintele ei avură efectul dorit. El îi dădu drumul și rămase lângă ea cu mâinile vârâte în buzunare și cu picioarele întinse.

— Spune-mi, te rog, de ce ? o iscodi el pe un ton rece.

— Mi-ai spus atâtea minciuni, protestă ea și totuși ai curajul să pretinzi că nu ai făcut nimic rău.

— Nu te-am mințit deloc, Liza, așa să știi.

— Cum poți să spui așa ceva ? Nu poți nega că te-am chestionat de nenumărate ori asupra vieții tale. Omițând să-mi spui adevărul, de fapt m-ai mințit.

După un moment de tăcere, replica lui veni :

— Relația noastră a fost de la început una de scurtă durată. De la bun început ai acceptat acest lucru, îți amintești ? Necondiționat. Atunci, ce griji să-mi fac eu privind cât și cum să-ți mărturisesc despre viața mea personală ?

— Da, ai perfectă dreptate, nu-ți păsa deloc de mine. De ceea ce simțeam eu, atunci. Dar cum să nu-mi fi păsat de tine, când știi prea bine ce se întâmplase între noi. El rămase tăcut și imobil ca o statuie la această ultimă întrebare. Liza se întoarse spre el lovindu-l ușor cu pumnul în piept.

— Ne-am iubit, adu-ţi aminte. Nu-i aşa ?

El o apucă de încheietura mâinii şi o împinse de lângă el.

— Ne-am plimbat împreună, continuă ea cu vocea tremurând de emoţie, am dansat, ne-am sărutat. Am stat întinşi la soare pe nisip. Am făcut dragoste... Ultimele cuvinte fuseseră murmurate abia auzit, ca pentru ea doar, dar şuvoiul amintirilor nu mai putea fi oprit. Am adormit în braţele tale la mine în cameră, îţi aduci aminte ? Degetele ei se mişcau nervoase pe pieptul lui, în timp ce încheia : Ţi-am îngăduit o apropiere pe care n-am oferit-o niciodată vreunui alt bărbat.

El îi apucă mâna ţinându-i-o captivă. Apoi spuse pe un ton calm :

— A fost hotărârea ta.

— Cum poţi fi atât de fără inimă în ceea ce spui ? Dar pentru tine asta n-a însemnat chiar nimic ? Chiar nimic ?

El o apucă şi de mâna cealaltă, silind-o să vină mai aproape de el. Strângând-o la piept cu putere, începu a-i mângâia buzele. Apoi îi vorbi :

— Sunt sătul până în gât de tot ceea ce mi se întâmplă. Am avut o discuţie furtunoasă cu Corinna, presărată cu multe lacrimi. Mi-am văzut viitorul neputincios, expus în public. Mi-am văzut integritatea personală pusă sub semnul întrebării şi blamată de către tine. Apoi, o apucă de păr, întorcându-i faţa spre el, pentru a-i spune : Acum, îmi voi dovedi că sunt încă un bărbat absolut normal.

Liza scutură violent din cap pentru a-şi sublinia răspunsul la aceste ultime cuvinte.

— Nu-ți voi fi amantă, pentru nimic în lume ! Refuz să mă las folosită de tine, Zander ! Așa să știi !

El ignoră însă explozia ei de indignare și cuprinzându-i ambele brațe cu o mână, începu cu cealaltă a-i da jos de pe umeri bretelele rochiei. Dezgolindu-i sânii, Zander nu întârzie să-i acopere cu sărutări dogoritoare, care însă nu se opriră în acel loc ci coborâră mai jos, pe măsură ce-i îndepărta rochia de pe ea. Excitată la culme, Liza își lăsă capul pe spate învinsă, lovindu-se însă de brațul de lemn al băncii.

— Nu, nu, Zander, reuși ea să articuleze gâfâind, nu mai pot sta în poziția asta !

El îi răspunse cu un râs răutăcios, în timp ce degetele sale începură a-i explora pielea spatelui. Gura lui îi acoperi buzele cu un sărut parcă fără de sfârșit, după care Liza simți că se găsește toată în puterea lui, fără nici o apărare.

Zander își dăduse și el seama de încetarea oricărei împotriviri din partea ei, așa că îi dădu drumul din strânsoare. Orbită de dorință, Liza bâjbâi după chipul lui pe care-l mângâie de nenumărate ori cu febrilitate, neomițând absolut nimic : ochi, nas, gură, obraji, păr.

Coapsele ei fremătau sub atingerea mâinilor lui. Ea murmură :

— Nu, Zander, te rog, oprește-te, oh... Apoi continuă cu o voce gâtuită... Nu trebuie să facem asta. Trebuie să plec, Niciodată nu voi mai fi în stare să lucrez pentru tine.

Se părea că ultimele ei cuvinte îl făcură pe Zander să-și recapete rațiunea. El își ridică fața și Liza putu vedea la lumina lunii ce expresie ră-

văşită avea. Privirea cu care-i devora trupul era hămesită de dorinţă şi, înnebunit parcă de pasiunea sa neîmplinită, el îşi plecă din nou capul spre ea sărutând-o cu patimă.

El o trase cu putere sub el. Ea se dădu iarăşi învinsă, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui şi răspunzându-i sărutului cu egală patimă. La sfârşit, zăcea în braţele lui ca o păpuşă golită complet de viaţă.

Într-un târziu se opri şi el, lipindu-i obrazul de pieptul său. Îşi odihni fruntea în buclele răvăşite ale părului ei. Amândoi rămaseră aşa vreme îndelungată, până când o pală de aer rece o făcu pe Liza să tremure de frig. Zander îşi ridică privirile de pe ea, o ajută să se aranjeze cum se cuvine, apoi o ridică aşezând-o lângă el şi mângâindu-i părul.

— Te rog, pleacă tu prima ! spuse el în cele din urmă, pe un ton neutru, bine controlat, care o dezamăgi.

— Dar n-o să fiu văzută de Milly sau de Edgar ?

— Nu, pentru că ei se găsesc în camera lor. Te urmez şi eu îndeaproape. Ei o să mă audă pe mine întorcându-mă în casă, iar Edgar va coborî să închidă uşa.

Liza se ridică de pe bancă cu inima fremătând de o emoţie puternică :

— Vrei să mai rămân aici ?

— Da, răspunse el, cu o voce golită de orice emoţie.

— Bine, atunci voi rămâne. Noapte bună, Zander.

El nu-i răspunse, iar câteva minute mai târziu, ea îl auzi plecând de lângă ea.

*

Zander își terminase micul dejun și plecase deja când Liza coborî la masă. Corinna era pe punctul de a-și mânca feliuțele de pâine prăjită cu marmeladă, concomitent cu răsfoirea unui ziar de dimineață aflat lângă ea. Privirea i se opri asupra Lizei examinându-i, cu un aer critic, nu numai fizionomia răvășită după o noapte de nesomn, ci și rochia simplă de culoare albastru închis. Fotomodelul expert în materie de modă era însă în acel moment cel ce-o examina și nicidecum cineva animat de intenția de a minimaliza cu orice chip pe cel examinat.

Liza fu mai liniștită descoperind că fizionomia tinerei părea să nu mai arate supărare sau iritare la adresa ei. De fapt, se gândi Liza, părea chiar o femeie neobișnuit de înțeleaptă și echilibrată.

Milly îi așeză în față farfuria cu ouă și slănină.

— Ce ziceți, domnișoară Liza, vă place ? o întrebă ea, apoi continuă : Sper că nu vă deranjează că mă adresez așa dumneavoastră. Și pe cealaltă fată, dinaintea dumneavoastră, o numeam domnișoara Shirley.

— Nu-ți fă griji din asta. Nu mă deranjează deloc să-mi spui așa.

Milly se grăbi să strângă masa și să iasă din cameră. Profitând de atenția cu care Corrina citea ziarul, Liza se aruncă asupra mâncării, descoperind amuzată că-i era teribil de foame.

Corinna tocmai își sorbea cafeaua iscodind-o pe Liza cum mânca.

— Se pare că-ți place.

Liza înclină din cap afirmativ, reușind să și zâmbească de circumstanță. Întrucât întâmplările din noaptea trecută îi erau prea vii în memorie, nu-și putea îngădui un zâmbet mai cald.

Corinna împături ziarul și-l puse alături. Își lăsase părul său lung pe spate necoafat, fapt ce-i dădea un aer neașteptat de prospețime și tinerețe, pe care, în ceea ce-o privea, Liza le considera de mult pierdute. După acccident își pierduse mobilitatea, cariera și independența, dar totuși marca tinereții și frumuseții pe care le admirase în fotografii cu o zi înainte, părea că se păstrase într-un mod de-a dreptul miraculos.

Liza trebui să admită. chiar dacă cu o oarecare greutate, că atracția resimțită de Zander față de tânără era perfect justificată.

— Nu ți-am spus încă, începu Corinna, cum m-am accidentat. Liza îi confirmă din cap că într-adevăr, nu știa și începu să-și întindă unt pe pâine... Eram nebună după cursele de cai. Corinna își propti bărbia în mâini într-o poziție care-o trăda pe profesionista de altădată. Credeam. continuă ea, că știu totul despre ele. Într-o dimineață — era o zi excepțională, îmi amintesc perfect acest lucru — am ieșit. Nu eram într-o dispoziție prea bună. Aș putea chiar zice că mă aflam într-o stare de spirit îngrozitoare. Știi și tu cum te simți în astfel de situații !... Liza înclină ușor din cap. apoi se servi cu cafea, după care o îmbie și pe Corinna. Aceasta însă o refuză cu o mișcare scurtă. Am început să călăresc destul de liniștit la început, dar apoi ceva, nu știu ce, m-a împins și m-am trezit îmboldindu-mi calul într-un galop nebun. Acesta

probabil că s-a molipsit de la mine. Mi-a răspuns imediat la comandă, purtându-mă prin tot cuprinsul domeniului Cameron — și e unul destul de întins, crede-mă, — sărind întruna peste garduri și porți. Nenorocirea s-a întâmplat la una din porțile de ieșire, după ce am sărit-o. Bietul cal nu avea de unde să știe, evident, că terenul de dincolo de poartă prezenta o pantă accentuată extrem de erodată.

Liza încetă să mai mestece și holbându-se la ea întrebă :

— Calul a căzut ?

Corinna înclină ușor din cap.

— Iar eu am fost aruncată din șa. Șira spinării mi-a fost afectată iremediabil. Mi-au trebuit luni de zile de tratamente pentru ca să ajung în starea în care mă vezi. Voi avea nevoie de și mai mult timp pentru a-mi îmbunătăți cât de cât situația picioarelor. Ar fi o operație, mi s-a spus, dar este foarte riscantă și nu-mi pot garanta deplina reușită.

— Deci nu te-ai operat ?

— Oh, am suferit la operații de nu le mai țin minte numărul. Mi-ajung pentru întreaga mea viață, de acum înainte. Dacă mi-ar fi putut garanta reușita aș fi fost de acord și cu această operație, încheie ea dând din umeri cu un aer trist.

— Erai singură când ți s-a întâmplat accidentul ?

Răspunsul se auzi după o oarecare pauză.

— Nu, nu eram singură. Mai era cineva cu mine.

Lizei îi fu clar că nu va afla mai mult. Acesta fiind sfârșitul poveștii, acel „cineva" rămânea

pentru ea un secret bine păzit. Liza putea afla cine e doar printr-o inspirație fericită. Era sigură însă că logodna dintre Zander și Corinna precedase accidentul ce întărise și mai mult relațiile dintre cei doi.

Liza se ridică cu intenția de a se îndrepta spre locul ei de muncă, dar Corinna o opri.

— Dă-mi, te rog, telefonul acela. De obicei, Zander se ocupă de asta dar astăzi părea foarte grăbit. Dealtfel, nici poftă de mâncare n-a avut, mulțumindu-se doar cu o ceașcă de cafea.

Știu eu de ce și-a pierdut el pofta de mâncare, se gândi Liza, încercând să-și potolească sentimentul de neajutorare ce-o cuprinsese și-i amenința cugetul. Îi întinse Corinnei telefonul privind-o cu milă, acum că știa care era adevărata cauză a solicitărilor poruncitoare ale acesteia de ieri.

— Când ai nevoie de ajutor, ce faci ? Suni ? o întrebă ea.

— Când am nevoie de ajutor ca să mă dau jos din pat sau să mă duc undeva, atunci într-adevăr trebuie să sun, zâmbi ea destul de silnic. Un instrument primitiv în epoca electronicii, dar îndeajuns de folositor pentru a-l face pe Edgar să vină cu cea mai mare grabă la mine.

— Dacă ai nevoie acum de el, îi spun eu să vină, se oferi Liza, dar Corinna refuză și reîncepu să citească ziarul.

Zander se afla la biroul său de lucru în momentul în care Liza intră. El o privi scurt, apoi se întoarse la hârtiile sale. Inima Lizei bătu cu putere când observă ce cearcăne negre avea în jurul ochilor. Privirea rece a ochilor care o priviră apoi o

făcu rapid să-şi schimbe gândul din r ct în mânie. Deci în mintea lui, tot ea era cea vinovată pentru cele întâmplate la bazin.

— Îmi pare rău, domnule Cameron, am întârziat, spuse ea apropiindu-se de biroul lui.

— Am venit eu mai devreme, replică el sec. Nu am nimic de lucru pentru tine în momentul de faţă, aşa că şterge-o de aici şi nu mă mai încurca cu prezenţa ta.

Cu siguranţă că intenţia lui fusese s-o jignească. Vru să-i răspundă pe măsură, dar se răzgândi strângându-şi buzele furioasă. El văzu mânia întipărită pe chipul ei, dar expresia îi rămase pe mai departe la fel de posomorâtă.

În timp ce se îndrepta spre uşă, el îi spuse :

— Vei găsi pe biroul tău corespondenţa de azi. Rezolvă singură ce poţi şi vino cu restul la mine.

— Da, domnule Cameron. Am înţeles. Oare ce urmărea el prin această atitudine ostilă ? Să-i arate care-i era locul şi s-o cumînţească astfel o dată pentru totdeauna ?

Ea pătrunse în biroul rezervat ei, separat de o uşă de al lui şi rămase o vreme nemişcată cu fruntea rezemată de canatul uşii.

Simţea cum o năpădesc din nou dureroase amintiri care-o făceau să sufere. Oare cât timp va mai putea să reziste ? Noaptea trecută însă îi promisese că va rămâne cu el. Acum, în lumina rece a dimineţii, promisiunea făcută i se părea imposibil de respectat.

În timp ce lucra, auzi deodată zgomot de voci dinspre camera lui Zander. Lucrul acesta o surprinse, întrucât cu o zi înainte, după sosirea ei, lucrase într-o atmosferă de totală linişte.

După ce rezolvă toată corespondența la care nu era necesară intervenția șefului ei, Liza ridică receptorul unuia din telefoanele aflate în preajma sa și încercă să ia legătura cu Zander.

— Domnul Cameron ? fu apelul ei.

Cineva râse la capătul celălalt al firului, apoi zise :

— Eu sunt, dragă, nu vă speriați, Milly. Și domnișoarei Shirley i s-a întâmplat de câteva ori același lucru. Ați folosit telefonul alb, nu-i așa ? Rețineți câteva lucruri. Telefonul galben face legătura cu celelalte birouri și este utilizat și de tatăl domnului Cameron când ne vizitează. Telefonul roșu este cel cu care puteți lua legătura cu domnul Alexander.

Liza zâmbi recunoscătoare :

— Îți mulțumesc pentru aceste informații utile, Milly. Am să mi le notez chiar.

Ridicând receptorul telefonului roșu, ea auzi sunetul provocat de ridicarea celuilalt receptor și așteptă o clipă înainte de a vorbi. Era și puțin speriată de posibilitatea de a greși din nou

— Ce naiba faci acolo, te joci ? îi întrerupse Zander tăcerea cu o voce morocănoasă. Doar știi că interiorul ăsta e al meu. Ce vrei ?

Liza își stăpâni furia și răspunse :

— Îmi pare rău că sunt atât de neîndemânatică, domnule Cameron, dar dacă Milly nu mi-ar fi explicat care este telefonul corect, nu aș fi avut cum să știu că vorbesc cu dumneavoastră.

— Te rog, treci cu vederea lipsa de neiertat din partea mea de a nu-ți fi făcut eu însumi o instruire asupra modului de utilizare a telefoanelor,

îi replică el ironic. Dacă nu-mi spui rapid ce vrei, vin eu la tine și te strâng de gât !

Perspectiva de a-i simți mâinile mângâindu-i trupul o făcu să se înfioare de plăcere, dar totuși reuși, în cele din urmă, să se liniștească și să-i răspundă cu o voce neutră :

— Am terminat întreaga coresponden ă ce nu necesita ajutorul dumneavoastră.

— Atunci, ce mai aștepți ? Vreo invitație specială ? Vino imediat la mine ! Ultimele cuvinte fuseseră rostite, în ciuda înțelesului lor poruncitor, pe un ton blând, aidoma celui utilizat cu o seară înainte cu logodnica sa. De data asta, însă, îi fusese adresat ei.

Închizând ușa în spatele ei, rămase pentru câteva momente nemișcată pentru a-și liniști bătăile inimii, ce-o luaseră iarăși razna. Apoi se examină gândindu-se că e bine să-și pună ordine în îmbrăcăminte și mai ales să nu-și trădeze nimic din zbuciumul lăuntric. Totuși, emoția nu-i trecuse de tot. Un tremur ușor îi scutura în continuare corpul.

Izbuti să și-l stăpânească și, cu buzele strânse într-o grimasă cât mai neutră, pătrunse în cabinetul lui.

— Vă rog să semnați hârtiile acestea, domnule Cameron, spuse ea și-i puse pe birou maldărul de hârtii pe care tocmai le rezolvase.

Pe măsură ce el semna, ea lua hârtiile și le introducea în mapă. Urmară apoi documentele ce trebuiau văzute de el, înainte de a se hotărî ceva în privința lor. În special unul dintre ele prezenta, prin dimensiuni și conținut, un caracter mai

deosebit. Era clar că Zander avea nevoie de timp pentru a-l parcurge și a hotărî.

Pentru a-și ocupa cumva acest timp, Liza începu să privească în jurul său. Curând, privirea îi fu atrasă de magnificul peisaj ce i se deschidea în fața ochilor, dincolo de fereastra cabinetului. Fără să-și dea seama, rosti cu voce tare ceea ce gândea :

— Ce priveliște minunată ! Într-adevăr, admirația ei era justificată de ceea ce văzuse. Câmpurile presărate cu flori dădeau în depărtare în niște dealuri domoale, acoperite din loc în loc cu pâlcuri de copaci. Imaginea văzută îi umplea sufletul de dulceață și pace. Liza rămase pentru o vreme mută de admirație. Simțea cum sufletul ei renăștea primind parcă noi puteri, noi speranțe pentru viitor.

Un oftat de recunoștință pentru ceea ce căpătase de la mama natură îi străbătu buzele.

În aceeași clipă, simți cum o pereche de mâini puternice îi cuprindeau umerii. În ciuda plăcerii pe care atingerea acestor mâini atât de dorite i-o provocase, în mintea ei se lăsase un soi de ceață de gânduri în care bucuria se amesteca cu vinovăția. Sentiment de vinovăție pe care încercase să și-l alunge din minte concentrându-se asupra altor amănunte : muncă, starea vremii, peisaj.

Zander o întoarse cu fața spre el. Vederea chipului iubit o făcu pe Liza să tresară ca atinsă de un curent electric. Figura arăta din nou blândă și prietenoasă ca în zilele dintâi când se cunoscuseră. Ochii lui își pierduseră asprimea, recâștigându-și blândețea pe care o iubea atât de mult.

— Dar ce s-a întâmplat cu zâmbetul tău ? Nu-l mai văd, o întrebă el.

Liza păru că nu pătrunsese imediat înțelesul cuvintelor.

Apucând-o de bărbie cu un gest autoritar, chiar dacă lipsit de brutalitate, el continuă :

— Râsul tău de altădată, care m-a fermecat, a dispărut, luând cu el atâtea amintiri dragi.

Degetele lui o mângâiară îndelung pe obraz, făcând-o să tremure de emoție.

Oh, Doamne, se gândea ea, iarăși îl citează pe Robert Burns și în ce circumstanțe îngrozitoare. Îmi trezește în minte amintiri duioase de odinioară. Fără îndoială că o face în mod deliberat. Nu mai putea îndura gândul că pentru el clipele petrecute pe insulă reprezentau amintirea a ceva pur și simplu amuzant, la care se gândea din când în când cu un ușor surâs pe buze, revenind apoi la afacerile lui.

Dându-se câțiva pași înapoi, ea exclamă cu chipul întunecat de mânie :

— Tu mi-ai luat toate zâmbetele, tu mi-ai răpit râsul și bucuria. Aș mai fi fost eu oare în stare să-mi amintesc acele clipe minunate dacă nu m-ai fi păcălit tu, din nou, cu înșelătoriile tale nenumărate ? Oh, Doamne, se gândi ea, apoi, oare când își va da seama cât de mult îl iubesc ?

— Așa deci, din nou vechile tale acuzații, ripostă el. Chiar mă crezi un mincinos ? Deși vocea rămăsese caldă și învăluitoare, expresia feței i se înăsprise din nou.

— Dar cum ai vrea să cred în minciunile tale duioase despre zâmbetul meu de care te-ai îndrăgostit ? Mi-ai spus aceste cuvinte doar pentru a-ți

satisface poftele. Şi totuşi, logodnica ta vorbeşte despre tine ca despre un om de onoare ! Ar fi trebuit să ne vadă noaptea trecută, lângă bazin. Ca să nu mai pomenesc de clipele de pe insulă sau de cele petrecute împreună în patul meu ! Vocea îi devenise aproape şuierătoare, mai ales la sfârşit. Ea se simţea umilită şi înşelată.

Zender revenise în dosul biroului unde rămăsese în picioare cu mâinile vârâte în buzunare. De acolo, îi spuse :

— Şi oare nu m-am comportat în toate acele momente ca un adevărat om de onoare ?... După ce termină, se apropie de ea şi o strânse de braţ cu atâta putere încât o duru... Oare cine mă implora să-i accept trupul ? Cine-mi şoptea pierdută : Oh, da, da, mai vreau... Ochii ei se umeziseră retrăind acele clipe de pasiune nebună. Durerea părea că nu-i mai vine acum de la strânsoarea braţului ci de pe urma acuzelor conţinute de ultimele lui cuvinte. Doamne, cât de mustrător o privea !

— Te rog, încercă ea să-şi elibereze braţul, mă doare ! Dă-mi drumul !

— Dar răspunde-mi odată, pentru numele lui Dumnezeu, ai spus sau nu acele cuvinte ? îi strigă el în faţă. Eu am fost acela care a trebuit să mă stăpânesc, cu preţul unor chinuri de nedescris, având în vedere cât eşti de atrăgătoare. Eu am fost, îţi aduci aminte, nu-i aşa, omul care a dat înapoi din propria lui voinţă. Gândeşte-te numai ce s-ar fi putut întâmpla dacă amândoi am fi mers până la capăt. Acum, poate mi-ai fi purtat în pântece copilul. Ce ar fi putut atunci spune logodnica mea despre toate acestea ? Răspunde-mi, te rog !

— Dar tu nici nu mi-ai pomenit că ai o logodnică, așa e ? îl întrerupse ea acuzator, smulgându-se din strânsoarea brațului său. El îi dădu drumul pentru a pune capăt agitației ei. Ea continuă: Dacă aș fi știut de existența ei, nu ți-aș fi acceptat în ruptul capului prietenia și, mai ales, cele întâmplate, despre care tu tocmai ai amintit.

El se duse la fereastră, timp în care ea se apropie de birou și începu să-și strângă corespondența semnată. El o privea cu o față întunecată. Apoi cu ochii la mormanul de hârtii, îi comunică :

— Am să-ți dictez mai târziu răspunsurile. Întoarce-te în biroul tău și așteaptă telefonul meu.

— Pot s-o fac chiar acum, domnule Cameron.

— Crezi oare că nu știu acest lucru ? replică el cu o privire tăioasă. Pur și simplu, vreau să părăsești această încăpere, acum.

Respirația Lizei se accelerase la auzul acestor cuvinte. Deci o izgonea de lângă el. Ca de obicei. Parcă pentru a mai câștiga câteva clipe, îl întrebă din dreptul ușii :

— În ceea ce privește rochia de seară pe care am purtat-o seara trecută...

— Presupun că vrei să-mi spui că ți-am sfâșiat-o noaptea trecută. Bine, e-n regulă. Am să-ți cumpăr alta.

— Oh, nu, mulțumesc, nu este nevoie. Nu pot accepta nimic în plus de la tine în afara salariului. Dealtfel, m-ai înțeles greșit, spuse ea mai departe. Voiam numai să-ți cer îngăduința să merg în oraș ca să-mi cumpăr o rochie mai potrivită pentru mesele de aici.

El dădu din mână nepăsător ca și cum modul în care-și consuma ea timpul nu-l interesa deloc, apoi îi zise :

— Ia-ți liber în după-amiaza asta. Știi să conduci ? Dacă știi, poți lua automobilul cel mic din garaj. Să n-ai nici o grijă. Edgar îl întreține perfect. Este al Corinnei.

Edgar fu acela care o conduse la mașină, îi dădu cheile și-i explică regulile de conducere. Era o mașină mică dar drăguță, de culoare roșie, ale cărei comenzi le învăță doar în câteva minute.

— Ajungeți în cinci minute în oraș, o asigură Edgar. Ați putea chiar merge pe jos, dacă ar fi vorba numai de o simplă plimbare.

— Dar ce să fac dacă nu găsesc ce intenționez eu să cumpăr ?

— Atunci trebuie să mergeți la Witney. Sunt câteva magazine drăguțe și bine aprovizionate în această localitate. Dar să știți că în Churwood se găsește un magazin cu articole de damă pe care domnișoara Corinna îl apreciază extrem de mult.

Liza îi mulțumi și porni mașina, înscriindu-se în șoseaua ce ducea în orășel. Pe drum se gândea că dacă magazinul cu pricina era atât de lăudat de Corinna, însemna că prețurile erau atât de piperate încât numai un om ca Zander și-ar putea permite să plătească.

Când Liza ajunse în oraș, ceasul tocmai bătea orele trei. O vreme, ea conduse pe străzile înguste ale localității, fără o țintă precisă, privind la vitrinele magazinelor fără a se opri undeva anume.

În sfârșit, descoperi magazinul recomandat de Edgar. Privind la vitrine, putu observa că mărfurile expuse nu aveau înscrise pe ele prețurile. Se

hotărî să intre înăuntru și descoperi cu satisfacție că era primită cu un zâmbet mai mult decât agreabil de una din vânzătoare. Era chiar proprietara magazinului.

Îngrijorarea legată de prețuri i se mai risipi când observă că există și mărfuri mai puțin scumpe. Exact genul de produse asupra cărora Corinna nici măcar nu s-ar fi ostenit să arunce o privire. Acest gând o făcu să se hotărască. Proprietara îi explică :

— Sunt destule persoane care nu cumpără mărfuri de calitate de care au într-adevăr nevoie, ci produse la modă care poartă nume prestigioase. Indiferent cât costă. Evident, eu nu le opresc să facă așa ceva. Nu le spun nici că pot cumpăra o marfă la fel de bună dar cu bani mai puțini, evident nu o marcă prestigioasă. Ca de exemplu această rochie, încheie ea recomandându-i o rochie cu adevărat foarte drăguță.

Zâmbetul femeii era atât de sincer încât Liza își uită toate grijile dinainte și acceptă să probeze rochia recomandată. Era o rochie de culoare albastru închis care-i venea perfect, împodobită cu un guleraș rotund și având mâneci scurte.

— Puteți purta orice fel de colier la această rochie și eventual și una sau două brățări care să se asorteze. Deși, dacă mă gândesc bine, frumoasă și tânără cum sunteți, puteți s-o purtați și fără bijuterii.

— O, vă mulțumesc ! O cumpăr. Complimentele mele, încheie Liza, sunteți o excelentă comerciantă.

Proprietăreasa zâmbi și-i luă cartea de credit pentru a înregistra tranzacția. Apoi continuă :

— Așa e, interesul meu este să-mi vând marfa. Dar tocmai pentru aceasta vreau ca toți clienții mei să plece mulțumiți din magazinul meu, spre a mai cumpăra de aici și altă dată.

— Oh, așa deci, răspunse Liza amuzată. Atunci mai cumpăr poate încă o fustă lungă și două jachete. Proprietăreasa râse și ea, sincer amuzată.

Încărcată de pachete ca un adevărat pom de Crăciun, Liza se îndreptă spre locul unde-și parcase mașina. Gura îi era uscată de sete, astfel că se gândi că n-ar strica să bea ceva răcoritor. În timp ce dădea colțul spre artera principală a orașului, se ciocni cu un bărbat ce venea din direcția opusă.

Deși era tânăr și zvelt, inima nu-i tresări deloc de plăcere la vederea lui.

În plus, nici nu era brunet, iar privirile ochilor lui erau departe de forța a doi ochi căprui la care se gândea neîncetat. Era, dimpotrivă, un tânăr blond, cu pielea bronzată. Îi trebuiră câteva clipe pentru a-și reaminti cine era, de fapt.

— Măi, să fiu al naibii, exclamă el, în timp ce o cerceta cu privirile, dacă asta nu este una din micile șmecherii ale lui Alexander Cameron !

— Reg Bekley ? întrebă Liza cu sufletul înnegurat de presimțiri sumbre. Ce faci aici ? Doar nu-mi vei spune că participi aici la proiectul din Insulele Canare ? Haida-de ! Figura lui adoptă o expresie de parcă ar fi invitat-o să ghicească singură, apoi îi răspunse :

— Ia te uită ! Ce-ai zice de una mică ? Stai să te ajut la bagaje, după care, fără să-i mai aștepte răspunsul, îi înșfăcă pachetele și continuă : Știu undeva un loc drăguț. Nu departe de aici. Arătă

spre firma unui local. Se numește „Clopotul" și este un loc foarte plăcut.

— Să înțeleg că-l cunoști bine ? îl chestionă Liza cu un zâmbet ironic.

— Poate că da, îi răspunse el râzând. Oricum, nu locuiesc aici, unde vin doar atunci când se impune acest lucru.

Intrând înăuntru, cei doi pătrunseră într-o încăpere ce dădea spre barul propriu-zis, închis până la orele de seară.

Luară loc pe o canapea joasă dispusă sub niște bârne uriașe de lemn. Peste tot pe pereți atârnau tablouri reprezentând imagini ale acelor locuri, din alte epoci. Doi câini se apropiară de ei și după ce-i adulmecară nestingheriți, se întoarseră la locurile lor.

Băuturile cerute le-au fost repede aduse, într-o atmosferă foarte destinsă. Chiflele păreau făcute în casă. Imaginea lor îi reaminti Lizei de Zander, de inimitabilul lui accent scoțian. Se simți puțin vinovată. Stătea doar la masă cu un om pe care abia-l cunoștea, ce mai, un străin.

Ar fi trebuit să fie înapoi la birou. Avea atâtea pe cap de terminat. În schimb, ea stătea și flecărea într-un local, e drept foarte drăguț, cu un bărbat necunoscut. Totuși, chiar șeful ei o izgonise din preajma lui, ca pe ceva de care nu avea trebuință.

— Te deranjează ceva ? o întrebă Reg Beckley bând ceaiul pe care ea i-l turnase.

— Poate că da, fu răspunsul ei, încurajându-l să continue cu întrebările. Văzându-l că tace, îl forfecă ea cu întrebările.

— Deci, iată-te înapoi după un adevărat sejur petrecut în peisajul selenar al Insulei Lanzarotte !

— Da, m-am întors pentru o vreme acasă. Apoi, adăugă cu un zâmbet strâmb. Dar nu m-ai întrebat încă ce caut aici ? Același lucru te-aș putea întreba și eu pe tine, ce zici ?

— Oh, e o poveste întreagă, răspunse ea, după care gustă dintr-o chiflă.

— De acord cu tine. Este o poveste lungă. Oricum, de la Londra până la Churwood, drumul e prea lung pentru a nu impune o poveste lungă. Chiar și pentru Thistle International.

Liza își mesteca gânditoare dumicatul.

— De unde știi tu despre Thistle International ? Doar lucrezi pentru o altă firmă.

— Nu mai spune ! Așa crezi tu ?

— Doar nu vrei să-mi spui — îl pironi ea acuzatoare cu degetul — că și tu lucrezi pentru această companie ? Că în tot acest timp când, în timpul concediului, mă întâlneam cu Z..., vreau să spun cu domnul Cameron, tu știai că eu lucrez pentru Thistle International, și totuși nu mi-ai spus nimic ? Și, tot așa, nu mi-ai spus nici că domnul Cameron era șeful meu. El nu-i răspunse nimic la acest torent de acuzații, preferând să guste din chiflele de pe farfuria lui. Ea continuă, atunci : Acum nu mă mai mir de ce, atunci când l-ai strigat pe domnul Cameron „șefule", el n-a dorit să-mi spună de ce ai făcut acest lucru.

— Desigur că el n-a dorit asta ! vorbi el în sfârșit. L-ar fi lipsit de sportul său preferat. Ar fi împiedicat pisica să se distreze cu șoricelul ei

îmblânzit. Apoi, sfârşi pe un ton brutal : Ştiu totul despre aventura dintre voi.

— N-a fost nimic din ceea ce crezi, negă iritată Liza. Tonul însă nu fusese atât de ferm pe cât ar fi dorit.

În timp ce-şi sorbea ceaiul, se gândea ce bine ar fi fost ca el să nu-i fi observat teama din glas.

— Ce vrei să spui ? Dar atunci ce naiba a fost între voi ? se prefăcu el mirat. O legătură pur platonică, de genul : Dă-mi un pupic pe obraz şi şterge-o ? Sper că nu crezi că am să înghit gogoaşa asta ? Şi când aţi dormit împreună, ce a fost ?

Oripilată de grosolănia vorbelor lui, Liza vru să-l pună la punct.

— Dar cum îţi permiţi să gândeşti lucruri atât de murdare despre mine ? Doar ţi-am mai spus. Între noi nu s-a petrecut nimic.

— Asta s-o crezi tu. Sunt foarte informat asupra „activităţilor" şefului nostru drag, care implică masiv prezenţa unor femei. Ele nu trebuie să cunoască nimic concret deşpre el. Acesta a fost şi cazul tău.

Liza ar fi dorit să-l privească mai atent în timp ce-i spunea toate aceste lucruri chinuitoare. Îi era frică însă ca nu cumva fizionomia să nu-i trădeze adânca tulburare ce-i răvăşise sufletul.

— Ţi-a spus el toate aceste amănunte intime despre noi ? Oare chiar într-atât să se coboare încât să se laude cu aventurile lui galante în faţa subalternilor... o chinuiau gândurile.

— Nu, nu mi-a spus nimic. Această găselniţă privind noaptea petrecută împreună în camera ta

îmi aparține în exclusivitate. Am blufat, dar am aflat adevărul. De fapt, oricine v-ar fi văzut atunci împreună ar fi ajuns la aceleași concluzii.

— Ai mai vorbit și cu altcineva despre aceste lucruri ? îl întrebă ea.

— Vrei să spui dacă am împrăștiat sămânța scandalului în solul roditor al companiei ? Nu, n-am făcut-o încă. Apoi se ridică, făcu semn chelnerului și plăti. Liza se lupta din greu împotriva panicii ce-o cuprinsese la gândul că taina dintre ea și Zander ar putea ajunge subiect de bârfă în companie. Doar prezența chelnerului îi mai îngădui să-și revină puțin și să încerce un zâmbet chinuit. Achită acestuia partea sa din consumație. Reg Beckley îi luă pachetele și se îndreptă spre ieșire.

— Ce vrei să spui, îl întrebă ea după ce ieșiseră din local, prin aceea că încă nu ai vorbit cu nimeni despre aceste lucruri ?

— Vreau să spun că, la urma urmei, și ceilalți doi care erau cu mine pe insulă și v-au văzut, îți amintești, nu-i așa, ar putea într-una din zile să înceapă să se întrebe și să mă întrebe asupra acestui subiect. Și ei, ca și mine, au văzut totul. Doar nu crezi că suntem orbi. Evident, nici unul dintre noi n-ar dori să facă ceva rău. Vreau să spun, intenționat.

Cei doi traversară strada intrând pe o alee îngustă pavată cu pietre șlefuite de vreme, mărginită de case vechi construite în pantă de parcă s-ar fi cocoțat una pe spinarea celeilalte.

— Mă duc să-mi iau mașina, îi spuse Liza, așa că te părăsesc. Mulțumesc pentru ceai. Își întinse mâna după pachete, dar el nu se grăbi să i le dea.

— Merg și eu în aceeași direcție ca și tine. Mașina mea e parcată în același loc. E mașina ta proprie ?

— Așa ! E a domnișoarei Allen.

— Oh, frumoasa și posesiva Corinna. Ai întâlnit-o deja, deci ? Acum, cred că-ți dai seama ce am vrut eu să-ți subliniez când ți-am spus că domnul Cameron este prea sus pentru tine. Corinna nu-l va lăsa niciodată s-o părăsească.

— Nici eu nu-mi imaginam că l-ar lăsa.

— Atunci de ce l-ai urmat pe Cameron chiar aici în căminul lui ?

Amândoi rămăseseră în apropierea mașinii Corinnei. Liza deschise portiera și aruncă înăuntru pachetele și geanta.

— Nu l-am urmărit, ci doar am executat o dispoziție a șefilor mei, răspunse ea, lăsându-se să cadă în scaun. Acum, sunt secretara lui. M-a promovat.

Stupoarea tânărului fu cu adevărat sinceră. Holbându-se intens la ea, nu putu decât să articuleze :

— Așa, deci ! Ah, bine ! Am înțeles, după care îi zâmbi. Zâmbetul însă parcă era adresat altei persoane și nu Lizei. Ne vedem peste cinci minute, la reședință. Dacă ne intersectăm pe acolo, caută să nu fii prea surprinsă. Trebuie să-l văd pe șef pentru afaceri, nu pentru probleme de altă natură.

După această ultimă remarcă enigmatică, se îndreptă spre mașina sa, în care urcă, porni motorul și plecă.

*

Liza își împrăștie hainele cumpărate pe pat pentru a le mai admira o dată, apoi le aranjă pe umeraşe şi le puse în dulap. În acea seară, se decise, va purta fusta albastră recent cumpărată şi o bluză albă.

Întoarsă la lucru, descoperi că pe birou o aştepta un adevărat munte de hârtii, bun ca s-o ţină multă vreme. Dorind să ştie când trebuiau predate aceste hârtii, Liza ridică receptorul telefonului roşu şi făcu legătura cu Zander.

— Da ? Răspunsul fusese scurt şi acum ştia şi pentru ce. Numai ea, secretara lui, putea folosi telefonul roşu.

Îl fac eu să-şi dea seama că sunt o fiinţă umană şi nu o maşinărie lipsită de viaţă, gândi ea.

— Mi-am cumpărat câteva haine absolut drăguţe, îi spuse. Cred că vor fi mai potrivite decât rochia pe care am purtat-o seara trecută.

Tăcerea care a urmat cuvintelor sale o surprinse, astfel că întrebă :

— Domnul Cameron ?

— Da ? repetă el. În timp ce vorbea auzea un zgomot de fundal din cabinetul lui Zander, urmat de o tuse bărbătească. Era Reg Beckley, care-şi făcea astfel marcată prezenţa ! Auzise probabil fiecare cuvânt al ei. Continuă, pe un ton respectuos, ca o adevărată secretară model :

— Am găsit hârtiile pe birou. Cât timp am la dispoziţie pentru a le rezolva ?

— Fă cât mai multe din ele până mâine la prânz. La capătul celălalt al firului se auzi zgomotul unei uşi trântite.

Reg Beckley şedea tolănit pe canapea lângă Corinna când Liza intră în camera de zi. Era îmbrăcat elegant, cum nu-l mai văzuse până atunci. Ambii o priviră destul de arogant, dar ea nu reacţionă. Reg îi făcu cu mâna un gest familiar care putea însemna multe. Liza rămase imobilă.

Corinna, în schimb, îşi exprimă imediat satisfacţia :

— Aşa da ! Arăţi cu mult mai bine decât în rochia aceea demodată pe care o purtai aseară.

— Era singura pe care am reuşit s-o iau cu mine, replică Liza, întrebându-se dacă elogiile Corinnei erau sincere sau nu. Am luat-o pentru ocazii speciale.

— Să nu-ţi ceri scuze niciodată, să nu te explici niciodată, acestea sunt regulile, interveni Reg. Arăţi frumoasă în oricare dintre rochiile tale, Liza.

Liza îi răspunse la compliment printr-o privire iritată ce părea să-i spună : „Nu-mi amintesc să-ţi fi îngăduit să-mi faci astfel de complimente.

Corinna îşi plimbă privirile înspre amândoi, pe rând :

— Dar ce se întâmplă ? Vă cunoaşteţi ?

Liza interveni pentru a-i curma lui Reg orice posibilitate de a da un răspuns în doi peri, cum părea să-i placă :

— De puţină vreme. La urma-urmei, lucrăm pentru aceeaşi companie, nu-i aşa, Reg ?

În timp ce vorbea, în spatele ei se deschisese uşa. Zgomotul o făcu să întoarcă ochii, surprinsă la vederea lui Zander, în picioare, ascultând-o într-o atitudine neutră. Să-l fi deranjat oare fal-

sul entuziasm manifestat de Liza în privința relației sale cu Reg ?

Strălucitoare ca de obicei, în rochia ei albă strâns mulată pe corp, Corinna se lăsase pe spătarul canapelei și-și scruta atentă logodnicul, ce rămăsese în picioare în fața ei. Își ridică brațul parcă pentru a sublinia rotunjimea sculpturală a acestuia. El se înclină spre ea, îngăduindu-i să-l mângâie pe obraz și să-l îmbrățișeze pe după gât.

Buzele Corinnei se țuguiară, evident în așteptarea sărutului lui. Zander se execută, mai mult obligat decât dornic. Ea râse zicându-i :

— Vai, dragă, te-am murdărit de ruj !

Cu ochii țintă la Liza, Zander își scoase batista și se șterse de ruj, fără să pară prea tulburat de cele întâmplate. Liza privi în altă parte, stânjenită de insistența ochilor lui.

Își dădea dealtfel seama că Reg Beckley îi urmărea atent pe amândoi. Or, el îi arătase deja că nu este deloc un naiv. Cu siguranță că fusese foarte interesat să-i observe reacția la manifestările drăgăstoase ale Corinnei la adresa lui Zander.

Oricum, Liza trebui să admită în ceea ce o privea pe Corinna că aceasta cunoștea la perfecție arta de a subjuga un bărbat. În plus, acest lucru dovedea, o fulgeră gândul, că senzualitatea Corinnei nu fusese alterată de accident. Dimpotrivă.

Totuși, încă nu-i putea înțelege izbucnirea din noaptea trecută, comparată cu ultima ei manifestare petrecută doar cu câteva clipe în urmă. De ce mărturisise atunci că nici nu poate fi vorba de

relații maritale între ea și Zander după ce se vor căsători ? De ce-l condamnase la celibat pe logodnicul ei chiar și după căsătorie ?

Avea ea pe altul în minte, un altul pe care să dorească să-l pedepsească ? Să fi fost acela tocmai persoana care o însoțise în ziua nenorocită a accidentului ?

Privind la Reg, ce părea vrăjit de ființa Corinnei, apoi la întreaga atitudine a Corinnei, se întrebă dacă nu cumva între ei doi nu existase ceva deosebit cândva ?

Privindu-l apoi mai atentă pe tânărul blond de lângă ea, se gândi că o ființă atât de calculată și ambițioasă cum îi fusese descrisă Corinna nu ar fi fost deloc interesată de persoana unui simplu salariat al logodnicului ei, chipeș și mai ales bobat și puternic. Or, bietul Reg nu părea a fi nici una, nici alta.

Zander care, între timp, începuse s-o ajute pe Corinna să se deplaseze spre sufragerie, era însă exact tipul asupra căruia o profesionistă ca ea să merite să-și exercite atracția. Liza îi urmă în aceeași direcție, alături de Reg.

El o privea parcă spunându-i în acele clipe, prin intermediul limbajului mut al ochilor : „Apropie-te și uită-te la mine. Nu sunt chiar atât de rău pe cât mă crezi tu".

Brațul lui i-l atinse la un moment dat pe al ei. Automat, ea i-l dădu la o parte cu o expresie indignată întipărită pe chip. El părea însă suficient de satisfăcut că o făcuse măcar să-l privească. În consecință, îi adresă un semn complice cu ochiul, la care ea îi răspunse printr-un zâmbet scurt.

Zander întoarse chiar în acea clipă privirea spre ei de parcă avea un ochi la spate şi văzuse totul, îşi spuse ea în sinea sa. Probabil că totuşi nu le surprinsese jocul privirilor, speră ea disperată.

Tocmai când erau foarte aproape de uşa sufrageriei, Reg vorbi, pe neaşteptate, pe un ton foarte firesc :

— De ce nu te-ai operat, Corinna ? O reuşită deplină ţi-ar pune din nou lumea la picioare, mă rog, lumea modei, ceea ce, oricum, e nemaipomenit.

Corinnei îi trebuiră câteva momente pentru a lua loc pe scaun, atent asistată de viitorul său soţ. Abia după aceea îi dădu lui Reg un răspuns pe cât de scurt, pe atât de explicit :

— Nu cred că ar fi reuşit.

Liza îndrăzni să arunce o privire către Zander. Arăta atât de chipeş încât îşi simţi din nou inima cum i-o luase razna. Dar chiar în acele momente, un gând îndepărtat îi stăruia în minte, avertizând-o din nou în ceea ce-l priveşte pe Zander, că poate totuşi Corinna fusese mai corectă decât ea însăşi străduindu-se să creadă în loialitatea necondiţionată a lui Zander, chiar în situaţia unei căsnicii formale.

Reg însă părea hotărât să calce-n strâchini cu orice chip.

— Dar credeam că ai primit asigurări de reuşită de la specialiştii care te-au consultat.

O pusese pe Corinna într-o poziţie defensivă, pe care aceasta o detesta, drept care răspunsul ei fu foarte categoric, pentru a curma orice discuţie în plus pe acest subiect.

— Nimeni nu-mi putea garanta o reuşită deplină şi acest lucru mi l-au şi spus atunci.

— Mie mi s-a părut că concluziile lor erau altele, continuă el cu încăpăţânare, în timp ce Milly tocmai începuse să servească supa, începând cu Corinna. După ce masa fu servită, Reg reluă atacul.

— Auzisem o poveste potrivit căreia chirurgii ţi-au vorbit în termeni foarte încurajatori despre acea operaţie.

— Ei bine, ai auzit greşit, sună răspunsul ei pronunţat cu un ton de-a dreptul disperat.

— Eu credeam că după doi ani scurşi de atunci, şansele tale de reuşită nu pot decât să crească, drept urmare a progreselor imense ale cercetării medicale.

Zander îşi mâncase cam jumătate din porţia sa de supă, după care împinse farfuria deoparte. Rămăsese rezemat de spătarul scaunului, cu mâna atârnată, urmărind impasibil schimbul de cuvinte dintre cei doi. Ochii Lizei îl urmăreau întrebători, fiind convinsă că aparenţa lui nonşalanţă ascundea o cu totul altă stare de spirit.

El îşi îndreptă pe neaşteptate ochii spre ea, observând că-l priveşte cu intensitate. Tensiunea instalată între ei se intensifică din nou. Pentru a-i evita pumnalele ochilor ea-şi plecă privirea spre propria ei farfurie de supă ca spre ceva nemaipomenit de interesant.

— Cu ajutorul doctorilor, îi dădea Reg înainte, vei putea arunca în curând aceste cârje.

— Vrei să mă laşi în pace cu sâcâielile astea !? exclamă Corinna după care-şi duse paharul cu

apă la gură cu mișcări tremurătoare. După ce-l puse jos, reluă.

— Nu e treaba ta ; nu e treaba lui Alexander... Cuprinsă brusc de un tremur nervos, întinse mâinile spre Zander care-o cuprinse proteguitor la pieptul lui. Pentru a doua oară în răstimpul a două zile, Liza o văzu pe Corinna suspinând speriată la pieptul logodnicului ei.

Ajunse la concluzia că, în mod surprinzător, sistemul ei nervos era pe punctul de a se prăbuși.

— Corinna are perfectă dreptate, Reg, spuse Zander pe un ton neașteptat de blând, nu e treaba noastră.

Reg se încruntă la această observație a șefului său, aranjându-și batista.

— E-n regulă, șefu' ! Apoi nu se putu abține să nu adauge : Îmi pare rău să văd cum o femeie atât de frumoasă se pierde în această lume urâtă.

Vorbele lui o surprinseră pe Liza, nu atât prin conținutul lor, cât prin faptul că fuseseră rostite de o persoană pe care o judecase ca fiind mai degrabă cinică și superficială.

După terminarea cinei, Zander îl invită pe Reg să-l urmeze în biroul său.

— Trebuie să ne continuăm discuția începută, îi spuse el. Revenit cu picioarele pe pământ, Reg aprobase ascultător, adăugând chiar :

— E-n regulă, șefu' !

Replica îl făcu pe Zender să schițeze un surâs cam stingher. Oare se afla încă sub imperiul izbucnirii emoționale a Corinnei ? se gândea Liza.

În timp ce bărbații urcau spre biroul lui Zander, Corinna își reocupase locul ei de pe canapea. Liza încerca să-și formeze un pronostic asupra

șanselor de a petrece o seară agreabilă cu Corinna.

— Îl urăsc pe acest bărbat, îi mărturisi Corinna sorbind din băutura ei. E încăpățânat ca un catâr. Nu renunță niciodată la un subiect, chit că interlocutorul său detestă să vorbească despre el. Nici nu mă mir că nici o femeie nu stă cu el mai mult de doi sau trei ani !

Din partea ei, Liza nu putea găsi de această dată nici un element nepotrivit cu raționamentul etalat de Reg în discuția cu Corinna. Operația ar fi fost o mare șansă de vindecare pentru ea, totuși, dintr-un motiv pe care-l ignora, Corinna respingea cu o energie maximă această idee. Probabil că Reg considerase că pisând-o pe acest subiect, Corinna și-ar mai îmblânzi împotrivirea. Liza însă era confuză privind motivele conduitei lui Reg.

— L-ai întâlnit cumva în Lanzarotte ?

Întrebarea Corinnei o izbi ca o piatră, atât de brusc căzu. Pentru a mai câștiga ceva timp și a-și reveni, Liza începu s-o lungească :

— Pe cine? Pe Reg Beckley ? Am spus eu așa ceva ? Nu cred !

Replicile Lizei provocară apariția câtorva cute pe fruntea Corinnei.

— Dar adineauri mi-ai spus că l-ai întâlnit mai demult. Cât de demult ?

Liza încercă un nou răspuns întortocheat.

— Cred că l-am zărit de vreo câteva ori prin sediul nostru din Londra. E un timp înalt și bine făcut. Cred că mai mult de asta îmi amintesc de el, încheie ea cu un surâs forțat.

Corinna primi răspunsul ei cu o grimasă neutră.

— Care este natura slujbei lui în cadrul companiei ? o întrebă Liza.

— Din puținul pe care-l cunosc, el coordonează întregul proiect din Lanzarotte, ce aparține companiei. Thistle este doar unul din contractanții ce acționează acolo, cel puțin așa mi-a spus Alexander.

Cuvintele îi fuseseră însoțite de mișcări ample ale capului ce-i învolburau frumosul ei păr blond, făcând-o și mai atrăgătoare.

Imediat începu a și-l pune în ordine cu o mână fină și albă, altădată folosită la masarea chipului ei perfect, în timp ce acum, cel mai adesea zăcea pe pernuțele canapelei.

Liza îi iscodea Corinnei trăsăturile feței, acum parcă și mai frumoase în acest repaos forțat. Când primele lacrimi se iviră șuvoaie, inundându-i obrajii goliți de orice culoare, Liza se trezi șoptindu-i :

— Corinna, spune-mi, ce te supără ?

Ea nu-i răspunse. De fapt, nici nu aștepta un răspuns. Mutându-se mai aproape de ea, Liza îi puse o mână pe umăr. Imediat, Corinna își scutură umărul pentru a o determina să-și ia mâna.

— N-am nevoie de mila ta, izbucni Corinna cu vocea gâtuită de suspine și lacrimi.

Liza căută clopoțelul și sună. Edgar fu cel care răspunse în mai puțin de trei minute.

Arătând spre Corinna, ea îi ceru :

— Roagă-l, te rog, pe domnul Cameron să vină aici, cât poate de repede.

Edgar se înclină și plecă din încăpere.

Iritată, Corinna o apostrofă :

— Nu trebuia să faci asta. Nu aveam nevoie de el.

Zander pătrunse în cameră cu ochii ţintă la Liza, pe care o întrebă :

— S-a întâmplat ceva rău ?

Liza i-o arătă din priviri pe Corinna. El se duse în spatele canapelei, unde se afla Corinna şi o cuprinse în braţe. Se aplecă şi o sărută pe frunte în timp ce cu o mână o mângâia pe păr.

Corinna, la rândul ei, ridică spre el o mână ca spre ceva puternic, protector, de care avea neapărată nevoie, şoptindu-i :

— Oh, Alexander, eşti atât de bun cu mine. Aş vrea să ştii cât de mult te iubesc.

Liza rămase nemişcată ca o stană de piatră. Simţea cum Zander se uită la ea. Simţea că nu mai poate îndura să audă cum o altă femeie îşi mărturisea dragostea bărbatului pe care ea însăşi îl adora.

Murmurând un abia auzit :

— Vă rog să mă iertaţi, părăsi încăperea cu paşi grăbiţi.

CAPITOLUL IX

Picioarele o purtară în sus pe scări, de-a lungul coridorului până în micul ei birou. Renunţase la confortul şi siguranţa dormitorului ei. Acolo ar fi găsit doar nefericirea şi nici un răspuns la întrebările care o chinuiau.

Munca era, sau cel puţin aşa se spunea, un panaceu pentru timpuri grele. Deci se hotărî să continue dactilografierea documentelor pe care i le dăduse Zander spre a fi gata a doua zi la prânz. În timp ce-şi vedea de muncă, auzi scârţâitul uşii din spatele său.

Zgomotul o făcu să-şi întoarcă ochii. Inima îi bătea cu putere. Ceea ce văzu, cu siguranţă că îi provocase o mare dezamăgire, din moment ce bărbatul care tocmai intrase îi spuse :

— Nu, nu sunt eu bărbatul pe care te aşteptai să-l vezi pretutindeni în jurul tău.

Adevărul evident al acestor cuvinte o făcu pe Liza să-şi plece capul. Se prefăcu că-şi vede pe mai departe de treburile ei. După câteva momente, încercă chiar o replică nepăsătoare.

— Dacă-l cauţi pe domnul Cameron, ştii unde se găseşte în acest moment !

— Ah, deci încă-ţi nimiceşti sufletul cu speranţe deşarte. Nu mi-ai urmat sfatul de a-l uita ? Văd asta. Ce s-a întâmplat, acolo în cameră ? Nu

l-am mai văzut năpustindu-se cu atâta iuţeală de când... Cu obrajii înroşiţi, de parcă ar fi vorbit ceva nepotrivit, Reg Beckley, căci el era bărbatul care intrase în biroul ei, lăsă fraza neterminată şi se îndreptă spre fereastră, privind afară cu chipul întunecat. Era clar că fusese cât pe ce să-i mărturisească ceva tainic şi teribil de important. Liza îl iscodi curioasă :

— De când, ce ?

Răspunsul se auzi aproape urlat :

— De când a aflat despre accidentul Corinnei !

— Vrei să spui că nu se găsea în preajma ei în momentul accidentului ?

— Ce ştii tu de fapt despre acest lucru ? încercă el să ocolească răspunsul printr-o întrebare. Liza se gândi că poate tocmai el fusese persoana cu care Corinna călărise în acea zi fatală. Să fi fugit el de la locul accidentului, lăsând-o pe Corinna să zacă acolo, neajutorată ? Îşi aduse aminte de resentimentele pe care le arătase adineauri Corinna faţă de el.

— Da, Corinna mi-a spus câte ceva, dar nu erau decât simple detalii lipsite de orice importanţă. Probabil s-a străduit să fie discretă. Reg, te implor, spune-mi, cine era cu ea în momentul accidentului ?

Tăcerea lui îi confirmă Lizei suspiciunile. Reg plecă de la fereastră şi se îndreptă spre unul din scaunele aflate în cameră, în care luă loc confortabil. Apoi scotoci într-unul din buzunarele hainei, de unde extrase un portvizit plin cu fotografii.

Liza îl examina curioasă. El scoase un mănunchi de fotografii colorate din portivizit, pe care apoi

îl închise şi-l băgă la loc. Luă apoi fotografiile şi le puse în evantai ca pe nişte cărţi de joc, privindu-le cu un aer vădit tulburat.

— Vii cu mine diseară la dans ? o invită el pe neaşteptate, cu o voce neutră, după care continuă să se uite la fotografii.

— Nu, mulţumesc. Simpla idee de a ieşi cu el, indiferent unde, o îngrozea, fără a-şi fi putut explica şi de ce. Doar nu era un bărbat nearătos. Şi totuşi, ceva din aerul lui te făcea să nu ai încredere în el, ca şi cum n-ar fi fost o persoană pe de-a-ntregul onestă. Dealtfel, îşi spuse ea în sinea ei. în timp ce introducea în maşină o nouă foaie de hârtie, nici nu ar dori să iasă cu un alt bărbat decât Zander.

Refuzul păru să nu-l clintească pe Reg, care continuă :

— De când nu te-ai mai distrat ? Mărturiseşte ! La ce bun acest refuz ? Doar n-ai mai fost la un restaurant din timpul concediului tău. Îţi aminteşti, nu-i aşa ? De atunci, de când şeful te-a făcut iubita lui, evident temporară. Se înţelege, pentru agrementarea zilelor sale libere.

Liza izbi cu pumnul în masă, întrerupându-l.

— Aş putea să cer să fii concediat pentru aceste cuvinte.

— Oh, deci ai mers într-adevăr chiar atât de departe, încât să crezi acum că mă poţi concedia la simpla ta dorinţă. Ia priveşte aici, continuă el cu ochi şireţi, venind lângă ea şi punându-i în faţă una din fotografiile ţinute în evantai.

— De unde le ai ? întrebă ea cu o voce gâtuită de frică faţă de ceea ce văzuse. Era unul din instantaneele pe care le făcuse împreună cu Zander

acolo pe insulă. Cu siguranță că și restul fotografiilor la fel.

— Am utilizat și eu negativele, altfel cum ?

— Ți le-a dat cumva Zander ?

— Mi le-a dat pe naiba ! Le-am luat pur și simplu din biroul lui de la Londra. Le pusese acolo într-un mic seif, departe de atingerea unor persoane indiscrete.

— Așa ca tine. Ironia tonului era trădată însă de îngrijorarea de pe fața ei.

— Da, exact, așa ca mine.

— E în regulă. Am primit și eu un set cu aceste fotografii. Deci pozele tale nu au nici o valoare, nu-i așa ? continuă ea zâmbind. Zâmbetul îi pieri imediat, la vederea rânjetului lui ce părea să prevestească ceva cu totul amenințător.

— Nu mai spune ! o maimuțări el.

Stingherită, ea privi din nou fotografiile din mâna lui.

— Vezi, sufletel, lipsește una din ele, în setul tău. Aceasta, i-o arătă el pentru câteva secunde, apoi i-o luă din mână. Lizei îi fusese deajuns. Era tocmai instantaneul ei cu Zander, în care amândoi erau strâns îmbrățișați. Fotografia făcută chiar de Reg. Imaginea demonstra cu claritate că între ei se țesuse o plasă de sentimente puternice ce depășeau relațiile de simple cunoștințe. Ea retrăi savoarea acelor clipe de magie indescriptibilă în care râdea, fericită, în brațele lui Zander, de parcă toată lumea era a ei. Pe atunci râdea fără a-i păsa de nimeni și de nimic. Acum însă perspectivele îi tăiaseră parcă și răsuflarea, nu numai speranța. Cu mare greutate, reuși să-și revină. Încercă chiar

să pară că nu dă prea mare importanță incidentului.

— Și ce-i cu asta ? Sunt niște simple fotografii din timpul concediului, nu-i așa ? Dă-mi-o s-o mai văd o dată !

— Mă crezi tâmpit, domnișoară Maynard, încât să fac o asemenea prostie ? Asta rămâne la mine, continuă și așeză fotografia cu pricina alături de celelalte. Dacă accepți invitația mea... atunci poate că lucrurile se vor schimba. Cine știe, poate voi uita de aceste fotografii.

— Și dacă nu ?

— Atunci, am să le arăt Corinnei. În plus, îi voi da și unele amănunte picante despre voi doi acolo pe insulă, la cramă, în camera ta. Știi tu la ce mă refer !

— Da, știu. Și mai știu și faptul că ești un... îi declară ea cu vocea gâtuită de furie.

— Un șantajist. Știu asta și nu mă deranjează. Ei, acum, care îți este răspunsul la propunerea mea. Ieși cu mine diseară ?

— Nu, în ruptul capului, nu ! Nici diseară și nici în vreo altă seară.

El o privi tăcut, după care își îndesă vraful de fotografii în buzunar. Liza se holba la el simțind cum furia dinlăuntrul ei creștea.

— Nu-mi vine să crel că ai de gând, într-adevăr, să i le arăți Corinnei !

— Nu mai spune, îi răspunse el cu un zâmbet strâmb, îndreptându-se spre ușă. Unde spuneai că e Corinna ? În camera de zi ?

— Da, acolo. Împreună cu Zander. Fii atent, că e într-o stare de nervi îngrozitoare, încercă ea să-l facă să renunțe la ce-și pusese în gând.

Replica lui îi dovedi că eşuase.

— Cu atât mai rău pentru tine. După ce voi termina de vorbit şi de arătat va fi într-o stare şi mai rea. Cu toţii veţi fi, de fapt. Corinna, tu şi poate chiar Zander.

Liza aleargă după el pentru a-l opri.

— Ei bine, ai câştigat. Voi ieşi cu tine, oriunde vrei. Astă-seară însă n-o pot face pentru că am o mulţime de hârtii de pus la punct. De acord pentru mâine seară ?

Cu un zâmbet biruitor, Reg îi răspunse :

— De acord, pentru mâine seară la ora şapte. Vin să te iau de aici. O.K. ?

— O.K. Te aştept la ora şapte. Acum, te rog, pleacă şi lasă-mă să-mi termin lucrul — Apoi privi în urma lui spre a se convinge că, într-adevăr, plecase şi-şi zâmbi încurajator. Poate că totuşi nu era totul pierdut. Avea dreptul să spere, cel puţin.

Tocmai când se pregătea să-şi reia lucrul, un nou zgomot o făcu să-şi întoarcă ochii în direcţia uşii dinspre cabinetul lui Zander. Observă cu stupoare că era întredeschisă. Apoi, se deschise de tot şi Zander intră şi se postă în faţa ei. Dumnezeule, oare de cât timp se afla acolo şi cât surprinsese din discuţia ei cu Reg ?

Încercă să glumească spunându-şi că micuţul ei birou poseda o atarcţie specială, dacă într-un răstimp atât de scurt, Reg şi apoi Zander veniseră pe capul ei ca să-i facă necazuri. Era sigură că venirea lui Zander va fi, de asemenea, dramatică pentru ea.

Gluma n-o prea înveseli însă, uitându-se la Zander cum stătea în faţa ei drept ca o stană de

piatră, cu ochii întunecați, cu buzele strânse, cu părul vâlvoi contrar obiceiului său. Nici măcar nu se mai străduiește să-și ascundă furia, se gândi Liza. Oare ce să-l fi făcut atât de furios ? Poate eforturile de a-și liniști logodnica ? Poate surprinderea discuției ei cu Reg ? Sau poate ambele ? Încercă să se concentreze asupra documentului ce trebuia dactilografiat. Îi fu însă imposibil datorită emoției pe care o simțea că emană dispre Zander.

Zander o apucă strâns de bărbie ridicându-i capul spre el și silind-o să-l privească direct în ochi.

— Crezi că mă vei putea uita dacă vei deveni mai intimă cu Reg Beckley ?

Liza își simți gâtul uscat de puternicele emoții care o răvășiseră. Abia putu să articuleze :

— Nu am de gând să devin intimă cu el. Nici măcar prietenă.

— Serios ? Atunci de ce naiba te întâlnești cu el ? Simți nevoia acestei întâlniri pentru a avea o discuție profund intelectuală ?

Sarcasmul vocii lui o înciudă, astfel că își smulse bărbia din mâna lui și-i replică, gândindu-se, mai ales, la cât de duios putuse fi el cu Corinna, față de cât de aspru se purta cu ea.

— Și la urma-urmei, de ce să nu-mi dobândesc și eu un prieten ? Chiar un iubit ? Pe dată crezu că el o va lovi pentru cele spuse. El însă se năpusti asupra părului ei lung adunându-l șuvoi în jurul obrajilor, apoi o ridică de subsuori până la nivelul ochilor săi, fără ca ea să se poată împotrivi în vreun fel. Apoi, îi spuse cu inimitabilul său accent scoțian :

— Numai să îndrăznești, comoara mea, și-ți voi smulge inima din piept pentru a ți-o zdrobi sub picioarele mele !

Palidă și sleită complet de puteri, Liza își dori ca el s-o protejeze ca pe Corinna. Dar își spuse apoi că o astfel de fericire nu-i era menită ei. Tot ce putea face era să-l înfrunte până la capăt, tocmai pe el, omul pe care îl iubea fără limite. De aceea îi replică :

— Îți sunt salariată. Îți datorez supunere în timpul orelor de program. După terminarea programului nu mai ai însă nici un fel de autoritate asupra mea. La fiecare cuvânt al ei care îl sfida, el răspundea printr-o accentuare a puterii cu care o strângea de subsuori. Apoi, pe neașteptate. îi dădu drumul să cadă în scaunul ei, scrâșnind :

— Bine, n-ai decât să-ți strici viața alături de acest sfărâmător de suflete ! Du-te cu el dacă asta ți-e voia ! N-am ce zice, ca specialist e bun, dar ca om în particular, e un nenorocit. Ți-am mai vorbit despre asta. Se așeză în scaunul de vizavi cu pumnii strânși pe genunchi și cu picioarele depărtate, păstrându-și o expresie întunecată a feței, apoi continuă : Nu numai că-ți va distruge nevinovăția, și te asigur că n-ai nici o șansă în fața lui, dar după ce se va sătura de tine, te va arunca în brațele primului venit. Iar, dacă crezi că după ce se va fi săturat el de tine te mai poți întoarce la mine, te asigur că și dacă am să te văd târându-te și implorându-mi mila, am să te arunc deoparte ca pe un gunoi, ceea ce și vei fi după o legătură cu un om ca Reg Beckley.

După ce termină, el se ridică și se apropie de fereastră prin care privi afară la semiîntunericul

ce se lăsase. Înfrântă din nou, Liza rămăsese cu capul lăsat în mâini pe tăblia mesei. Deodată, îl simți din nou în preajma ei. El începu s-o mângâie, dar de data aceasta într-o manieră diferită.

Era chiar ceea ce așteptase ea de la el mai devreme, înainte ca această discuție furtunoasă să fi început. Lăsându-și capul pe pieptul lui ea-și dădu seama de starea în care se afla el după ritmul bătăilor inimii.

— Doamne, ce-i de făcut cu tine, fetița mea, ca să-ți pot vedea încă o dată zâmbetul înflorindu-ți chipul ?

— Nimic. Nu cred că mai există ceva ce tu sau oricare altul ați putea face. Vocea-i sunase slab și trist. Ești logodit cu o altă femeie, cu care te vei și căsători, dealtfel. Femeie care în plus, spre nenorocirea tuturor și a ei în primul rând, nu se poate descurca fără tine, datorită infirmității. Nu avem dreptul cu nici un chip s-o facem să se îndoiască de angajamentul tău față de ea. Liza îi dădu apoi de înțeles că ar vrea să fie lăsată singură, iar el îi dădu drumul din brațe, fără un murmur. Îi zâmbi atunci recunoscătoare printre lacrimile ce-i udau obrajii, după care îi spuse :

— Se pare că astăzi soarta ți-a hărăzit sarcina de a liniști două femei emotive.

El se aplecă spre ea și întorcându-i chipul spre el, îi spuse :

— Zâmbește-mi din nou. Măcar cu această plăcere să rămân.

Ea îi zâmbi iar el o sărută recunoscător, la fel ca atunci pe insulă.

Chinuindu-se să glumească, Liza remarcă :
— O nouă piesă la colecție ?
El îi zâmbi tăcut, apoi părăsi în grabă încăperea.

*

Când Reg Beckley sosi ca s-o scoată la plimbare, conform promisiunii a doua zi, la ora fixată, doar Corinna era prezentă pentru a-i urmări cum pleacă.

— Te invidiez, îi spuse Lizei. Cândva eram în stare să dansez toată noaptea, iar când mă opream, încheie ea uitându-se la Reg apoi mutându-și privirea în altă direcție, aceasta se întâmpla din cauză că partenerul meu nu mai era în stare să se miște.

Reg nu răspunse, în schimb se întoarse către Liza și-i atinse gura cu un sărut ușor. Aceasta, prea surprinsă de cele ce se petreceau, nu protestă. Corinna îi privi o vreme, după care, plictisită, se reîntoarse la lectura revistei sale.

În timp ce se îndrepta alături de Reg spre mașina acestuia, Liza era mirată de absența lui Zander, în ciuda faptului că-i simțea prezența pretutindeni. În plus, ea cam bănuia la ce se gândește el acum în ceea ce o privește.

Amândoi se urcară în mașină și o porniră. După ce se mulțumise să conducă fără o vorbă o vreme, Reg rupse tăcerea :

— Văd că gândurile ți-au zburat departe. Nu am deloc intenția să merg la dans cu o statuie necuvântătoare. Vino înapoi la mine, adăugă el, încercând să-i mângâie șoldul. Drept răspuns, Liza îi dădu mâna deoparte. Netulburat, el însă conti-

nuă : Nu mai fi așa de țâfnoasă cu mine. S-ar putea ca și eu, la rândul meu, să mă port la fel. Încearcă să nu mă dezamăgești, Liza. Ei i se păru că vorbele lui avură o rezonanță amenințătoare.

— Dar ce mai vrei ? M-ai forțat prin șantaj să vin cu tine. Iată-mă aici, cu tine. Nu mă poți face să fiu încântată de comapnia ta, atâta timp cât mă amenințI cu pozele alea nenorocite.

El îi răspunse zâmbind ușor :

— Ei, poate după ce o să bei ceva, o să-ți par mai simaptic. Cine știe ?

Se aflau pe șoseaua de țară ce ducea la Churwood. Liza se străduia să-și închipuie că se află din nou pe drumul magnific ce șerpuia printre dealurile selenare de la Lanzarotte, în faptul serii. Cât de departe și de demult fuseseră toate acele momente de neuitat pentru ea.

Restaurantul la care ajunseră era durat din blocuri de piatră de Catswold, ieșite în afară, printre care fuseseră introduse bucăți de lemn rindeluit. Efectul era cel scontat, adică foarte plăcut ochiului. Plafonul încăperii era jos, iar lumina venea de la niște lămpi de perete în formă de lumânare. În clipa aceea, Liza își dori din tot sufletul ca bărbatul care ședea alături de ea la masă să fie Zander și nu Reg.

În încăperea alăturată fusese organizat un ring de dans prin scoaterea mobilei. Încălzirea se putea face acolo cu ajutorul unui șemineu vechi de mari dimensiuni. În timpul iernii, încercă să-și închipuie Liza, probabil că șemineul îngăduia un foc puternic și dogoritor.

Cu mare efort din partea ei de a se stăpâni, izbuti să se lase condusă la dans de către Reg Bec-

kley. El părea că nu observă nimic din tot zbuciumul ei, dansând fericit şi zâmbindu-i. În realitate, lucrurile nu stăteau chiar aşa, îşi dădu ea curând seama din vorbele lui :

— Trebuie că mă urăşti mult pentru toate astea, nu-i aşa ? Cu toate acestea, îţi voi spune ceva care iarăşi n-o să-ţi placă. Şi mâine seară vei ieşi cu mine, din nou.

Reacţia ei iniţială fu una de refuz. Imediat însă, gândindu-se la consecinţe, îşi înghiţi refuzul şi-i răspunse cu o voce ce se dorea amabilă :

— Aceeaşi oră, acelaşi loc. Şi cine ţi-a spus că nu mă simt bine aici ?

El păru mulţumit, închipuindu-şi că ezitarea ei de la început se datorase alcoolului consumat. Dealtfel, pe tot parcursul serii, Liza nu mâncase nimic, mulţumindu-se doar să înghită pahar după pahar.

Pe la orele zece şi jumătate, ea se prefăcu că era moartă de oboseală. Reg o admonestă :

— Hei, ce faci, dormi în braţele mele ? Mai avem o grămadă de timp să ni-l petrecem împreună înainte de a ne despărţi. Şi să nu încerci să mă păcăleşti asupra acestui lucru.

— Aş vrea să merg acasă, Reg. Cuvintele îi erau străbătute de o undă de oboseală cât se poate de convingătoare, la care se adăuga ameţeala provocată de excesul de băutură. Am venit aici cu tine, aşa cum ţi-am promis. Dacă însă acum, nu mă duci înapoi acasă, să ştii că mâine seară n-o să mai vin cu tine.

El o apucă violent de umeri mototolindu-i rochia, şi-i spuse cu o privire rea :

— Strânge-ţi lucrurile şi hai s-o luăm din loc. Apoi îi dădu drumul, ceea ce-i îngădui Lizei să-şi aranjeze ţinuta, deranjată de gestul neelegant al lui Reg.

Reg conducea în tăcere de o bucată de timp. Realizând atenţia cu care el se concentra asupra conducerii pe îngustele drumuri de ţară, Liza se linişti lăsându-se pe spate.

Deodată, simţi o mână care-i dădea deoparte haina de pe ea. Îşi dădu seama că, între timp, adormise aşa că trebui să-şi scuture bine capul de vreo câteva ori pentru a se trezi deplin. Fu mirată şi imediat îngrozită să constate că se găseau la marginea drumului în staţionare, iar afară era o noapte neagră ca smoala. Imediat reuşi să zărească, în ciuda întunericului, faţa lui Reg adulmecând parcă pe lângă obrajii ei. Privirea ochilor lui nu lăsa nici o îndoială asupra intenţiilor ce-i animau acţiunile.

Îi reveniră în memorie cuvintele prin care Zander încercase s-o avertizeze asupra lui Reg. Câtă dreptate avusese ! Căznindu-se să rămână liniştită, îi zâmbi cât mai calm, înainte de a-i spune :

— Regret, Reg, dar sunt foarte obosită. Nu-ţi pot oferi mai mult pentru astă-seară.

— Dar ai aţipit puţin, aşa că acum eşti odihnită. De ce naiba crezi că te-am lăsat să dormi atâta timp ?

— Atâta timp ? Asta însemna că nu mai era atât de mult până la destinaţie. Dacă situaţia degenera, ar fi putut încerca să meargă pe jos, fără ajutorul lui Reg. Totuşi gândul de a merge pe jos prin întunericul nopţii îi provoca fiori. Devenit nerăbdător, bărbatul îi căuta cu lăcomie buzele

în așteptarea sărutului, pe care atunci când i le găsi, Liza încercă din toate puterile să i-l refuze. Ea încercă să-și întoarcă fața de la el, dar acesta o opri înșfăcând-o de păr.

Deja, cu o mână, încerca să-i desfacă fermoarul rochiei. Liza se ruga în gând ca acesta să țină. Din nefericire, un zgomot de rochie sfâșiată îi dovedi că gândul nu i se împlinise. Furioasă, se smulse din îmbrățișarea lui.

— Dacă mă vede Zander cu rochia sfâșiată ? Cuvintele ei îl potoliră, chiar dacă nu deplin.

— Ai câștigat în noaptea asta. Dar mâine vii din nou cu mine. Dacă nu, atunci știi ce-ți pot face cu micile șmecherii pe care le țin la loc sigur, încheie el cu o voce amenințătoare.

Suficient de recunoscătoare pentru că scăpase de el, chiar dacă numai pentru câteva ore, Liza îi dădu un răspuns scurt, dar liniștitor.

— De acord, mâine seară. Apoi, rămase tăcută pentru tot restul drumului. Când călătoria luă sfârșit, ea fu atât de nerăbdătoare să părăsească mașina, încât aproape o luă la fugă peste pietrișul drumului ce dădea la intrarea în reședință, fapt ce-i provocă dureri. Mersul ei atât de grăbit avusese urmări negative pentru bietele ei sandale, una rămânând fără toc. O aruncă din picioare grăbită, mergând în continuare în picioarele goale prin praf. Reg o părăsi furios, lăsând în urma sa un nor de praf.

Schimbându-și gândul, Liza începu să-și caute sandaua prin praful drumului. Își dădu seama că întunericul nu-i mai îngăduia s-o găsească. Furioasă, atât pe Reg Beckley cât și pe ea însăși pentru

că cedase şantajului lui, se îndreptă şchiopătând cu paşi şovăitori spre uşa de la intrare.

Deşi se străduise să închidă cu maximum de grijă uşa, zgomotul produs i se păru de-a dreptul asurzitor.

Ajunsă în preajma camerei de zi începu să tragă cu urechea, pentru a verifica dacă mai e cineva înăuntru. Precauţie înţeleaptă, pentru că putu auzi dinăuntrul camerei zgomotul unor sărutări, după care Corinna spuse :

— Zander, cred că ar trebui să merg la operaţie pentru binele tău, ca şi al meu. Dacă trebuie să-ţi fiu soţie, atunci mi se pare corect să mă comport ca o soţie adevărată. Poate că voi dori chiar ca tu să mă iubeşti.

Această stranie declaraţie o contrarie pe Liza. Apoi auzi ceva asemănător unui suspin, apoi sunetul unor braţe care se atingeau, urmat de alte sărutări duioase. Înnebunită de imaginile pe care le vedea aievea în minte, se întoarse pe jumătate stând pe piciorul care-i rămăsese încălţat, într-un echilibru destul de instabil.

Încercând să se reechilibreze întinse mâna ca să se apuce de ceva care se nimeri să fie tocmai clanţa uşii de la camera de zi, care cedă sub greutatea ei şi se deschise, dezvăluindu-i prezenţa celor doi, la fel de uimiţi ca şi ea de această ispravă.

Corinna şedea întinsă pe canapea, în timp ce Zander ocupa colţul acesteia. El îi ţinea capul între mâini, iar obrajii îi erau împodobiţi cu numeroase urme de ruj. Conştient de adresa privirilor Lizei, Zander scoase o batistă din buzunar şi începu să se şteargă pe obraji. După aceea, o privi din nou

pe Liza care se simți parcă lovită de acei ochi sfredelitori care o examinau cu o nemiloasă satisfacție.

— Doamne sfinte, exclamă Corinna mai mult amuzată decât îngrozită, dar ce ți-a făcut individul acela ? Te-a tăvălit prin iarbă înainte să te violeze ? Uită-te la tine, dragă, cum arăți !

— Ieși afară ! Vocea lui Zander era încărcată de mânie, lovind-o ca o șfichiuitură de bici. Și rămâi acolo ! sfârși el.

Liza se întoarse, dădu drumul la ușă și începu a urca șchiopătând scările, abia putând să-și rețină plânsul.

Dacă el ar fi știut... dacă ar fi putut să-i spună ce fusese silită să îndure pentru a-l salva pe el și pe prețioasa lui logodnică și blestemata lor de companie internațională de la riscurile și rușinea unui scandal.

Ajungând în camera ei, își aruncă și cealaltă sanda din picior și se aruncă în pat, cuprinsă de disperare.

*

Liza se trezi a doua zi dimineață foarte devreme. Practic, aproape că nu închisese un ochi. Din nou, mersul nenorocit al evenimentelor o strivea dând-o la o parte. Întrucât nu era o persoană înzestrată cu o mare capacitate de a controla și mânui evenimentele, ci doar o tânără cinstită care-și vedea de drumul ei, rezulta că nu putea avea nici cel mai mic control asupra lor.

Nu-i era foame și nici nu îndrăznea să dea ochii cu Corinna și Zander după cele întâmplate noaptea trecută.

Ducându-se la bucătărie pentru a o ruga pe Milly să-i ofere o ceașcă de cafea, se trezi asaltată cu o tavă de chifle, fursecuri, prăjiturele apetisante și un ibric întreg de cafea.

Râzând, Liza o asigură pe Milly că nu va putea dovedi tot acest munte de bunătăți. Milly, în schimb, o contrazise într-o manieră cât se poate de politicoasă, asigurând-o că nu va putea lucra până la ora prânzului cu stomacul gol.

Ascultătoare, luă tava cu gustări și se duse în biroul ei. În timp ce mesteca, bea și bătea la mașină, își dădea seama ce bine făcuse ascultând-o pe Milly. Puterea și buna dispoziție îi reveneau treptat, făcând-o să se simtă din nou în stare să-și înfrunte micile ei bătălii de fiecare zi. Îl va întâlni din nou pe Reg. Nu exista o altă cale, dar știind de data asta la ce se putea aștepta, îl va înfrunta cu curaj. Doar știa ce poate face o femeie disperată cu unghiile sale. Avea de gând să-l împodobească pe Reg cu niște zgârieturi de toată frumusețea, pentru o bună bucată de vreme.

În clipa în care dădea deoparte tava cu gustări, acum golită, auzi zgomotul produs de manevrarea prudentă a ușii de la cabinetul lui Zander. Își ciuli urechile în așteptarea chemării lui, care era sigură că nu va întârzia.

Într-adevăr, după vreo două minute, o chemă la el în cabinet. Nici măcar nu a folosit interfonul, se gândi ea, încercând să-și ridice moralul, după care deschise ușa și intră în cabinet cu fruntea sus.

Știa încă dinainte că o va întâmpina cu o privire nimicitoare. Lupta începuse deja și nu din noaptea trecută, așa cum anticipase ea. El o privi ca pe o căzătură culeasă de pe stradă. În sinea ei, simțea cum frica începe să-i răvășească mințile, iar inima îi bătea nebunește din același motiv.

Dacă ea arăta obosită, așa cum oglinda îi arătase deja, aceasta se datora nopții nedormite. Cu siguranță că nici el nu dormise mai mult decât ea.

Ochii lui încercănați dovedeau neputința sa de a-și înfrunta oboseala. Obrajii îi arătau de parcă se răsese cu o lamă tocită. Nu purta cravată și nici haină, iar cămașa îi era descheiată.

Îi întinse niște casete înregistrate pentru a fi dactilografiate. Liza le privi contrariată. Când Dumnezeu le înregistrase ? Nu ar fi avut timp pentru atâtea până la ora micului dejun.

— Când nu poți dormi, domnișoară Maynard, răsună vocea lui pe un ton grav, cum se pare că nici tu nu ai putut, ca și mine, dealtfel, atunci munca rămâne cea mai bună soluție pentru a-ți aduce eliberarea de gândurile negre care te apasă și nu te lasă să dormi.

— Ați înregistrat toate astea noaptea trecută ?

— Da, așa am făcut. În afara unor scrisori de răspuns, care trebuie expediate neîntârziat, am aici și câteva rapoarte pe cât de lungi, pe atât de importante. Am nevoie ca toate să fie terminate până diseară când mă întorc.

Simțindu-se înfricoșată de munca ce-o aștepta, Liza îndrăzni totuși o întrebare :

— Mergeți undeva, astăzi ?

— Da, mă duc până la Londra la sediu. Nu ți-a spus Shirley ?

— Ba da, dar mi-a spus că de obicei vă însoţea.

El începu să-şi descheie cămaşa, probabil pentru a şi-o schimba, se gândi ea. Îi privea fascinată corpul zvelt plin de muşchi, atât de admirabil proporţionat, părul de pe piept, care o impresionaseră la el de la început.

Privirile ei se opriră asupra şoldurilor lui, ce se ghiceau prin pantaloni, fiind întreruptă de vocea lui batjocoritoare :

— Acum se pare că ştii mai multe despre anatomia bărbaţilor, domînşoară Maynard, după noaptea pe care ţi-ai petrecut-o cu Reg Beckley. Pot să pariez că ai aflat de la el câteva şmecherii despre care nici măcar nu bănuiai că există.

Tonul formal adoptat la urmă o făcea să-l simtă tot mai departe de ea. Acest lucru îi era cel mai nesuferit, după toate actele de tandreţe şi sărutările cu care o copleşise odinioară. Dar oare n-o avertizase el că-i va displace profund omul care se ascundea sub acea barbă deasă ? Şi nu numai o dată.

Liza scutură violent din cap, ca şi cum ar fi dorit să-şi alunge aceste gânduri.

— Să mă schimb pentru a vă însoţi la Londra, domnule Cameron. Va trebui să iau cu mine aceste casete.

— Nu am nevoie de tine la Londra. Am acolo o mulţime de tinere capabile şi de încredere la dispoziţia mea.

— Veţi decide pregătirea vreuneia pentru a mă înlocui, domnule Cameron, astfel ca să poată prelua întregul meu rol ? Evident, după ce voi fi izgonită.

El se apropie de ea de după birou şi o prinse de mâini cu atâta putere încât o duru.

— Te rog, încetează ! Apoi o strânse la piept cu atâta sălbăticie încât ea îi simţi asprimea părului de pe piept prin ţesătura fină a bluzei sale. Îi cuprinse buzele cu un sărut lacom de care ea încercă în zadar să se elibereze. Nu reuşi, întrucât ultimul sărut îi readuse în memorie pe cele dinainte cu tot cortegiul lor de senzaţii, plăceri şi gânduri.

— Sarcasmul tău, după ce tot tu ţi-ai petrecut noaptea cu Reg Beckley, mă irită ca o haină de lână aspră, spuse Zander... Îi dădu drumul privind-o cu o mulţumire nedisimulată... Se pare că te-a şocat posibilitatea ca eu să am în vedere pregătirea unei alte secretare. În acest caz, nu vei mai fi dorită aici.

Apucând casetele cu ambele mâini, Liza aproape că-i strigă :

— Atunci de ce m-ai luat de la vechiul meu loc de muncă ? Eram atât de mulţumită acolo, cu mult mai mulţumită decât am fost aici lucrând pentru tine. Dacă aveai de gând să mă muţi aici doar pentru o vreme, trebuia să-mi fi spus acest lucru de la început.

Răspunsul lui o făcu să-şi recapete calmul :

— În ce mă priveşte, am intenţionat să-ţi ofer o promovare permanentă. Nu-ţi pot spune şi pentru ce motiv, dar asta am dorit. Să fii lângă mine. Ochii lui îi spuseseră mai mult decât îi putuseră destăinui buzele sale. Se întoarse apoi pe scaunul său din spatele biroului şi continuă. Dar după dez-

mățul din noaptea trecută — pentru că-mi este clar că dezmăț a fost după felul în care arătai când te-ai întors acasă — nu te mai vreau cu nici un chip în preajma mea.

El trase un sertar și scoase din interiorul lui o sanda pe care i-o întinse.

— Presupun că-ți aparține ! Edgar a găsit-o în curte în dimineața asta. Nu te mai întreb cum de a ajuns acolo !

— În schimb eu îți voi spune cum, îi ripostă ea, luându-i sandaua din mână. Reg a aruncat-o după mine, vrând să mă lovească. Apoi adăugă cu venin : Era nebun de frustrare.

— Îmi pare rău pentru el, răspunse Zander pe un ton cinic. Probabil că nu și-a dat seama că ești virgină decât atunci când era prea târziu. Nu-ți fă griji, data viitoare poate o să-l ajuți tu mai mult.

Liza își strânse buzele dezgustată :

— Te urăsc, Zander Cameron ! El o privea în continuare ostil. Și când mă gândesc că, după ce te-am întâlnit la Lazarotte, credeam că te iubesc. Cuvintele fuseseră rostite pe un ton abia șoptit, încât ea se îndoia că el le auzise.

El tresări, dar apoi renunță și rămase nemișcat, cu o expresie dură întipărită pe față.

Din cadrul ușii ea mai întreprinse o ultimă încercare.

— Tu nu înțelegi, Zander, pur și simplu nu înțelegi. Dacă el auzise totuși tremurul din vocea ei, nu o arătase.

Ziua era pe terminate. Liza muncise fără să se oprească, hotărâtă să termine la timp lucrările pe care i le dăduse el. Pentru a câștiga în plus ceva timp de lucru, ea ceruse chiar să-i fie adusă mâncarea în birou. Pe de altă parte, nemaicoborând la masă, evita să se mai vadă cu Corinna. Nu se simțea deloc în stare să-i înfrunte ironiile legate de teribilele evenimente pe care Corinna bănuia că avuseseră loc între ea și Reg Beckley.

În momentul în care Zander intra în biroul său, și asta se întâmpla pe la începutul acelei seri, ea reușise să termine tot ceea ce-i dăduse el de lucru.

În ciuda unei zile obositoare, care se adăugase unei nopți epuizante, el arăta foarte proaspăt. Liza se grăbi să se ducă la el, imediat ce auzi sunetul soneriei.

El îi aruncă o privire rapidă dar atentă din care ea ghici că oboseala și efortul depus pentru a-i executa lucrările cerute fuseseră corect evaluate. Zander îi făcu iritat semn cu mâna să se apropie și deși ea se simți jignită de acest gest lipsit de politețe, se mulțumi să-i depună pe birou documentele la care lucrase.

La fel de nepoliticos, el îi făcu semn că poate pleca. De data asta era prea de tot. Avea nevoie de o explicație.

— Ați reușit să vă găsiți o nouă secretară, domnule Cameron ? îndrăzni ea o întrebare.

El o privi cu niște ochi goliți de orice expresie, fără a-i răspunde. Atunci ea continuă :

— Intenționați să vă ocupați personal la Londra de instruirea ei, astfel ca să vă puteți dispensa cât mai curând de prezența mea ?

Tremurul buzelor care-i însoțise ultimele cuvinte o înciudă pentru că-i demonstrase din nou lui Zander cât de vulnerabilă era în fața lui, dar privindu-l atentă putu să vadă că slăbiciunea ei nu părea să-l fi impresionat prea mult.

În sfârșit, ea putu să-i audă glasul :

— Știi ceva, mai bine cară-te de aici cu ironiile tale deplasate de care nu am chef la ora asta ! Nu mă provoca, te rog, acum, în aceste momente grele. Nu vreau deloc să fiu silit să fac ceva care să mă facă să-mi pară rău pentru tot restul vieții mele !

— Dar dumneavoastră, domnule Cameron, nu sunteți omul care să comiteți un astfel de lucru. Obida o făcea pe Liza să nu-i mai pese de consecințe, astfel că merse mai departe cu ironia... Îmi îngădui să te citez ? „Prudența și stăpânirea de sine, se știe, sunt rădăcinile înțelepciunii". Îți aduci aminte, domnule Cameron, cândva tu mi-ai citat aceste versuri ale lui Robert Burns. Sper că n-ai uitat acele clipe petrecute în camera mea la hotel ? Vocea îi sunase puțin speriată la urmă, totuși, în ruptul capului, nu mai dorea să dea înapoi în fața lui. Drept care, îi vorbi în același mod mai departe, dar cu un glas șoptit. Își putea învinge teama dar nu și emoția în fața amintirilor.

— „Dar trebuie oare vechea dragoste uitată și-n veci să nu mai fie pomenită".

Zander păru, de data asta, pătruns de spusele ei, dar chipul îi rămase, parcă, la fel de dur. Îi făcu, din nou, semn să plece lăsându-și mâinile să

cadă pe grămada de hârtii aşezată în faţa sa pe birou. O aşteptă doar să plece fără să scoată o vorbă.

Ziua de lucru odată sfârşită, Liza îşi strânse lucrurile şi părăsi biroul, nemaiprimind alte dispoziţii de la şeful său. Se duse în camera de zi, crezând că Zander nu va fi acolo.

Corinna şedea în colţul său, pe canapea, ca de obicei. Îşi ridică privirile spre ea întâmpinând-o cu o expresie destul de amestecată, oricum batjocoritoare şi neprietenoasă, confirmată de cuvintele pe care i le adresă :

— Dumnezeule, dar arăţi îngrozitor ! Reg e de vină pentru felul în care arăţi, nu-i aşa ? Dacă la fel s-a purtat şi cu fostele sale soţii, nu-i de mirare că l-au părăsit !

Liza se prefăcu că nu-i bagă în seamă înţepăturile, mărginindu-se să-i comunice :

— Ţi-aş fi îndatorată dacă ai anunţa-o pe Milly că nu cobor în astă-seară la cină.

— N-ai decât să-i spui chiar tu, i-o reteză Corinna pe un ton brutal.

Apoi îşi coborî din nou ochii în revista pe care o frunzărea în momentul în care Liza intrase în încăpere. Fără a-şi ridica privirile spre ea, Corinna îi mai spuse :

— Te întâlneşti din nou cu Reg în seara asta ? Dumnezeule, nu ţi-a fost de ajuns noaptea trecută ? Sau, poate, îşi place un astfel de tratament.

De data asta, era prea mult. Trebuia să-i răspundă şi s-o pună la punct.

— Probabil că ştiţi din proprie experienţă, domnişoară Allen, cum se poartă Reg Beckley cu femeile. Nu aţi avea altcumva de unde şti aceste lucruri.

Corinna deveni albă la față de furie, provocată evident de observația impertinentă a Lizei. Aceasta se simți datoare să-și ceară iertare pentru a o calma, fără a reuși însă să potolească mânia Corinnei. Lăsând-o în plata Domnului, Liza merse la bucătărie și o anunță pe Milly de cele întâmplate :

— Îmi pare rău, dar se pare că am supărat-o foarte tare pe domnișoara Allen. Nu m-am mai putut abține, oricât m-am străduit, să nu-i răspund la provocările ei insultătoare.

— Nu mă miră deloc cele întâmplate, domnișoară Liza. Domnișoara Allen este uneori capabilă să scoată din sărite chiar și un înger. Nu avem însă ce face și trebuie s-o suportăm așa cum e. Nu vă faceți griji. Mă duc la ea chiar acum, să văd ce-i de făcut pentru a o liniști.

— Îți mulțumesc foarte mult, Milly. Vreau să mai știi că în seara aceasta nu voi cina aici.

— Ah, ieșiți undeva în astă-seară ? Atunci, petrecere frumoasă. Milly se îndreptă spre camera de zi însoțind-o pe Liza, care ajunsă în dreptul scării se opri pregătindu-se să urce în camera ei... Ah, dar uite-l pe domnul Alexander ! exclamă bucuroasă Milly. Nu mai e nevoie de mine. Se va ocupa dânsul de domnișoara Allen, încheie ea și se întoarse în bucătărie.

Zander coborî scările, chiar în momentul în care Liza se pregătea să le urce. Ajuns în dreptul ei, o opri apucând-o de încheietura mâinii și-o întrebă :

— Ce naiba se întâmplă ?

— Se pare că i-am spus domnișoarei Allen unele lucruri care au deranjat-o. Întrucât m-am

temut să nu facă vreo prostie, am rugat-o pe Milly să vină și să se ocupe de ea. Mie mi-a fost teamă că dacă încerc eu s-o potolesc se va supăra și mai tare și poate va reacționa violent. N-am deloc chef să fiu zgâriată.

Zander îi dădu drumul și se întoarse spre ușa camerei de zi pregătindu-se s-o deschidă. Încurajată de reacția lui Zander, cu totul alta decât cea pe care o anticipase, Liza nu se putu abține să nu-l întrebe :

— Știi cumva să fi existat ceva în trecut între ea și Reg Beckley ? Indiferent ce ?

— N-ai nimerit-o, domnișoară Maynard, îi replică el pe un ton morocănos. Mai poți însă încerca.

Liza începu să urce scările cu un pas lent, în timp ce încerca să-i explice :

— Te rog să nu mă înțelegi greșit. Am vrut să spun că ea însăși mi-a mărturisit că în clipa accidentului era cineva cu ea, dar n-a vrut să-mi spună cine era acel cineva. Am crezut inițial că tu ai fi putut fi acela, având în minte modul crud și nedrept în care se poartă de atunci cu tine.

— Ți-ai pus la grea încercare mintea ca să faci pe detectivul, nu-i așa ? o ironiză el.

— Dar, continuă ea oprită în capul scărilor, m-am gândit că tu ești un om prea onorabil ca să părăsești o femeie accidentată lăsând-o fără ajutor. Așa, mintea m-a purtat la Reg Beckley. El pare a fi genul de om care să se poarte ca un laș.

— Alexander ! se auzi deodată, din camera de zi, vocea poruncitoare a Corinnei.

El intră deîndată acolo închizând ușa în spatele lui. Liza trebui să lupte din greu pentru a-și învinge dorința de a alerga după el. Reuși în cele din

urm. să-şi continue drumul spre odaia sa, în care pătrunse aparent liniştită şi calmă.

Cu gândul să intre sub duş pentru a se spăla şi înviora. ea deschise mai întâi dulapul cu haine pentru a-şi alege o rochie. Îşi alese una cu totul neatrăgătoare, cu gândul că poate în acest fel va mai potoli din entuziasmul erotic al lui Reg. Apoi, îşi dădu seama că nu prea avea sorţi de izbândă cu astfel de mijloace împotriva acelui sălbatic. De aceea, renunţă şi-şi alese o fustă şi o haină de culoare închisă, apoi o bluză închisă în gât, extrem de serioasă ca model. Pe când îşi întindea mâna ca să le ia de pe umeraş spre a le pune pe pat, auzi zgomotul unor paşi în spatele ei. Întorcându-se, se trezi surprinsă în faţa lui Zander. Primul ei gând fu că acesta venise ca s-o certe pentru incidentul cu Corinna. Nu mai avea cum scăpa de furia lui.

El o apucă mânios de umăr şi o apropie de faţa lui privind-o sfredelitor drept în ochi.

— Aşa deci, nu cinezi cu noi astă-seară ? Pariez că şi cunosc numele celui cu care te întâlneşti. Ţi-l pot şi spune imediat, dacă nu mă crezi. Cuprinzând-o cu braţele pe după spate o lipi de el cu sălbăticie, în timp ce aproape că-i zbiera :

— N-am deloc chef să-ţi îngădui să te mai vezi cu el ! Voi face tot ce-mi stă în putere ca să te împiedic să-l mai întâlneşti !

Figura lui răvăşită de furie, privirile lui sticlind iritate, în loc s-o îngheţe de frică cum ar fi fost normal, îi provocară o fierbinţeală puternică ce i se răspândea cu iuţeală prin tot corpul. Cuvintele lui îi provocară o adevărată furtună în creier. Auzea parcă şi acum în urechi ecoul acestei mărturisiri.

Un ocean de gânduri, care de care mai confuze și mai nebunești îi inundase cugetul, tulburând-o.

— Zander, nu trebuie să mă oprești să-l întâlnesc pe Reg. Te rog, nu face acest lucru. Trebuie să merg cu el.

În cugetul ei vedea parcă aievea imaginea unui Reg furios că i se refuza întâlnirea atât de mult așteptată. Doamne, ce cataclism s-ar produce dacă supărarea l-ar face să bage mâna în buzunar după nenorocitele alea de poze.

Zander deveni și mai furios, necunoscând adevăratul motiv al spaimelor Lizei.

— Cum adică trebuie să mergi cu el ? o întrebă el privind-o cu ochi parcă cuprinși de fiorul nebuniei. Doar n-ai rămas deja gravidă cu el ? Dumnezeule !

Liza se zvârcoli în brațele lui încercând să scape din strânsoarea lor. În zadar însă își cheltui bruma de energie pe care o mai avea. Nu reuși decât să-l facă să-și țină prada înlănțuită cu și mai multă putere. Nu mai încăpea nici o îndoială că numai cu vorba bună îl putea face să iasă din odaie pentru a se putea întâlni la timp cu Reg. Dar cum să-l determine s-o lase în pace ?

Insultele lui privitoare la decăderea ei morală îi mai sunau încă în urechi. Totuși hotărî că trebuie să treacă peste asta și-i vorbi :

— Zander, îți trec cu vederea jignirile, chiar dacă sunt cu totul nemeritate. Simți cum pe măsură ce vorbea strânsoarea brațelor lui parcă mai slăbise. Puțin câte puțin, dar sigur, făcând-o să spere că-și va recăpăta libertatea.

— Te rog să mă crezi că între noi nu s-a petrecut nimic.

— Poate, dar nu sunt sigur că vei scăpa și în noaptea asta. Gândește-te că noaptea trecută nu te-a putut învinge pentru că nu știa că erai virgină. Acum însă știe acest lucru și va acționa ca atare.

— Nu-ți face griji, Zander, în legătură cu asta. Crede-mă, te rog, că nici de data asta el nu mă va avea în nici un fel ! Crede-mă și lasă-mă.

— Pe ce temei ai vrea tu să mă încred în spusele tale ? Sunt sigur că în această seară el va fi ferm hotărât să-și ducă la bun sfârșit intențiile nesatisfăcute ieri noapte. Iar în ceea ce te privește, te cunosc cum reacționezi în preajma unui bărbat. Și în plus, gândește-te că-ți va da să bei și lucrul acesta nu te va avantaja. Știind toate acestea, cum crezi oare că pot avea încredere în tine ? Nu, nu, încheie el străpungând-o cu priviri arogante și disprețuitoare, nu te văd deloc în stare să reziști cu succes asaltului lui.

Amintirea acelor clipe de vis petrecute de ei odinioară și acum atât de nedrept aduse de el în discuție o tulbură întristând-o. Doamne, cât de puțin o cunoștea încât s-o creadă capabilă să dăruiască vreunui alt bărbat comoara ei cea mai de preț menită numai lui, bărbatului iubit. Singurul bărbat iubit. Atunci, acum, și pururea !

— Îmi pare rău că nici acum nu mă crezi că atunci, la Lanzarotte, tu nu ai fost *un bărbat* ci tocmai bărbatul pe care-l așteptam, îi declară ea cu o voce pătrunsă de fiorul unor puternice emoții. Acum fii bun, te rog du-te și lasă-mă să mă pregătesc pentru întâlnirea promisă !

Cuvintele ei, în loc să-l liniștească, avură darul să-l facă și mai furios, transmițându-i imediat și ei lava acestor trăiri vulcanice.

— Nu există decât o singură cale prin care să te împiedic să-ți ții promisiunea de a te întâlni cu acel bărbat, care pare că te-a vrăjit într-atât încât ai uitat de tot restul lumii.

Zicând acestea, el trase fermoarul fustei ei smulgând-o practic de pe ea, apoi, cu mâini experte, începu a-i desface sutienul, pe care i-l smulse cu mișcări violente dezvăluindu-i în toată splendoarea lor sânii ei pietroși și mici. Chiar în acel moment, Liza înțelese ce avea Zander de gând să întreprindă pentru a o împiedica să-l întâlnească pe Reg Beckley.

El o luă în brațe și o duse înspre pat, unde o lăsă cu grijă. Începu apoi să-i acopere tot trupul cu sărutări înfocate, neocolindu-i nici o părticică. Nu uitase nici unul din amănuntele cu care o cucerise atunci, la Lanzarotte. Acum, se folosea din plin de aceste arme cu care și atunci reușise s-o cucerească. Luându-i mâinile și ridicându-i-le deasupra capului, el îi luă în stăpânire sânii pe care-i acoperi de sărutări.

— Nu, Zander, te rog, nu. Înăuntrul ei, dorința de a fi a lui, de data asta pe de-a-ntregul, se lupta cu gândul că trebuie să plece, pentru a se întâlni cu Reg. Căci dacă nu... atunci consecințele urmau să fie...

Între timp el se întinse pe pat alături de ea, eliberându-i mâinile pentru a mângâia toate rotunjimile ei ademenitoare. Mișcările lui nervoase îi dovedeau Lizei că el nu urmărea în acele clipe altceva decât satisfacerea dorințelor sale și nici-

decum împlinirea lor reciprocă. Mâinile sale îi scormoneau coapsele cu mișcări violente căutându-i sexul, apoi cu o mișcare sălbatică se întoarse peste ea făcând-o să geamă, datorită violenței strânsorii cu care o cuprinsese din nou.

Degetele lui îi mângâiau spasmodic pântecul și din căldura pe care i-o provocau, ea deduse că în acele clipe amândoi aveau să fie cuprinși de lava pasiunii.

Își deschise gura pentru a-l implora să înceteze, dar el o opri cu un sărut lacom.

Se trezi, atunci, cum brațele sale îl cuprinseră pe el cu o îmbrățișare la fel de posesivă ca a lui.

În acea clipă de afară se auziră scrâșnetele unor roți de automobil care frânase brusc.

Zgomotul acesta o trezi pe Liza la realitate, smulgând-o din lumea de vis și dorințe în care o târâse necugetata intervenție erotică a lui Zander. Simți cum toți mușchii i se încordară îngăduindu-i să-și recapete forța și stăpânirea de sine.

— Trebuie să mă asculți, măcar acum, insistă ea, cu o mână proptită pe pieptul lui. El îi cuprinse mâna într-a sa, dar ea era hotărâtă să termine ce avea de gând să facă.

— Trebuie să ies cu Reg în astă-seară. Te rog însă, nu mă întreba de ce. Trebuie neapărat s-o fac.

Se auzi atunci zgomotul unor ciocănituri autoritare și familiare în ușa grea de la intrare. Se părea că cel ce-și anunțase astfel sosirea o mai făcuse și-n alte dăți.

— Oh, Doamne, îngăimă ea și nici măcar nu sunt îmbrăcată.

Zander o cuprinse în braţe spunându-i cu un soi de amuzament :

— Şi eu ţi-aş putea spune acelaşi lucru !

Expresia feţei sale era deosebit de satisfăcută, poate de convingerea că pusese din nou stăpânire pe ea. De fiecare dată când ea încerca să-l înfrunte, el o biruia şi o lua în stăpânire.

Degetele lui îi ciupiră sfârcurile sânilor cu un soi de aroganţă a stăpânului.

— Acum te întreb şi tu trebuie să-mi răspunzi neapărat, de ce naiba este atât de important ca tu să te întâlneşti cu neisprăvitul ăla de subordonat al meu ?

— Nu-ţi pot răspunde decât că trebuie să mă laşi să-l întâlnesc. Nu vei mai afla de la mine nimic altceva în plus. Am motivele mele să nu-ţi spun...

— Aş putea paria că ai cu adevărat nişte motive serioase ca să-l întâlneşti. Îmi pare rău că nu ai atâta încredere în mine că-ţi pot oferi mai multe decât aştepţi tu de la acest individ. Atingerea buzelor lui pe gât o făcu să tremure, tulburată de emoţii profunde..

Într-un mod de-a dreptul stupid, mintea ei o luase parcă razna în acele clipe încordate, purtând-o cu închipuirea spre ceea ce se putea întâmpla în frumoasa şi încăpătoarea cameră de zi cu Reg.

Probabil că în aceste momente chiar, el îşi consultă nervos ceasul de la mână, face câţiva paşi nervoşi, în timp ce-i aşteaptă sosirea.

Cu o mişcare tremurândă, ea se smulse din îmbrăţişarea lui Zander şi se îndreptă spre baie. El

însă o prinse de mână, făcând-o să-l implore cu un glas disperat.

— Te rog, nu-mi face asta ! Nu trebuie să mă împiedici să-l întâlnesc ! Cu nici un chip !

— Cum adică nu trebuie cu nici un chip să te opresc ! ? Ce înseamnă toate astea ? Ochii îi clipeau iritaţi în timp ce chipul i se întunecase parcă la auzul rugăminţilor ei.

Liza îşi dădu seama că greşise înfruntându-l şi încercând să poruncească unui om obişnuit să comande şi să poruncească el şi având şi autoritatea şi puterea s-o facă. Era însă într-o situaţie disperată. El o împinse în baie, închizând apoi uşa în urma lor şi ţinând-o pe mai departe strâns în braţele sale.

Alergătura îi reaprinsese lui Zander poftele, după cum dovedeau privirile lui lacome care scormoneau toate detaliile ademenitoare ale trupului ei.

— Acum, vei fi a mea pe de-a-ntregul. Aici, pe podea, în această sală de baie, îi mărturisi el cu o voce spartă de pasiune. În curând, continuă el, ducându-şi mâna la cureaua pantalonilor, nici nu-ţi vei mai dori altceva decât să rămâi cu mine.

— Zander, îi vorbi ea încercând să-l împingă mai încolo, tu nu-ţi dai seama ce se poate întâmpla dacă mă reţii aici în puterea ta. Dacă cel târziu în două minute nu cobor la el, Reg Beckley va întreprinde ceva cu urmări îngrozitoare pentru noi toţi, dar mai ales pentru Corinna.

El îi dădu drumul pe dată dar rămase nemişcat în cadrul uşii. Zander o privea cu mâinile atârnând de-a lungul corpului, cu faţa golită de orice

pasiune erotică, ca și cum nicicând nu nutrise astfel de dorinți.

— Nu cred că mai este timp pentru asta, răspunse ea... Motivul pentru care am ieșit cu el seara trecută și am acceptat să-l întâlnesc astă-seară este... Oare să-i spună, sau să nu-i spună ? Îi sunau gândurile în cap. Examinându-i îngrijorată chipul cuprins de o mânie de nedescris, se hotărî să-i mărturisească.

Se așeză pe scăunel.

— Reg a reușit să pună mâna pe copiile fotografiilor făcute de noi la Lanzarotte. M-a amenințat că le va arăta Corinnei dacă nu-i accept compania.

El își lovi palma cu cealaltă făcută pumn.

— Șantaj ? E de așteptat din partea unei minți sucite ca a lui Reg Beckley.

Deodată se auzi un ciocănit în ușă, urmat de vocea lui Edgar :

— Domnule Cameron, sunteți cumva aici ?

— Da, sunt aici, răspunse Zander.

— E vorba despre domnișora Corinna, continuă pe un ton agitat Edgar. E într-o stare de nervi de nedescris. Vă cheamă la ea fără încetare.

— Vin imediat, răspunse Zander pe un ton răstit. Du-te la ea și rămâi acolo până sosesc și eu. Apoi se întoarse către Liza.

— Tu ! Vino cu mine ! Realizând în ce situație se găsea ea, smulse din cui halatul ei de baie și-i porunci :

— Pune-l pe tine imediat !

— Dar Zander, chiar și în halat voi arăta tot indecentă.

— Indiferent de cum vei apărea, îmbrăcată sau dezbrăcată, Corinna va obiecta. Cât despre Reg, fii sigură că nu va avea nimic de spus despre ținuta ta.

Liza își trase repede pe ea halatul, apoi începu să-și caute papucii de casă.

Zander bătea din picior nerăbdător, avertizând-o că n-o mai poate aștepta până-și găsește papucii. Puțin iritată la aceste pretenții nelalocul lor, Liza exclamă :

— De ce te porți astfel ? În fond, victima acestui șantaj ordinar sunt eu. Am acceptat să mă întâlnesc cu Reg doar pentru binele nostru, al tuturor.

— Te cred.

— Dar totuși ești nedrept cu mine, protestă ea în continuare. El însă nu-i răspunse, zorind-o să-l urmeze cât mai iute.

Ajunși jos la parter, el îi dădu drumul din menghina de fier a mâinii sale și intră în camera de zi la Corinna.

Dinăuntru fură auzite curând torente de plâns amestecate cu reproșuri amare pe care Corinna i le făcea lui Zander pentru cele întâmplate.

Chiar înainte de a intra în încăpere, Liza auzi vocea lui Zander tunând :

— Știi ceva, ai face mai bine să nu-mi vorbești pe un asemenea ton, cu atât mai mult cu cât nu ai deloc dreptate.

— Nu mai spune, îi ripostă Corinna pe un ton ascuțit. Și atunci cine este bărbatul din această fotografie ?

Privind-o pe Corinna, Liza rămase trăsnită de imaginea cu totul neașteptată pe care aceasta o oferea.

Chipul ei, altădată atât de frumos și distins, era răvășit acum de o adevărată furie demolatoare.

— Zander, își continuă ea acuzațiile, cum ai putut să te porți astfel ? Nici nu ai plecat bine de acasă și ți-ai și găsit o iubită. Pe care, apoi, își îndreptă ea privirile mânioase spre Liza, ți-ai permis să mi-o aduci aici pe post de secretară ! Cuvântul secretară fusese rostit pe un ton atât de disprețuitor de parcă ar fi fost vorba de o ocupație cu totul josnică. Și asta, continuă ea, după toate câte mi le-ai promis ! Cum să mă mai încred în tine, de acum înainte ?

Zander ședea pe canapea lângă ea ținând-o strâns în brațele sale și încercând s-o liniștească. Liza simțea că nu mai suporta să-i vadă în fața ochilor. Cum de putea, Dumnezeule, s-o îmbrățișeze atât de proteguitor când doar cu câteva minute înainte o înlănțuise pe ea atât de dornic de iubire ? De iubirea ei ! De trupul ei !

Liza văzu apoi mai multe fotografii aruncate pe canapea. Poziția lor indica fără nici o îndoială că fuseseră îndelung privite, înainte de a fi aruncate cu dezgust.

Zărindu-l apoi pe Reg Beckley, îi aruncă o privire mânioasă.

— Șantajist ordinar !! îi strigă ea. Acum, vezi ce ai făcut ? Sper că te bucuri de fapta ta josnică !

— Știu eu mai bine ce-a făcut, o întrerupse Corinna, ridicându-și fruntea de pe umărul lui Zander. Acest om a reușit să-mi deschidă ochii

spre adevăr. Fără el, n-aș fi știut niciodată ce s-a petrecut între tine și logodnicul meu.

— Să înțeleg din cele spuse de tine că aprobi faptele lui Reg ? o întrebă Liza.

— Ai înțeles foarte bine. Și mai află că te condamn cu toată asprimea pentru comportarea ta rușinoasă. Uită-te la tine cum arăți ! Ești pe jumătate dezbrăcată. Adu-ți aminte cum ai apărut în fața mea, ieri noapte, după ce te întâlnișeși cu el, arătă ea spre Reg. Nu ești altceva decât o curvuliță de doi bani. Nu ai calitatea morală să-l judeci pe Reg pentru șantajul său !

— Am sau nu această calitate, se căzni Liza să-i răspundă pe un ton cât mai calm, tot șantaj se numește ceea ce-a făcut Reg cu aceste fotografii. Întrebați-l mai bine cum a pus mâna pe ele ! Să vă spun tot eu, mai bine. A furat negativele din biroul domnului Cameron.

— Las-o baltă, scumpo, o întrerupse Reg. Nu mai face pe nebuna. Mai bine ai recunoaște că și tu erai în acel birou, ajutându-mă să pun mâna pe negative. Să spun și pentru ce motive ?

Liza simți cum mânia îi scutură trupul în timp ce-i riposta cu o voce puternică, pe care nu și-o mai recunoștea :

— Cum de îndrăznești să minți în halul ăsta ? După ce că ești un șantajist ordinar, acum mai și minți pentru a-ți mai scade din vină !

— Liza ! sună mustrătoare vocea lui Zander, în timp ce continua să mângâie părul Corinnei.

Atitudinea lui o înnebuni pe Liza mai mult decât josniciile lui Reg. Nu, hotărât lucru, nu mai putea

îndura. Strângând cu gesturi mecanice cordonul halatului ea-i strigă, drept răspuns :

— Plec de aici ! Demisionez ! Te urăsc atât de mult încât nu mai pot sta nici o clipă cu tine sub acelaşi acoperiş.

— Dacă pleci, îl auzi ea pe Zander vorbind, vei pierde nu numai salariul ridicat de aici, dar voi avea grijă să fii definitiv concediată din compania mea. Şi, în plus, îl voi concedia şi pe acest netrebnic, arătă el spre Reg.

Acesta păli la faţă, apoi prefăcându-se că nu dă importanţă ameninţării, spuse :

— Haida-de, domnule Cameron ! Sper că nu eşti atât de naiv încât să crezi că odată concediat nu voi provoca un scandal monstru cu aceste fotografii. Nu mai trebuie să te avertizez asupra rezultatelor dezastruoase pe care acest scandal le va avea asupra lui Thistle International, a cărei reputaţie nu a fost niciodată întinată nici măcar de un simplu zvon. Ce va spune lumea când va afla care este moralitatea unuia din conducătorii săi ?

Zander o dădu la o parte cu blândeţe pe Corinna şi se ridică în picioare, privindu-l cu o furie rece pe Reg, în timp ce-i riposta cu un ton neutru :

— Reg, nu încerca să mă şantajezi ! Eu nu sunt Liza sau Corinna.

Acesta îşi plecă ochii, biruit de intensitatea privirilor şefului său. Liza îi privea mirată. Exista, cu siguranţă, între cei doi o taină, pe care ea nu o cunoştea. Îşi mai dădea seama că acest secret nu avea nici o legătură cu ea.

— Zander, interveni Corinna pe neaşteptate, spune-mi acum, fără nici o ezitare, că între tine

și această femeie nu există nimic serios. Spune-mi că asta... continuă ea arătând spre fotografiile azvârlite pe canapea... nu a fost altceva decât o simplă aventură de vacanță înaintea căsătoriei.

Zander luă loc din nou alături de ea și o asigură cu o voce moale :

— Da, ai dreptate, a fost o simplă aventură de vacanță. Acum ești mulțumită ?

Corinna își puse din nou capul pe umărul lui, răspunzându-i :

— Acum te pot ierta, în timp ce o privea pe Liza cu ochi triumfători.

Zdrobită de noua înfrângere, Liza își căută un reazem în privirea lui Zander. Dumnezeule, chiar el recunoscuse că nu fusese altceva pentru el decât o simplă aventură. Ar fi vrut să citească în ochii lui cel mai mic semn care s-o asigure că mințise în privința acestui lucru. Spre durerea ei, ochii lui Zander priveau parcă prin ea, goliți de orice expresie.

Reg o privi cu un aer batjocoritor, apoi se îndreptă spre ușă și părăsi fluierând încăperea. Liza făcu imediat același lucru, lăsându-i pe cei doi singuri. Pur și simplu simțea că nu mai era nimic de adăugat.

CAPITOLUL X

Liza își petrecu întreaga seară rătăcind pe aleile parcului ce înconjura reședința Cameronilor. Apoi se hotărî să facă o baie, cu gândul că poate așa va reuși să mai uite de necazurile ce-i năpădiseră din nou sufletul.

În timp ce stătea în cadă cu apa până la gât, se trezi că, fără motiv, încep să-i curgă lacrimile șiroaie pe obraji. La ce să se mai prefacă ! Baia reușise să-i dezmorțească trupul dar nu și mintea.

Deci renunță să se mai îmbăieze și ieși din cadă ștergându-și trupul ud cu un prosop flaușat de mari dimensiuni.

După ce se uscă, merse și se trânti în pat. După două ore își simțea trupul amorțit de nemișcare, dar prin minte, în schimb, îi zburau mii de gânduri, care de care mai năstrușnice.

Se hotărî, în cele din urmă, să se ridice din pat și-și îmbrăcă niște pantaloni de pânză, o bluză de vară cu mulți nasturi, vârându-și apoi picioarele într-o pereche de sandale ușoare de vară. Ieși din cameră și o luă de-a lungul coridorului mergând fără o țintă anume. Se trezi în fața unei uși zăvorâte, pe care totuși reuși s-o deschidă.

Cobori apoi cu repeziciune pe niște trepte ce dădeau într-o grădină pe care n-o mai văzuse până atunci.

Răcoarea nopții o făcu să tremure puțin. Reuși însă după un timp să se obișnuiască cu temperatura. Începu a păși pe pajiștea udă ce i se deschidea în față, dar în curând trebui să descopere că se udase toată la picioare.

Piscina se zărea în depărtare puțin estompată în întunericul nopții care o făcea să pară mai mare decât era în realitate. Privind într-acolo, mintea o purtă înapoi în timp la clipele de sălbatică dragoste petrecute cu Zander.

Trecând dincolo de gardul viu ce înconjura piscina, Liza ajunse în fața unei porți pe care o deschise continuându-și apoi mersul pe o cărare ce dădea înspre pădure. Întrucât întunericul îi îngreuna pașii, trebui să-și aprindă mica lanternă pe care și-o luase pentru orice eventualitate. Fascicolul de lumină îi îngăduia să vadă doar la câțiva pași în fața sa. Oricum mai bine decât nimic. Chiar și puținul pe care reușea să-l vadă, copacii, tufișurile, covorul de frunze moarte peste care pășea alene, o încânta liniștindu-i cugetul atât de tulburat de cele petrecute peste zi. Imaginea pădurii o atrăsese încă din clipa venirii sale aici, dar timpul nu-i îngăduise până în acel moment să ajungă să rătăcească printre copaci pentru a descoperi misterele de nepătruns ale pădurii. Acum, în sfârșit, avea acest prilej. Copacii o întâmpinau din toate părțile înalți și tăcuți. Uitând de frică, Liza își stinse lanterna, așteptând parcă să se întâmple ceva. Nici ea nu știa prea bine însă ce.

Zgomotul unor crengi rupte îndărătul ei o făcu să se răsucească spre a vedea ce se întâmplase. Fusese oare urmărită ? Urmăritorul era cumva Reg Beckley, care dorea să se răzbune ? Începu să alerge, regretând că necunoscând locurile nu știa încotro să se îndrepte spre a fi în siguranță.

Dacă ea alerga înspre o țintă necunoscută, în schimb urmăritorul ei părea că știe bine locurile, după ușurința cu care se menținea pe urmele ei fără să se grăbească.

Curând ea obosi de atâta alergat și rămase o clipă pe loc pentru a-și trage răsuflarea. El în schimb, mări pasul apropiindu-se.

— Oh, nu, Reg, te rog, nu. Lasă-mă în pace, se trezi ea implorându-l printre hohote de plâns pe necunoscutul care răsărise în fața ei din întunericul nopții.

Apoi, începu din nou să alerge în neștire. Necunoscutul încercă s-o oprească apucând-o de mână, dar ea reuși să se smulgă și continuă să fugă.

— Oprește-te, pentru Dumnezeu, Liza ! Îți sunt prieten, nu dușman, se auzi glasul lui Zander, după care acesta, apropiindu-se de ea, o cuprinse pe după umeri. Cum de nu ți-ai dat seama că sunt eu ? continuă el. Reg Beckley n-ar cuteza să intre-n pădure ziua, darămite noaptea.

Ea nu-i putu răspunde pe loc din cauza respirației agitate care-i sălta pieptul. Se mulțumi să-și scuture capul de câteva ori drept răspuns. El părea mai puțin obosit de pe urma acestei urmăriri, dar în fond era bărbat și cunoștea locurile.

Ridicându-şi în cele din urmă privirile, Liza descoperi că se găseau într-o poieniţă scăldată în lumina argintie a lunii. Apoi, încercă să-i privească chipul pentru a ghici dispoziţia în care se găsea el în acel moment. Lumina slabă a lunii nu-i îngădui însă acest lucru. El o prinse de mâini rămânând tăcut, cu ochii plecaţi spre chipul ei.

— Zander, şopti ea. De ce m-ai urmărit ?

— Pentru că gândurile şi grijile pe care mi le făcusem pentru comoara mea nu m-au lăsat să dorm, răspunse el cu inimitabilul lui accent scoţian.

Fără să-şi dea seama, Liza încetă să mai respire. Oh, Doamne, de-ar fi adevărat ! După cele spuse, el o trase spre el lăsându-şi obrazul în părul ei. Amândoi rămaseră aşa în tăcere. Liza simţea cum încordarea de peste zi începea s-o părăsească. Începu să-şi plimbe mâna peste obrajii lui nebărbieriţi, apoi în jurul gâtului pentru a poposi apoi pe pieptul lui păros, atâta cât îi îngăduia cămaşa descheiată. Totul se petrecea ca şi cum timpul cursese înapoi şi se găseau la Lanzarotte.

Mâna ei începu apoi să-i mângâie şi să-i ciufulească părul, după care se apucă să i-l dea peste cap încercând să joace rolul unui piepten. Respiraţia lui devenise greoaie.

— Vrei să dormi cu mine în noaptea asta, fetiţă dulce ? o rugă el cu glas blând, aici, alături de mine la rădăcina copacilor, pe covorul moale de frunze care ne va fi pat de dragoste.

Începu apoi să-i acopere cu sărutări, rând pe rând, bărbia, gura, obrajii, nasul şi cei doi ochi. Îndepărtându-i apoi părul din jurul urechilor i le sărută făcând-o să tresară, electrizată de emo-

ție și dorință. La rândul ei, Liza îi sărută gura îmbrățișându-l. Apoi cei doi se culcară în iarbă și rămaseră înlănțuiți unul în brațele celuilalt.

Buzele lui îi căutară sânii, dezmierdându-i cu sărutări înfocate. Liza nu numai că nu-l opri dar îl ajută chiar să-i scoată pantalonii de pe ea. După aceea ea îi desfăcu cămașa, lipindu-și pieptul de al lui. Zander îi scoase bluza și rămase întins pe iarbă, lângă ea.

— Oh, Doamne, Liza, nici nu știi cât de grele mi-au fost nopțile fără tine lângă mine ! Acum, vei fi a mea, indiferent de ce va spune lumea.

— Zander, amintește-ți — nu contează decât clipa de față, nici trecutul, nici viitorul, ci numai clipa de față ! Nu uita că ți-am spus deja că te iubesc !

— Cum crezi că aș fi putut uita, îi răspunse el cu vocea gâtuită de emoție, după care o sărută din nou pe lobul urechii. Dorința lui i se transmsie și ei, făcând-o să ardă toată în flăcările pasiunii.

— Atunci, ce mai aștepți ? Sunt aici și vreau să fiu a ta ! Sărutările lui erau tot mai dese și tot mai pătimașe, explicându-i și lămurind-o mai bine decât orice cuvinte despre ce se întâmpla și mai ales despre ce va urma. Lizei nu-i mai păsa de nimic. Voia doar să fie fericită. Cu el, și pentru el. Oh, Doamne, ce senzație divină trăia din nou alături de el ! Ce sărutări, ce dezmierdări de nedescris îi umpleau sufletul de plăcere !

— Acum, murmură el, acum, dragostea mea.

Lizei îi venea să plângă de fericire că-l simțea din nou lângă ea, atât de blând și iubitor. Apoi, trupurile lor oficiară ritualul ritmic al iubirii îm-

plinite care-i purtă dincolo de nori, în înaltul cerului, în sălaşul zeilor.

Vreme îndelungată, trupurile lor rămaseră înfrăţite într-unul singur. Nimeni nu scotea o vorbă. Nici nu era nevoie. Simţămintele lor, în sfârşit eliberate, îşi vorbiseră direct de la suflet la suflet. Apoi Zander se întoarse pe o parte şi o trase spre el. Ea îşi reaminti de noaptea petrecută pe plajă, de valul care aproape le scăldase picioarele

— Lasă-l să vină, îi spusese el atunci, să ne ia şi să ne ducă de aici, oriunde, pe vecie.

Acum ca şi atunci, Liza se simţi scuturată de o profundă emoţie. Zander o mângâia şi-şi dădu seama că-i era deja frig. Ea se cuibări la pieptul lui mai mult din răsfăţ decât pentru a se apăra de frigul nopţii. Răsplata nu întârzie. Zander căutându-i imediat buzele pentru a le gusta lacom dulceaţa de care părea că nu se săturase.

O ajută să se îmbrace, după care-şi trase hainele pe el, rămânând apoi întins pe iarbă şi sprijinit în coate.

Scrutându-i faţa, acum că luna împrăştia o lumină mai puternică, Liza descoperi în locul unui chip fericit o fizionomie dominată de durere şi suferinţă.

Cuibărindu-se din nou la pieptul lui, încercă să şi-l readucă lângă ea, încolăcindu-l cu braţele.

— Acum, sunt a ta. Numai a ta. Nu-i aşa, Zander ? îi murmură ea la ureche. Nimeni nu poate schimba nimic.

Zander îi sărută cu blândeţe fruntea încreţită de gânduri amestecate. Apoi se ridică şi rămase cu mâinile în şolduri într-o atitudine sfidătoare adresată propriei sale umbre.

— Mi-a luat atâta timp, vorbi el cu glas egal, tocmai pentru că sunt un om de onoare. Totuşi, cuvântul onoare îl rostise cu gura pungă.

Liza sări imediat în picioare, înfruntându-l.

— Nu te înţeleg, Zander. Ce înseamnă oare toate acestea ? De ce se referă mereu Corinna la tine ca la un om de onoare ? Şi de ce crezi că a face dragoste cu mine este un lucru atât de dezonorant ? Nu ţi-am cerut nimic în schimb. Nu te-am obligat să rupi logodna ta pentru a-mi dobândi dragostea.

Îl o privi cu ochii înceţoşaţi.

— Dacă aş fi putut, aş fi rupt logodna, te rog să mă crezi. Dar acest lucru este absolut imposibil. O scrută apoi îndelung, înainte de a continua : Dacă ţi-aş cere să-mi fii amantă, ai accepta ?

— După ce te vei căsători ? Oh, Zander, îi răspune ea cu ochii lăcrimând, ştii bine că nu.

El înclină din cap de parcă acesta fusese chiar răspunsul pe care-l aşteptase de la ea. Întinse mâna spre ea dar ea-l refuză :

— Nu, tu trebuie să te întorci primul. Vin şi eu în urma ta.

Când zgomotul paşilor lui se stinse, ea nu se mai putu stăpâni şi se aruncă plângând în hohote pe covorul de frunze ce le fusese aşternut de dragoste.

*

A doua zi lucrurile evoluară de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat între ei. Părea că nici cel mai puternic uragan n-ar fi putut clinti măcar un muşchi de pe chipul lui Zander. Deşi în relaţiile de muncă

cei doi vorbeau și acționau normal, dacă un observator străin le-ar fi urmărit limbajul ochilor, și-ar fi putut da imediat seama de drama și încordarea care le domina sufletele.

Pe la ora prânzului, profitând de o scurtă pauză, Liza îndrăzni un comentariu.

— Și totuși, Zander, cred că ar trebui să plec de aici.

— Nici să nu te gândești la asta ! Mă auzi ? Vei rămâne aici. Subiect închis.

Liza păru să descopere brusc că sub coaja unei aparente siguranțe el ascundea înăuntrul lui un soi de frică. Numai că nu-și putea da seama ce o putuse cauza. Periculozitatea situației o determină să nu mai insiste. Totuși trebuia să-l facă să înțeleagă și propria ei stare de spirit.

— Există totuși o limită dincolo de care nu mai pot îndura. Trebuie să mă înțelegi.

El o privi iritat, dar durerea din ochii ei îl făcu să-și schimbe atitudinea și să-i răspundă cu un glas blând :

— Dar eu, cum crezi că mă simt ?

Ea înclină din cap neajutorată, întrebându-l :

— Ai putut dormi, după...?

Chipul lui redeveni mânios, în timp ce-i răspundea pe un ton iritat.

— În general, nu pot dormi. Și nu neapărat din pricina ta. Cred că-mi voi petrece tot restul vieții fără să mai pot dormi.

Înciudată de reacția lui nedreaptă, ea-i ripostă.

— Dar te-ai gândit oare cum îmi voi petrece *eu* restul vieții ?

— Tu ? Sunt sigur că o să mă uiți, până la urmă. Parcă mi-ai și spus așa ceva, pe la început, când ne-am cunoscut.

— Nu vorbeam serios. Ți-am spus-o doar ca să te liniștesc. La fel cum am încercat să te liniștesc și noaptea trecută.

— Nu mai spune ! Asta e ceva nou pentru mine ! Deci noi n-am făcut dragoste ci o terapie recuperatorie, încheie el pe un ton cinic.

Ea se prefăcu că nu-i bagă în seamă batjocura. Era oricum sigură că nu se poate sta de vorbă cu el în astfel de momente. Totuși, nu se putu abține să nu-i declare pe un ton solemn :

— Nu te voi uita niciodată. Te rog să fii sigur de acest lucru.

— O, Doamne, dacă aș putea fi în locul tău. Să nu-mi mai pese de afaceri. Oricum, nu-mi pare rău de soțul tău.

— Cum de poți fi așa de crud ? Cum de îmi poți vorbi astfel, după tot ceea ce s-a întâmplat între noi, noaptea trecută ? Voi să plece din biroul lui dar, țâșnind din scaun, el o prinse de mână și o opri.

El o cuprinse în brațe îndreptându-se cu ea înspre scaunul său în care se așeză luând-o pe genunchi. Ea îl cuprinse de după gât cuibărindu-și capul la pieptul lui. Îi simțea inima pulsând într-un ritm accelerat.

— Oh, Zander ! reuși ea să articuleze năpădită de o profundă tristețe.

— Oh, scumpa mea, replică el strângând-o cu și mai mare putere în brațele sale.

Trupul ei rămăsese sleit de puteri între braţele lui care-l înlănţuiseră fără gând de a-i da drumul. Ea îşi ridică faţa spre el surâzându-i, în ciuda inimii care-i bătea nebuneşte, mai să-i iasă din piept.

Ochii îi străluceau, hrăniţi parcă de o forţă dinăuntrul ei.

— Oh, Liza, mi-ai dăruit din nou zâmbetul tău.

— Asta pentru că eşti cu mine, din nou.

— Ei, atunci să fiu prudent şi să-l conserv pentru colecţia mea, spuse el sărutând-o. Ea-i răspunse, pe dată, în acelaşi mod.

După ce sărutările încetară, ea-şi lăsă capul să se odihnească pe umărul lui. Liniştiţi pentru un moment, ei rămaseră cufundaţi într-o pace deplină a sufletelor, care nu avea nevoie de cuvinte.

Sunetul vocii lui Milly care-l striga pe Edgar îi readuse brusc la realitate. El se întoarse la hârtiile lui, iar Liza plecă spre biroul ei fără să-i mai arunce o privire măcar, ca şi cum nimic nu se întâmplase.

În timpul cinei, Corinna şi-a etalat din plin simţul de proprietate la adresa viitorului ei soţ. Cât a durat masa, ea a făcut toate eforturile de-a nu-i adresa Lizei nici un cuvânt şi de a nu o privi.

Cina era aproape gata, când Edgar intră precipitat în sufragerie.

— La telefon, domnul Cameron. Domnul Beckley vă caută. Spune că e ceva urgent.

Zander comentă, înclinând de câteva ori din cap :

— Pentru afurisitul de Reg Beckley, orice este legat de munca lui este extrem de urgent. Dacă

n-ar fi un inginer atât de bun, de mult l-aș fi concediat.

După ce ușa se închise în urma lui, Corinna i se adresă, în sfârșit, privind-o de sus :

— Îl iubești pe Alex, nu-i așa ? Se vede acest lucru din fotografiile pe care mi le-a arătat ieri Reg. Dacă-i așa, cu atât mai rău pentru tine ! Eu sunt cea care-l va obține.

— Înțeleg acest lucru, domnișoară Allen, răspunse Liza cu un glas destins.

Corinna îi răspunse pe un ton răstit :

— Ți se pare numai că înțelegi. Probabil te gândești că Alexander nu mă părăsește din pricina accidentului, nu-i așa ?

— Da, așa cred, îi răspunse Liza direct.

— Puțin îmi pasă ce gândești tu despre aceste lucruri. După care continuă punându-i în fața ochilor frumosul ei inel de logodnă bătut cu smaralde și diamante.

— Ce părere ai de inelul meu ? Ți-ar place și ție, sunt sigură, să ai unul la fel în deget, de la omul pe care-l iubești.

Deși ar fi vrut să-i dea un răspuns pe măsură, Liza se mărgini să-i spună :

— Smaraldele sunt într-adevăr frumoase, dar mie-mi plac mai mult inelele simple cu un singur diamant. Chestie de gust, evident.

Chiar în acel moment, Zander năvăli agitat în cameră, îndreptându-se în grabă mare spre Corinna. Luând-o cu grijă de mână, îi comunică :

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Probabil că sunt vești proaste, spuse ea, în timp ce el îi îndepărta o șuviță rebelă de păr de pe

frunte, spre ciuda Lizei, evident. După care rosti îngrozită un singur cuvânt :

— Hamish ?

Chiar în acea clipă, Liza își aminti de discuția ei cu Shirley despre familia Cameron care conducea Thistle International ca pe o afacere proprie. În rândul directorilor executivi figura și un domn Hamish Cameron. Dumnezeule, el era „oaia neagră" a Cameronilor.

— A suferit un acident de automobil în ultimele ore ale acestei după-amieze. S-a produs o mare busculadă de mașini pe autostrada ce duce spre Londra. El circula cu viteză prea mare, astfel că n-a mai putut frâna la timp.

Corinna îl imploră cu palmele strânse ca pentru rugăciune :

— Te rog, spune-mi numai, a supraviețuit ?

Zander înclină afirmativ din cap. Corinna răsuflă ușurată. După care reveni cu întrebările.

— Cât de grav a fost rănit ?

— Nu se știe încă. Reg mi-a spus că Hamish a fost transportat la cel mai apropiat spital.

— Reg îl însoțea ?

— Da, pe bancheta din spate a mașinii. Se pare că Hamish îl ducea până spre următorul oraș.

Corinna continuă tremurând de emoție.

— E conștient ?

— Da, se pare că da. Întreabă tot timpul de tine.

Liza putu observa că aceste ultime cuvinte o determinaseră pe Corinna să reacționeze cu o neaș-

teptată bucurie pentru acele clipe grele, aceasta exclamând cu ochii mari :

— Oh, Dumnezeule, Alex, iartă-mă, dar încă îl mai iubesc. De fapt, nu am încetat nici o clipă să-l iubesc.

— Crezi că nu știu acest lucru, dulceață ?

Ea nu păru să-l fi auzit, mărginindu-se să-l roage :

— Trebuie să merg la el. Încercă să se ridice dar se prăbuși neajutorată.

— Te rog, Alex, du-mă la el. Nu-mi pasă în ce stare este, dar vreau să rămân cu el, să-l îngrijesc, să-l ajut să se vindece.

— După tot ce ți-a făcut ?

— Te aștepți să-l părăsesc acum, așa cum a făcut el cu mine după ce m-am accidentat ? Apoi, continuă cu mândrie în glas... Un bărbat se poate purta cu o femeie așa cum are el chef, dar o femeie nu e îndreptățită să se poarte la fel cu un bărbat. Oricum, în cazul meu, nu-mi pasă de ce mi-a făcut el mie. Își căută apoi cârjele.

Liza i le dădu, iar Zander o ajută să se ridice. Corinna continuă :

— Intenționez să accept să fiu operată. Sunt pe deplin încredințată că operația va reuși. După ce făcu câțiva pași, se opri chinuită de dureri, dar continuă : Vreau să mă aranjez să fiu la fel de frumoasă ca altădată. Apoi, privind înspre Liza dar fără a o vedea cu adevărat, spuse : În câteva luni voi arăta din nou ca în zilele mele bune. După aceea i se adresă lui Zander... Dacă și după vindecare, indiferent de starea în care mă aflu, Hamish tot n-o să mă vrea, îți vei respecta promisiunea de a te căsători cu mine ?

— Dar, fii sigură, voi respecta jurământul făcut, răspunse Zander fără nici cea mai mică urmă de ezitare în glas.

Corinna îl răsplăti cu un sărut depus pe obrazul său :

— Eşti, cu adevărat, un om minunat !

Conducându-şi logodnica spre uşă, el i se adresă Lizei peste umăr :

— S-ar putea să lipsesc o vreme. Depinde de ce se întâmplă. Îi anunţ eu pe părinţi. Rezolvă ce poţi din hârtiile de pe biroul meu, te rog ! Restul lasă-le în seama mea când mă întorc.

— Da, domnule Cameron, răspunse ea sec.

Pentru o clipă privirile li se întâlniră. Ale lui erau întunecate, ale ei goale de expresie.

*

Trecuse o săptămână deja de la plecarea lui Zander şi a Corinnei. Cea mai lungă săptămână din întreaga viaţă a Lizei.

Pe la mijlocul săptămânii se trezi cu un apel telefonic. Judecând după telefonul la care fusese sunată nu putea fi vorba de Zander, astfel încât răspunse la aparat pe un ton foarte destins.

— Pari foarte fericită, i se spuse de la celălalt capăt al firului.

— Oh, Dumnezeule, Myra, tu eşti ? Ce mai faci ? Dar Phil ? Totul este în ordine la voi, sper. Eu ? Eu sunt foarte bine... Oh, da, cu slujba o duc excelent. Nu, nu regret deloc aglomeraţia Londrei. Ador să lucrez la Churwood.

— Ghiceşte ce mi s-a întâmplat, o anunţă Myra pe un ton de-a dreptul fericit. Vom avea un copil. Nu e minunat ? Ce zici ? Dacă sunt fericită ? Da, sigur că sunt. Cât despre Phil, cred că nu-i mai

poţi ajunge cu prăjina la nas. Tot biroul e la curent cu evenimentul, deşi va mai trece ceva timp până micuţul va veni pe lume. Am vrut să te sun pentru a-ţi spune şi ţie vestea cea minunată. Nu te bucuri ?

— Oh, Myra, dar sunt pur şi simplu încântată de această veste, îi răspunse Liza pe un ton de falsă veselie, bucuroasă că încă nu s-a inventat telefonul cu ecran. Altfel, Myra i-ar fi putut zări, fără doar şi poate, tristeţea zugrăvită pe chip. Reuşi totuşi să susţină pe mai departe conversaţia. Myra îi era numai prietenă şi oricum, problemele ei erau numai ale ei.

— Ce ai de gând ? Îţi iei concediu de naştere ? Cum, vrei să rămâi la birou până în ultimul moment ? Te-ai gândit bine ? Este oare prudent ? Da, ai dreptate, acum aşa se obişnuieşte.

Mai sporovăiră puţin, apoi Myra închise.

În liniştea ce se lăsase, Liza îşi simţi din nou sufletul dureros de pustiu. La fel ca în ultimele zile scurse după plecarea lui Zander.

Serile, Liza zăcea în faţa televizorului deschis, dar cu gândurile împrăştiate, nereţinând nimic din cele văzute pe micul ecran.

Într-una din zile Milly, care intrase în încăpere, văzând-o în faţa televizorului fără a-l urmări însă, îl stinse.

— Sper că nu te superi că l-am închis, domnişoară Liza. Păreai atât de îngândurată şi singură, încât m-am gândit că poate e mai bine să-l închid şi să-ţi ţin companie pentru câteva clipe. Ce zici ?

Liza îi răspunse cu un surâs trist :

— Oh, Dumnezeule ! De ce să mă supăr ? Te rog ia loc lângă mine şi odihneşte-te un pic.

Bucuroasă de invitație, Milly se așează lângă ea. Liza o întreabă curioasă :

— Spune-mi, Milly, l-ai întâlnit vreodată pe Hamish Cameron ?

— Oh, de multe ori. Era un tânăr foarte neastâmpărat, completă Milly veselă.

— El a fost persoana care o însoțea pe domnișoara Allen, în momentul accidentului ?

— Da, într-adevăr, el a fost. Cum, nu ți-a spus despre aceste întâmplări triste ? Se așează mai confortabil în scaun și începu a-i povesti, gustând cu o evidentă plăcere postura de povestitoare.

— Ei bine, domnișoara Corinna era logodită cu domnul Hamish. Într-una din zile, ea a dorit să călărească pe domeniu.

Liza încuviință cele spuse de Milly, întrucât și Corinna îi spusese exact același lucru. Milly continuă :

— Domnul Hamish o însoțea. Ei se pregăteau tocmai să sară peste un obstacol. Domnul Hamish dorea să fie el primul. El o tot împingea pe domnișoara Corinna din calea sa pentru a rămâne în față. A ajuns primul la obstacol, pe care a reușit să-l sară, apoi a așteptat-o pe domnișoara Corinna. Aceasta, datorită manevrelor obstrucționiste ale domnului Hamish, nu s-a putut înscrie corect la angajarea obstacolului, astfel că în timpul săriturii a fost aruncată de pe cal și accidenată foarte grav.

— Ce s-a întâmplat după accident ? o îmboldi Liza pentru a afla în sfârșit ceea ce i se ascunsese până în acel moment.

— Ei bine, se pare că domnul Hamish s-a speriat atât de tare de cele întâmplate, încât și-a îmboldit calul într-un galop nebun, părăsind-o pe dom-

nișoara Corinna la locul accidentului, deși era într-o stare atât de gravă. Cred că pur și simplu i-a fost frică, crezând-o moartă, din cauza lui.

— Cum, nu s-a grăbit să anunțe accidentul și să ceară ajutor ? ! exclamă Liza cu un aer contrariat.

Milly îi făcu semn din cap că nu, apoi adăugă :

— Domnul Alexander era îngrijorat după ce trecuseră câteva ore și cei doi tot nu apăruseră, încât s-a dus personal să cerceteze. Restul cred că-l știi, deja, nu-i așa ? Ei bine, domnișoara Corinna a rămas spitalizată timp de câteva săptămâni. Hamish nu s-a dus s-o vadă nici măcar o singură dată. Ba mai mult, când ea a fost adusă înapoi acasă și cei doi s-au întâlnit, el a ripostat supărat la toate întrebările ei privind purtarea sa, anunțând-o pur și simplu că rupe logodna și nu mai vrea s-o vadă niciodată. Probabil că infirmitatea Corinnei l-a speriat prin implicațiile ei în timp, în ceea ce-l privește. Oricum, a fost foarte josnic din partea lui.

— Și după aia ? o iscodi nerăbdătoare Liza.

— Domnul Alexander a fost foarte revoltat pe fratele lui și, pentru că este un om cu adevărat de onoare, a cerut-o pe domnișoara Corinna în căsătorie în locul fratelui său. Ea a acceptat. Acum, cu siguranță că știi ce s-a mai întâmplat mai departe ?

Liza încuviință din cap, fără a mai scoate o vorbă. Milly continuă :

— Puțini oameni s-ar fi încumetat să facă așa ceva. Cu toate asta, domnul Alexander s-a încumetat, și nimic nu-l va face să-și schimbe hotărârea. Este legat pe veci de domnișoara Corinna.

— Pentru asta este el considerat un om de onoare ? întrebă Liza.

— Da, draga mea. Şi să nu ai nici cea mai mică îndoială. El este cu adevărat un om de onoare, răspunse Milly cu un ton ferm.

Liza fu nevoită să-şi arate acordul încuviinţând de câteva ori din cap. Aşa era, chiar dacă pentru ea pica atât de prost. Zander era într-adevăr un om de onoare.

Milly îi întrerupse firul gândurilor :

— La ce te gândeai, draga mea ? Nu doreşti o ceaşcă de ceai ? A fost o poveste absolut tristă. Apoi ridicându-se de pe scaun încheie :

— Din fericire, sfârşitul acestei poveşti va fi unul fericit.

— Îţi mulţumesc pentru răbdarea cu care mi-ai povestit aceste lucruri, se grăbi Liza să-şi manifeste recunoştinţa pentru a nu mai fi silită să audă astfel de cuvinte ca cele cu care Milly îşi încheiase povestirea.

— Ah, nu face nimic. Sunt doar surprinsă că nu ştiai deja aceste lucruri.

*

Deşi se făcuse destul de târziu, Lizei nu-i era deloc somn. Ba dimpotrivă, patul nu numai că n-o atrăgea dar i se părea a fi un instrument de tortură şi nu un colţ de odihnă şi linişte.

Plimbându-se agitată prin cameră, încerca să adopte o hotărâre. Îşi tot spusese de nenumărate ori că nu avea rost să mai rămână aici. Cu nici un chip, nu se mai simţea în stare să lucreze şi să

rămână aici, alături de el. Cum să îndur să-l văd şi să-l ating pe Zander, bărbatul mult iubit, îşi tot repeta, când ştiu că este pierdut pe vecie pentru mine, că el aparţine cu grele jurăminte Corinnei ? Şi-n iad m-aş simţi mai bine decât la Churwood, în reşedinţa Cameronilor.

Trăgându-şi repede hainele pe ea, o luă la fugă pe scări în jos, având un singur gând în minte. Acela de a nu mai rămâne între acele ziduri care parcă o sufocau. Şi totuşi, era o clădire atât de distinsă şi falnică. De această dată fu auzită pe când ieşea pe uşa principală.

— Dar unde vă duceţi, domnişoară, la această oră târzie de seară ? o opri Edgar care tocmai ieşise din micul său apartament de serviciu situat lângă intrare.

— Ah, Edgar, nu fi îngrijorat. Pur şi simplu vreau numai să mă plimb puţin prin jur. Te poţi întoarce la treburile tale. Am eu grijă să încui când mă întorc.

— Vă mulţumesc, domnişoară, spuse el, apoi adăugă : Aveţi grijă să închideţi toate zăvoarele.

— Şi să scot cheia din broască, îl completă Liza surâzând. Edgar se întoarse la treburile lui.

Ea se îndrepta spre păduricea din apropiere luminându-şi calea dinaintea ei cu ajutorul lanternei. Căuta, fără prea mari sorţi de izbândă, locul în care se iubise cu Zander în acea noapte de vis.

După ce rătăci multă vreme prin pădure până se simţi cu adevărat epuizată, hotărî că e timpul să se întoarcă. Drumul de întoarcere dură destul de mult, fiind obosită şi nedorind parcă nici acum

să se întoarcă în acel loc al durerii. În cele din urmă, ajunse în fața ușii de la intrare, pe care o deschise. În timp ce o încuia, conform indicațiilor lui Edgar, se trezi că se aprinde lumina din holul de la intrare. Oh, Doamne, se gândi, și Edgar ăsta n-are atâta încredere în mine că voi fi în stare să închid cum se cuvine o ușă.

Nu era Edgar cel ce aprinsese lumina. Bărbatul care ședea într-un fotoliu din camera de zi așteptând-o cu siguranță pe ea, deși arăta extrem de obosită era el, Zander, omul iubit.

Împietrită de uimire în fața ușii ce da în camera de zi, Liza abia putu să-i șoptească numele.

— Zander, tu ești ?

Sunetul vocii ei păru să-l învioreze puțin. El își întoarse ochii obosiți către ea. Privirile sale îi cercetau fața atât de iscoditor, de parcă acum o vedea pentru întâia dată, încât Liza se întrebă dacă el era cu adevărat treaz în acele clipe. Abia apoi putu observa că barba îi crescuse la loc, aproape așa cum îl cunoscuse la Lanzarotte. Își astupă gura cu palma pentru a-și înăbuși tulburarea provocată de această atât de neașteptată apariție. Din nou, se simțea de parcă timpul curgea înapoi. Omul pe care-l întâlnise odinioară se întorsese înapoi la ea. Doamne, ce minune ! Alergă spre el pentru a i se arunca în brațele ce o așteptau deja deschise pentru a o cuprinde.

Cum ar fi putut rezista unei astfel de invitații la care nici în visele sale nu se mai aștepta. Își lipi obrazul de chipul lui drag sorbindu-i răsuflarea, în timp ce mâinile ei i se strecurau prin deschiză-

tura jachetei, pe care el fusese prea obosit ca să și-o mai scoată.

Zander o prinse de bărbie cu mâna sa neașteptat de aspră și-i întoarse chipul spre el, murmurându-i :

— „Doar ce-o vedea c-o și iubea". Iubire pe vecie.

— Robert Burns ? îl întrebă ea. Cred că acest om a iubit multe femei. Așa e, Zander ?

— Poate. În schimb, eu iubesc doar una. Apoi o trase spre el lipind-o de pieptul său. Dar păru că se răzgândește, o dădu puțin la o parte și-și smulse jacheta de pe el aruncând-o pe covor. După aceea se întoarse spre ea, o luă în brațe, așezând-o pe genunchi, lipindu-și obrazul său bărbos de fruntea fetei.

— Spune-mi, Zander, ce s-a mai întâmplat ? Cât de rău este accidentat fratele tău ?

— Oh, nu este nimic cu adevărat grav. Doar câteva oase rupte. L-a salvat centura de siguranță pe care a fost destul de înțelept să și-o pună.

— Reg Beckley ?

Zander o privi cu ochii întunecați :

— De ce ești atât de curioasă în ceea ce-l privește pe gunoiul ăsta ?

— Ah, nu-ți face griji. Era o simplă curiozitate. Și poate puțină milă. Atâta doar. Îl simți cum se liniștește după răspunsul pe care i-l dăduse. Zander vorbi mai departe. Reg a scăpat neatins de pe urma accidentului. Ah, cred că n-am apucat să-ți spun ? El nu este un simplu funcționar pentru compania noastră. Reg Beckley este cel

mai bun prieten al fratelui meu Hamish. Se cunosc de când erau copii. Au fost, de asemenea, colegi de şcoală.

— Probabil că din această pricină părea atât de apropiat de Corinna ? De data asta cred c-am nimerit-o.

— Ar trebui să fii mai prudentă. N-a lipsit mult ca să te nimerească ea pe tine.

Remarca lui o făcu pe Liza să se încrunte.

Împăciuitor, el spuse :

— Cred că cel mai bine ar fi să uităm acest episod. Nu-i aşa ?

— De acord, spuse Liza. Zander îşi lipi din nou obrazul de chipul ei, îngăduindu-i în acest fel să observe cât de caldă şi fericită îi devenise faţa. Rămaseră aşa o vreme fără a scoate nici unul un cuvânt. Zander părea că adormise, dar, pe neaşteptate, Liza il auzi vorbind.

— Corinna este la spital, acum. Ba mai mult, a acceptat să fie operată. Chirurgul este cât se poate de sigur că după un timp va fi în stare să umble din nou ca un om normal.

Liza îşi simţi bătăile inimii mult încetinite în timp ce-i spunea :

— Asta înseamnă că imediat ce va fi restabilită vă veţi căsători. Doar i-ai jurat.

Zander o privi cu ochi puţin batjocoritori şi-i răspunse cam tot în acelaşi mod :

— Văd că ţi-ai pus în gând să mă smulgi din braţele ei cu orice preţ. Sau mă înşel cumva ? Am fost extrem de curios să văd ce mutră va face frăţiorul meu când va afla că i-am suflat logodnica. După care continuă, savurând efectul, în faţa unei

Lize complet răvășite de surpriză... Femeie nebună, tot nu înțelegi că s-au împăcat, n-am fost oare suficient de clar ?

Tot ce putu răspunde Liza și încă după o oarecare pauză, a fost :

— Asta înseamnă... ?

— Da, asta înseamnă că eu sunt liber, acum. Zicând acestea, Zander scoase din buzunarul de la pantaloni frumosul inel cu smaralde și diamante ce împodobise degetul Corinnei, aruncându-l cu un gest nepăsător pe măsuța de lângă fotoliul în care se afla.

— Deci Corinna se căsătorește cu Hamish. Iar tu ești liber ? făcu Liza, parcă nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Da, întocmai, răspunse mândru Zander. Sunt din nou liber ca pasărea cerului. Liber să mă duc oriunde mă vor purta pașii și fantezia. O privi apoi cu ochii îngustați și continuă : Liber să fac dragoste cu orice femeie voi pofti.

— Oh ! suspină Liza. Deci, se gândi ea, acum când nu mai are nici un fel de obligație față de Corinna, se străduie să mă facă să înțeleg că eu sunt o povară pentru el. Trăgându-și aer în piept reuși să spună :

— Ei, atunci, eu mă duc. Brațele de fier ale lui Zander o țintuiră însă pe loc.

— Și unde, mă rog, ai de gând să pleci ? o întrebă el.

— Cum unde ? Mă duc să mă culc. Sunt frântă după plimbarea pe care am făcut-o.

— Ei bine, şi eu sunt la fel de obosit ca şi tine. Amândoi vom merge la culcare. În camera mea.

— Ce vorbe sunt astea, Zander ? Ştii bine că răspunsul nu poate fi decât unul singur : Nu.

— Să înţeleg deci, că-mi respingi oferta ?

— Ce ofertă, care ofertă ? îl întrebă ea din nou tulburată.

— Cum, care ofertă ? Cea de a-mi fi soţie. Doar despre ce-mi tot toc gura cu tine ?

Liza începu să tremure ca atinsă de o febră puternică.

— Zander, crede-mă, nu are nici o importanţă faptul că ai făcut dragoste cu mine. Ştiu, toată lumea ştie, că eşti cu adevărat un om de onoare, chiar până la a suferi din această pricină. Îţi înţeleg sentimentele şi intenţiile nobile, dar crede-mă, nu e nevoie să mă iei de nevastă doar pentru atâta lucru !

Cuvintele ei îl făcuseră pe Zander să-şi încordeze muşchii asemeni unui arc de oţel. Ea simţi acest lucru. Era clar că nu asta aşteptase el de la ea. El o împinse din braţele lui şi înşfăcând-o de umeri, îi zbieră în faţă :

— Asta ai înţeles tu, toanto ? ! **Că trebuie** să mă căsătoresc cu tine ? Dumnezeule, dar **eu vreau** să mă căsătoresc cu tine. Îţi cer acest lucru ! Cum să te fac să mă înţelegi ?. Cu siguranţă că eşti prea săracă la minte şi prea obosită ca să mă poţi înţelege. S-o lăsăm mai bine pe mâine, când îţi voi repeta ce-ţi spuneam deja, că vei fi soţia mea cât mai curând posibil. Ei, acum m-ai înţeles ?

— Da, şefu', am înţeles.

Replica ei îl determină ca, aparent furios, să se arunce asupra ei şi să înceapă s-o dezbrace. Surprinsă de cele ce i se întâmplau, Liza abia putu să îngăime :

— Iubitule, te rog, nu aici...

— Adică, mă rog, ce are camera asta de nu-ţi convine ? Sau restul casei ? În definitiv, a cui casă este aceasta ?

— A ta, iubitule !

— Aşi ! Nu-i a mea. Acum e a noastră. Femeie, fii doar ascultătoare, şi ajută-mă să scot de pe mine blestemata asta de cămaşă.

Ea îl ascultă, chiar dacă mai mult de nevoie decât de voie. În curând, amândoi zăceau goi pe canapea, el mângâind-o şi sărutând-o peste tot, ca în clipele de vis petrecute în pădure cu câteva zile în urmă.

— Dragostea mea, singura mea dragoste, îi murmura el la ureche. Numai pe tine te-am iubit cu adevărat, numai pe tine te voi iubi până la sfârşitul vieţii mele.

Dorinţa le cotropi curând amândurora cugetele şi trupurile făcându-le unul, astfel că Zander o avu pentru a doua oară. Acum însă, Liza era sigură că şi el o iubea tot atât cât îl iubea şi ea. Acum bucuria lor se împlinea cu adevărat în această dragoste reciprocă, fără a mai fi stânjenită de nimic.

El îi şoptea la ureche :

— Nevestica mea cea dulce, nimeni în lume nu mai e ca tine iubitoare şi credincioasă.

Liza își lipi fruntea de pieptul lui și-l cuprinse cu brațele pe după gât. El, la rândul său, o cuprinse în brațele lui.

— Oh, Doamne, ce viață frumoasă, încercă ea să maimuțărească accentul lui scoțian, fără să reușească altceva decât să-l facă să râdă. Ridicând ochii spre el, râse și ea fericită.

— SFÂRȘIT —

Tiparul executat sub comanda nr. 40494
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI București
ROMÂNIA